

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Dawn Brower

Inge

Dawn Brower

Înger Rebel

Traducere de Nicoleta Nagy

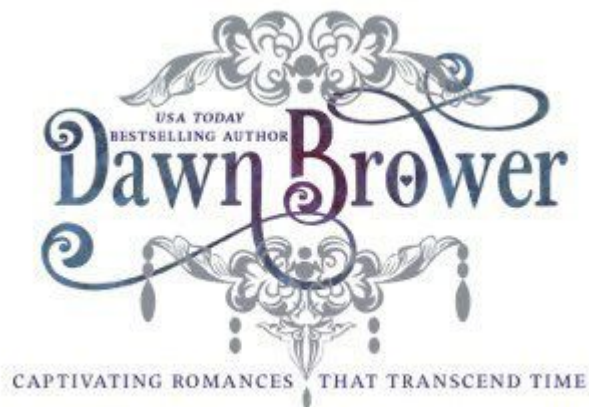
Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și evenimentele sunt produs al imaginației autoarei sau fictive și nu pot fi considerate reale. Orice asemănare cu locuri reale, organizații, sau persoane, în viață sau decedate este în întregime întâmplătoare.

Dawn Brower

Înger Rebel

Copyright © 2018

Toate drepturile rezervate. Nici o parte din această carte nu poate fi utilizată sau reprodusă electronic sau imprimată fără permisiune scrisă, cu excepția citatelor încorporate în recenzii.

DESPRE AUTOARE

USA Today Bestseller autoare, DAWN BROWER scrie atât romane romantice istorice cât și contemporane. Întotdeauna

are povești în minte; dar nu a crezut că le va putea aduce la viață. Creativitatea ei a găsit în sfârșit un mod de manifestare.

A fost singura fată din șase copii. Crește singură doi băieți adolescenți; nu există niciodată un moment de plictiseală în viața ei. Hobby-ul ei favorit este să citească și îi plac toate genurile.

Pentru mai multe informații despre noi romane sau pentru a contacta Dawn Brower mergeți la site-ul ei: authordawnbrower.com

Pentru toți cititorii cărora le-a plăcut seria Marsden. Sper să vă bucurați de următoarea generație și că veți adora personajele la fel de mult ca mine.

MULȚUMIRI

Mulțumiri speciale editoarei mele Victoria Miller. Mă uimește întotdeauna cu talentul ei și ca editoare – cea mai bună pe care am avut-o vreodată. Îți mulțumesc pentru toată munca pe care o faci și pentru ajutorul pe care mi-l oferi pentru a-mi face poveștile mai puternice. Apreciez asta mai mult decât îți pot spune. Elizabeth Evans, îți mulțumesc că ești stâlpul meu și mereu citești schițele mele. Apreciez mai mult decât îți pot spune.

De asemenea, multe mulțumiri autorilor care lucrează cu mine la proiectul Dorințe de Crăciun. A fost minunat să văd toate poveștile născându-se și sper că v-ați bucurat să scrieți cărțile la fel de mult ca și mine. Rebekah Lewis, Rebecca Lovell, Amanda Mariel, Hildie McQueen, și Sandra Sookoo – Sper să avem șansa de a lucra la mai multe proiecte împreună.

CAPITOLUL UNU

Septembrie 1906

Valul de căldură care a zguduit țara devenise insuportabil. Domnișoarei Angeline Marsden îi ridicase nivelul de anxietate. Avea planuri de care părinții ei nu ar fi încântați, ba chiar, ar certa-o. O fată trebuie să-și mențină convingerile, iar Angeline avea multe. Unele bătălii erau grele, iar în altele era nevoie de un pic mai multă viclenie

pentru a ieși învingător. Nemulțumirea părinților ei față de cauza ei necesita pe cea de a doua.

Dacă voia să aibă o șansă să participe la viitoarea paradă, va avea nevoie de ajutorul cuiva apropiat ei. Mai exact, prietena ei cea mai bună, Lady Emilia St. John, și Angeline se ruga că o va ajuta. Altfel, nu știa cum va reuși să-și păcălească părinții. Trebuia să meargă. Asta însemna mult pentru ea și ar fi făcut aproape orice să se asigure că va fi cum voia ea.

Angeline mergea cu pași rapizi spre casa Huntly. Emilia o aștepta la ceaiul de după-amiază. Să sperăm că mama Emiliei, Ducesa de Huntly, nu va fi în reședință. S-ar putea dovedi dificil să obțină ajutorul Emiliei dacă va trebui să discute în șoaptă în spatele evantaielor lor de mătase. Când a ajuns la ușă, a lovit ciocanul de două ori. Un bărbat cu părul negru încăruntit în părți, a deschis și a salutat-o,

— Bună ziua, domnișoara Angeline.

— Bună, Simmons. A dat din cap la majordom.

— Emilia e în camera de zi?

— Da, este, a confirmat el.

— Domnia sa este, de asemenea.

Firar. Spera ca mama Emiliei să fie plecată. În mod normal, îi plăcea să le viziteze pe amândouă. O considera pe ducesă ca un fel de familie. Părinții ei erau apropiați de cei ai Emiliei și crescuseră împreună. Nu erau multe adunări familiale care să nu includă familia Marsden și familia St. John. Din păcate, însă, mătușa ei de onoare Rubina nu ar fi mai încântată de planurile Angelinei decât părinții ei. Cumva, va găsi o soluție.

— Mulțumesc, Simmons. A dat din cap la el.

— Știu cum să ajung acolo.

Nu a așteptat ca majordomul să răspundă. Huntly Manor era ca o a doua casă pentru ea. Angeline era la fel de familiarizată cu ea ca și cu moșia familiei Marsden. S-a dus pe hol și a cotit la dreapta să intre în camera de zi. Fusese redecorată în albastru închis și auriu. Ducea își dorise o schimbare, iar noua schemă de culori dădea camerei o ambianță mai elegantă. Ceaiul fusese deja livrat și mai multe prăjituri erau pe o masă din apropiere.

— Bună ziua, le-a salutat.

Ducea purta o rochie de un verde închis, decorată cu nasturi aurii în față. Mănușile ei de piele se potriveau perfect. Probabil că decisese că o pălărie ar fi fost prea mult și își lăsase părul ei blond neîmpodobit.

— Angeline, a spus ea veselă.

— Mă bucur că ni te alături.

I-a zâmbit ducesei.

— A trecut prea mult timp de când nu ne-am mai văzut. Se aplecă și o sărută pe obraz.

— Ce mai faci?

Ducesa și-a fluturat mâna.

— Nu vrei să auzi despre călătoria noastră la țară. Noah avea niște afaceri imobiliare de rezolvat și recunosc că a fost frumos să petrecem un timp la Castelul Huntly. Este mai vântos și mai rece decât aici. Îți vine să crezi căldura asta?

Emilia și-a dat ochii peste cap în timp ce mama ei nu se uita. Ducesa ar fi certat-o pentru comportamentul nemanierat. Angeline s-a abținut să nu râdă ca să nu-și bage prietena în belele. Emilia era o versiune mai tânără a ducesei, până la ochii gri-argintii. Era chiar și îmbrăcată cu o nuanță similară de verde ca mama ei – uneori era uimitor cât de asemănătoare erau.

— Vino și așează-te. Emilia a atins perna de lângă ea.

— Spune-mi ce complotezi zilele astea.

Angeline i-a scos limba.

— Nu fac nimic de genul ăsta. Prietena ei o cunoștea foarte bine. Trebuia să existe o cale de a-i distrage atenția ducesei ca să petreacă ceva timp singură cu Emilia. Dacă nu obținea ajutorul ei, planul ei nu va fi posibil.

— Am vrut doar să-mi vizitez cea mai bună prietenă.

— E drăguț din partea ta, a spus ducesa cu sinceritate.

— Ce mai fac mama și tatăl tău?

Sunt porniți să-mi ruineze viața ... Bine, ducesa nu ar vrea să audă asta de la ea, chiar dacă era adevărat.

— Amândoi sunt minunat. Tata discută posibilitatea de a se întoarce la moșia de la țară. Londra a devenit insuportabilă în ultima lună. Căldura este chinuitoare. Pentru a dovedi acest punct și-a deschis evantaiul de mătase și a început să-și facă aer.

— A fost un an greu pentru familia ta. Vocea ei era puțin tristă.

— Cu bunicul tău...

Angeline aproape a terminat propoziția pentru ea, dar în schimb a înghițit nodul din gât. Bunicul ei murise subit acum un an. Ceea ce îl lovise tare pe tatăl ei – nimeni nu se așteptase vreodată ca bătrânul să moară. Cumva, părea atât de infailibil. Odată cu moartea neașteptată a bunicului ei, tatăl Angelinei devenise următorul viconte Torrington. Un titlu pe care ar fi așteptat cu plăcere să-l revendice dacă i-ar fi ținut tatăl în viață mai mult timp.

Nu era nici un secret că fostul viconte trăise o viață de pirat înainte să se căsătorească cu bunica Angelinei. Asta i-a dat o aură periculoasă care a făcut ca orice pretendent interesat de Angeline să tremure de frică. Nu ajuta că propriul ei tată putea face un bărbat să înghețe cu o singură privire. Între cei doi bărbați, eșuase să-și asigure un soț după mai multe sezoane. Era un lucru bun pentru că nu își dorea un soț.

Bine, nici asta nu era adevărat.

Era un bărbat cu care voia să se căsătorească dar care din păcate, nu îi acorda nici o atenție. Dar asta era o problemă pe care o va lua în considerare mult mai târziu – poate niciodată. Nu va lăsa rănilor acelea vechi să-i dicteze fiecare decizie pe care o lua. Avea probleme mai urgente la care trebuia să se concentreze. Să câștige inima unui bărbat indiferent era cea mai mică grijă a ei.

— Bunicului i se va duce dorul, a asigurat ducesa.

— Nu va fi uitat niciodată. Thor a fost un ticălos încăpățânat, arogant, dar l-am iubit – probabil un pic doar pentru acele caracteristici.

— Asta a făcut, a spus un bărbat în timp ce a intrat în cameră.

Inima Angelinei a tresărit. A închis ochii și a respirat adânc, încercând să calmeze loviturile rapide ale organului trădător. Tot ceea ce trebuia să facă era să spună un cuvânt și ea îl voia. Dintotdeauna fusese așa și indiferent de ce a făcut, nu se schimbase. Lucian St. John, marchizul de Severn și moștenitor al ducatului Huntly și să nu mai vorbim, era, de asemenea, fratele mai mare al celei mai bune prietene și singurul bărbat pe care l-a iubit nebunește.

Părul său negru și pomeții cizelați îi dădeau o față superbă, dar ochii lui argintii vorbeau despre o răutate pe care putea doar să o ghicească. Întotdeauna fusese un gentleman perfect cu ea, dar ea știa că avea o parte rea. Nu personal... Nu, n-a fost niciodată atât de norocoasă încât să guste pasiunea în vreun fel. Zvonurile s-au răspândit din abundență despre cât de vagabond era, iar ea mereu fusese verde de invidie. Voia ca el să se uite la ea și să și-o dorească la fel cum ea tânjise dintotdeauna la el.

— Bună, mama, a spus el și s-a aplecat să sărute obrazul ducesei.

— Sper că nu vă întrerup.

— Deloc dragule, a răspuns ducesa.

— Ni te alături la ceai?

— Aș vrea să pot, a răspuns el moale.

— Sunt aici să-l văd pe tata, dar am vrut să vin să salut înainte de a ne retrace în biroul lui.

— Afaceri imobiliare? Mama lui a ridicat o sprânceană interogativă.

— Sau lasă. Sunt sigur că-mi va spune mai târziu. Ești sigur că nu poți rămâne puțin?

Pe cât de mult Angelinei îi plăcea să studieze bărbatul care avea inima ei, fără ca el să observe, avea alte lucruri în minte. Dacă Lucian rămânea, asta i-ar face și mai greu de atins scopul. În plus, o omora lent să fie în jurul lui. Nimic nu scotea la iveală demoralizarea ei ca ignorarea lui continuă. Părea a fi invizibilă când Lucian era în preajmă. Nu se deranja s-o salute decât dacă bunele maniere îi dictau să îi recunoască prezența. Nici acum nu și-a întors capul și nu i-a spus cea mai simplă salutare ei sau Emiliei. Și-a ținut atenția concentrată asupra mamei lui.

— Trebuie să refuz. Vocea lui chiar părea să fie puțin dezamăgită. Angeline se îndoia că Lucian avea o fărâmbă de regret în el. Sigur, își iubea mama, dar fusese decretat cel

mai rău dintre vagabonzi. Probabil că ar prefera să petreacă timp în compania unei femei mai delicioase. Lucian era un lingușitor.

— Poate putem lua cina în familie săptămâna asta. Angeline a înghițit dezgustul din gura ei. De ce se îndrăgostise de el? N-ar iubi-o niciodată înapoi...

Ducesa a zâmbit, fericirea radiind din ea.

— Ce idee minunată. Se întoarse spre Emilia.

— Mă poți ajuta să o planific, dragă. Apoi s-a uitat înapoi la Lucian.

— Îți trimitem o notă acasă când decidem data. Du-te să te întâlnești cu tatăl tău. Știi că urăște să aștepte.

— Ai dreptate, a fost Lucian de acord.

— Savura-ți ceaiul. Cu aceste cuvinte, le-a lăsat singure în camera de zi.

Angeline nu s-a putut abține să nu se holbeze la el când a ieșit. Privirea ei părea să urmeze în mod natural după el ori de câte ori el era aproape. Va trece vreodată peste sentimentele ei pentru el? Își abținu un oftat. Nu ar ajuta-o să-și îmbunătățească situația – nici una dintre ele.

- Emilia, Angeline s-a întors spre ea.
- Este o zi atât de frumoasă. Vrei să te plimbi cu mine?
- Ai înnebunit? Emilia și-a încrețit sprâncenele împreună.
- E ca un cuptor afară. Și-a deschis evantaiul de mătase și la fluturat furioasă peste fața ei înroșită.
- Aș prefera să nu mă obolesc mai mult decât este necesar.

De data asta Angeline a oftat. Emilia avea dreptate dar ea rămânea fără opțiuni. Voia ajutorul ei așadar trebuia să găsească un alt mod de a discuta problema ei cu Emilia în privat.

- Eu sunt...neliniștită. Mă gândeam că mersul m-ar ajuta.
- Nu ai mers până aici, dragă, a întrebat ducesa, tonul ei sceptic.
- Mă gândesc că e mai mult decât suficient exercițiu.

Casa ei nu era departe de Huntly Manor, așa că nu a văzut nici un motiv să ia o trăsură pentru scurta distanță – chiar și într-o zi sufocantă.

— Dacă Emilia nu vrea să mi se alăture, asta e decizia ei. Angeline a trebuit să se abțină să nu își zguduie prietena. Va trebui să aștepte până la cina de la Wharton, mai târziu, să găsească un moment singură cu ea.

— Poate că ar trebui să sar peste ceai și să mă îndrept spre casă.

După-amiaza ei nu ieșise conform planului. A trebuit, de asemenea, să sufere timpul petrecut în compania lui Lucian – nu cum că el o observase. Poate că asta era parte din problema ei. Tânjea după el de când avea 12 ani. Nouă ani mai târziu și inima ei încă tresărea ori de câte ori el se apropia.

— Nu am vrut să insinuez că nu ești binevenită, a spus ducesa.

— Te rog, nu te simții ca și cum trebuie să pleci.

Angeline s-a ridicat și s-a dus la ducesă să o îmbrățișeze.

— Ești grațioasă ca întotdeauna mătușa Ruby – după cum am spus.

— Sunt agitată. N-a vrut s-o facă pe ducesă să simtă ca și cum a făcut ceva greșit. Era departe de adevăr. Dacă cineva putea fi tras la răspundere pentru agitația ei, ar fi Lucian.

Era stresată înainte ca el să ajungă la Huntly Manor, dar prezența lui înrăutățise lucrurile. Angeline s-a dat înapoi.

— Nu-ți face griji, totul e în regulă, și ne vedem diseară la cina de la Wharton.

Emilia s-a ridicat și a luat-o pe Angeline de braț.

— Te conduc dacă insiști să pleci înainte să luăm ceaiul.

A strâmbat din nas.

— Este cald afară și ceaiul pare – prea mult acum. Dacă era sinceră, își pierduse pofta de mâncare – dacă ar fi avut una – în momentul în care Lucian a pășit în camera de zi.

— Nu este niciodată prea cald pentru ceai, a răspuns Emilia.

— Poate te deranjează altceva? Colțurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet șiret. Prietena ei o cunoștea foarte bine...

Au ieșit din cameră și au mers pe holul care ducea la foaier. Angeline nu s-a deranjat să comenteze indiciul nu prea subtil al Emiliei despre prezența lui Lucian întrerupând ceaiul.

— Vorbim mai târziu. Vreau să discut ceva cu tine.

— Despre Lucian?

Angeline își dădu ochii peste cap.

— Bineînțeles că nu. El este... La naiba. Într-o lume perfectă el ar fi totul pentru ea. Păcat că Lucian n-ar reciproca niciodată.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să mă iubească, nu se va întâmpla niciodată. Tu știi mai bine decât oricine asta. Este ceva mult mai important.

— Fratele meu este un fraier, a spus Emilia și și-a pus mâna pe a Angelinei.

— Vorbim mai mult la cină. Te voi ajuta cu orice.

Emilia întotdeauna fusese alături de ea. Spera că încă va fi dispusă să o ajute odată ce afla de ce avea nevoie. Și-a îmbrățișat prietena și a părăsit conacul. Trebuia să se gândească la multe înainte de cina din acea seară. Lucian se putea duce la naiba. Era probabil șeful acelei gropi de foc și motivul pentru care erau inundați cu vremea neobișnuit de caldă.

Bine, nu era chiar așa de rău... Și-ar fi dorit să o iubească. Cu toate acestea, toată speranța din lume pentru imposibil nu ar face-o adevărată.

CAPITOLUL DOI

Căldura nu era mult mai scăzută seara, dar se răcorise suficient să fie mai tolerabil. Lucian ar fi putut trăi fără distracția de seară, dar îi promisese tatălui lui că va participa la petrecerea de la Wharton. Fusesse extrem de absent de la toate activitățile sociale din ultima vreme. Tatăl său, ducele, nu îl forța neapărat să se căsătorească, dar îi sugerase de câteva ori să înceapă să caute. Avea 23 de ani. Care era graba? Nu era împotriva căsătoriei, dar nu avea nici un motiv să ia în considerare intrarea în legături de căsătorie până după treizeci de ani.

Își va face apariția la cină apoi mai târziu va merge la club cu cei mai apropiați doi prieteni înainte ca ei să plece să se ocupe de niște afaceri imobiliare pentru tatăl lor – vor fi plecați pentru două săptămâni, cel puțin. Gemenii Marsden, Alexander și Andrew. Erau cu câteva luni mai mari decât el și crescuseră împreună. Familia lui era apropiată de familia Marsden și petreceau timp la reședințele unora și altora destul de des. Anul acesta, se duceau la Castelul Huntly pentru sezonul de Crăciun. De când își putea aminti la fiecare doi ani familia lui sărbătorea la moșia ducală. Ceilalți ani îl petreceau la Conacul Marsden, și da, vicontele și vicontesa de Torrington li se alăturat și acolo.

Lucian s-a dus la casa Wharton și a lovit ușa de două ori cu dispozitivul de ciocănit. Câteva momente mai târziu ușa s-a deschis și majordomul lor l-a întâmpinat.

— Bună seara, domnul meu, spuse el înclinându-se.

— Vă rog să intrați.

L-a condus pe Lucian pe un hol și într-un salon. Mai mulți alți membri ai tonei erau deja prezenți – Alex și Drew printre ei. A fost surprins să-i vadă pe gemeni la ceva atât de plictisitor ca o cină. De ce erau acolo? Poate că tatăl lor îi forțase să participe, de asemenea.

— Lucian, Andrew l-a salutat. Mă bucur să te văd aici.

— Te rog spune-mi că ai un plan să scăpăm devreme.

Avea unul, dar acum nu era atât de sigur că va funcționa. Cu Alex și Drew la cină, nu putea invoca că uitase că avea planuri cu ei. Dar se puteau gândi la un plan, totuși. Cei trei împreună erau formidabili.

— Aș vrea să-ți pot atenua îngrijorarea, a început Lucian.

— Dar, din păcate, mă tem că nu te pot ajuta să scapi. Ce faceți aici oricum?

— Angeline avea nevoie de o escortă, Alex a oferit răspunsul pregătit.

— Mama și tata nu s-au întors încă de la țară. Nu am putut decide care dintre noi o va escorta, așa că am venit amândoi. Mizeria iubește companie și toate cele. A luat o înghițitură din coniac.

— Părinții ar trebui să fie acasă mâine înainte să plecăm să preluăm proiectul lui tata.

Lucian a râs.

— Ei bine, cel puțin suntem cu toții în asta. Dacă vă însoțiți sora, unde este?

Angeline Marsden era o pacoste. Majoritatea Marsdenilor erau încăpățânați și sălbatici într-un fel, dar ea reușea cumva să-i facă pe toți să pară blânzi. Îi urmărea când era tânără și de multe ori o târa și pe Emilia cu ea. Cumva, dea lungul anilor, reușise să infuzeze spiritul ei băiețesc în sora lui mai mică.

— E acolo, în colț, cu Emilia. Drew a arătat în direcția lor.

— Șușotesc acolo de jumătate de oră. Nu mi-e teamă să spun că mă sperie. Complotează ceva. Sunt sigur de asta.

Lucian trebuia să fie de acord cu el. Le-a studiat pe amândouă și șopteau împreună ca și cum își spuneau niște secrete întunecate. Părul blond al Emiliei era prins elegant – nici un fir deplasat. Rochia ei de un roz pal, aproape de alb,

îi dădea pielii ei o strălucire moale. Angeline... Părul ei negru era prins astfel încât câteva din bucle îi încadrau fața ispititor și nu era nimic nevinovat în rochia ei. Nuanța mai închisă îi venea bine, iar ca mascul aprecia corsetul tăiat riscant.

Din când în când, una dintre ele se uita și verifica împrejurimile. Orice discutau, voiau să se asigure că nu e public. În ce îi implica Angeline Marsden sora? Fata aia avea nevoie de un paznic și dacă gemenii nu-și țineau sora în frâu trebuia să intervină și să facă ceva. În caz contrar, propria sa soră ar fi implicată în scandalul Angelinei pe care sigur îl va provoca cu firea ei.

Când se va maturiza? Ambele fete aveau 21 de ani acum. Ar fi trebui să se gândească să se așeze la casa lor și să-și găsească soți. Dar nu, ele se țineau de vechile lor trucuri și el trebuia să intervină și să le salveze.

— Îți vei lăsa sora să o corupă pe a mea din nou? Și-a ridicat sprâncenele în direcția gemenilor.

— Cineva ar trebui măcar să încerce să le oprească. Va fi Lucian, dar s-a gândit că măcar va încerca să se înțeleagă cu prietenii lui.

— Cred că îți faci griji degeaba, a spus Alex.

— Nu fac nimic de care să fie nevoie să ne preocupăm prea mult.

— Sunt de acord. De obicei e o distracție inofensivă. În ce belele ar putea intra două fete oricum? Drew se uită în spatele lui. Tonul său avea un indiciu de curiozitate când a întrebat,

— Acela este Julian?

Lordul Julian Kendall era un alt coleg de școală de-al lor. Era rezerva pentru un ducat și încă încerca să vadă ce voia să facă cu viața lui. Fratele lui geamăn îl va moșteni, iar Julian era liber să facă aproape orice voia cu viața lui. Se vorbea că se va înrola în armată, dar nu luase încă această decizie. Au devenit prieteni pentru că, cu două perechi de gemeni la Eton, s-au gândit că ar trebui să se unească și să facă ravagii oriunde și oricând puteau. Toți făcuseră parte din cele mai bune rele și farse pe care școala le-a văzut vreodată. Fratele lui Julian a decis să meargă pe drumul lui odată ce au mers la Oxford. A simțit că trebuie să se concentreze asupra responsabilităților sale ca viitor Duce de Weston.

Lucian ar fi trebuit să fie preocupat de același lucru. Și el era moștenitorul unui ducat. În mintea lui, tatăl său va fi responsabil mulți ani, totuși. Nu era nici măcar pe aproape de a fi pregătit să-și asume responsabilitatea de a fi Ducele de Huntly. Nu-și putea imagina prin ce trecuse tatăl său când moștenise titlul. Fusesse mult mai tânăr decât Lucian era în prezent când a preluat responsabilitatea.

Julian s-a îndreptat spre ei.

— Mă bucur să văd niște fețe familiare aici.

— Ce dracu faci aici? Alex a întrebat, dându-și un fir blond rătăcită după ureche. Tonul vocii lui sugera că era șocat că Julian își arăta fața în societate. — Asta nu pare a fi distracția ta obișnuită.

— Nu e. Julian zâmbi.

— Dar Eleanor a vrut să vină. Nu avea pe nimeni prin preajmă care s-o însoțească. O are și pe prietena ei, Lady Hannah Jones cu ea. Deci, sunt blocat însoțind două doamne. Nu știu că sunt un desfrânat și nu ar trebui să aibă încredere în mine?

— Ei bine, Lucian a început.

— Eleanor este sora ta. Cred că e în siguranță în compania ta. E o piedică în ceea ce o privește pe prietena ei. I-a lovit umărul lui Julian cu mâna.

— Nu-mi place să-ți spun, dar sunt în siguranță în grija ta.

— La naiba, a murmurat Julian.

— Respectabil de familie și legături de familie. N-am crezut că voi vedea ziua asta.

Cu toții se calmaseră un nivel sau două. Nu-și puteau ignora responsabilitățile oricât de mult ar fi vrut. Zilele lor sălbatice se apropiau rapid de sfârșit.

— Există lucruri mai rele, presupun. Cuvintele lui erau mai mult sentimente interioare a lui Lucian decât orice altceva, dar spunându-le cu voce tare părea să-l calmeze puțin.

— Mușcă-ți limba, a spus Drew.

— Nu voi renunța la obiceiurile mele doar pentru că respectabilitatea încearcă să intre în viața mea. E prea distractiv să te oprești acum.

— Nu crezi că te vei îndrăgosti într-o bună zi? Lucian ridică o sprânceană.

— Mulți bărbați au renunțat la dezmăț pentru dragostea unei femei.

Râsul lui Drew răsună în cameră.

— Nu trebuie să găsesc pe cineva pe care să iubesc. Depinde de Alex să ducă mai departe titlul. L-a împins pe Alex, care, la rândul său, i-a aruncat o privire iritată nemulțumit de responsabilitatea impusă asupra lui.

— Asta lasă toată distracția pentru mine. Cineva trebuie să consoleze toate domnițele pe care le respinge. Mă voi ocupa de asta cu plăcere.

Lucian dădu din cap. Drew era cel mai sălbatic dintre gemenii Marsden. — Mă îndoiesc că Alex se grăbește să se căsătorească cu cineva.

— Nici unul dintre noi nu se grăbește, Alex a fost de acord.

— Avem suficient timp să vedem ce vrem în viață. Domnița potrivită va aștepta până când voi fi pregătit.

Erau multe lucruri care puteau să aștepte din punctul de vedere a lui Lucian. S-a uitat din nou la Angeline și Emilia. Nu putea să ignore îngrijorarea instinctivă. Trebuiau să fie supravegheate, dar s-a gândit că putea să aștepte până mai târziu. Nu se puteau face prea multe la o cină. Va vorbi cu Emilia de dimineața – sau mai bine după-amiază. Probabil că nu se va trezi suficient de devreme pentru un telefon social. Oricum, putea să aștepte.

— Vor fi bine, a spus Alex ca și cum îi citea gândurile lui Lucian.

— Voi vorbi cu Angeline în drum spre casă. Poate pot opri complotul înainte de a prinde rădăcini.

Își dorea să fie atât de simplu. Angeline Marsden avea o strălucire în ochi pe care Lucian o recunoștea. Frații ei întotdeauna vedeau schemele ei drept nesemnificative, dar Lucian o cunoștea prea bine. Voia atenție și nimeni nu i-o dădea. Dacă și-ar face timp pentru ea, poate că nu ar mai cauza atâtea probleme.

— Cred că voi vorbi cu ele acum.

Lucian se gândise să aștepte să vorbească cu Emilia. Dacă ar fi fost doar sora lui, ar fi fost suficient, dar cu Angeline implicată ... Nimic nu putea fi lăsat la voia întâmplării. Dacă planul ei avea de-a face cu cina? Atunci să aștepte nu ar împiedica-o.

— Vei regreta asta, a spus Alex pe un ton sigur.

— Lasă-le înpăce. Sunt sigură că nu este nimic.

Lucian și-a ignorat prietenul și s-a îndreptat spre Angeline și Emilia. Încă erau concentrate la discuția lor și nici una dintre ele nu l-a observat apropiindu-se. Așadar a putut prinde un pic din conversație lor, fără ca ele să-i observe prezența.

— Îți promit că va funcționa, a spus Angeline.

— Te rog, spune da.

— Dar dacă ceva nu merge bine? Nimeni nu va fi acolo să te ajute. Emilia și-a mușcat buza de jos.

— Nu mi se pare bine.

— Trebuie să recapitulez totul?

Ceea ce Lucian voia cu adevărat să facă era să intervină și să spună, „Da, te rog fă-o.” În acest fel va ști exact ceea ce făceau, sau mai important, ceea ce Angeline complota. Emilia nu părea să fie de acord și nu avea nici o intenție să fie implicată direct. Sora lui de obicei era mai precaută decât Angeline.

— Nu, spuse Emilia.

— Dar promite-mi că vei veni să mă vezi imediat după ce termini. Nu voi putea să nu-mi fac griji până nu sunt sigură că ești bine.

— Trebuie... Angeline s-a oprit și s-a întors să se uite la Lucian. Ochii ei s-au întunecat puțin.

— Trăgeai cu urechea?

— Deloc, răspunse el calm.

— Dar acum că ai menționat-o – în ce anume o târăști pe sora mea de data asta?

Emilia își dădu ochii peste cap.

— Nu am nevoie ca fratele meu mai mare să intervină și să mă protejeze de prietena mea. Întoarce-te la micul tău grup de dezmățați și planifica-ți-vă seara de ticăloșii. Suntem bine aici singure.

Mușchii maxilarului i s-au încordat la cuvintele surorii lui.

— Mă tem că nu pot ignora ceea ce am auzit din greșeală. Îmi vei spune ce plănuiești și acum.

Râsul Angelinei fusese un pumn în stomacul lui. Voia să o scuture la realitate. De ce era atât de dificilă? Și-a făcut ochii mici. Când devenise atât de drăguță? Părul ei negru era răsucit într-un coc elegant, iar ochii ei albaștri erau ca safirele strălucind pe o pânză perfectă. Furia ei o făcea și mai frumoasă cu obraji roșii și buzele ei roz. Voia să o sărute și asta era un sentiment complet nou. Unul pe care nu-l putea ignora și care îl îngrozea în moduri pe care nu le crezuse posibile.

— Ascultă-mă, a spus Angeline.

— Nu o implic pe Emilia în nici o schemă care să-i facă rău. Nu i-aș face asta niciodată. Pleacă și deranjează pe

altcineva. Amândoi știm că nu-ți pasă de mine și ar fi mai ușor pentru amândoi dacă te-ai îndepărta de mine.

A tresărit la cuvintele ei. Ce o făcea să creadă că nu-i păsa de ea? Sigur, nu i-au plăcut unele dintre lucrurile pe care le-a făcut de-a lungul anilor, dar dintotdeauna i-a păsat de ea. Îi era ca o soră... Nu, nici asta nu era adevărat. N-ar putea simți niciodată pentru sora lui ceea ce simțea pentru Angeline. Îl înfuria până la punctul de erupere și îl înnebunea într-o zi bună, dar nu a avut niciodată sentimente de soră pentru ea. Erau mult mai intense decât atât.

— Vă las în pace deocamdată, a spus el pe cât de calm a putut.

— Dar conversația asta nu s-a terminat.

Lucian trebuia să pună o oarecare distanță între el și Angeline. Nu îi plăcea direcția în care gândurile lui mergeau. Ceva se schimbase și luase doar un moment să se schimbe irevocabil. Nu se putea uita la ea fără să nu vadă o femeie pe care o dorea. Lucian nu ar trebui să simtă ceva atât de profund pentru ea. Era sora mai mica a lui Alex și Drew. Dacă și-ar da seama că Lucian o dorea... M-ar ucide.

Cumva trebuia să-și controleze dorința nedorită. Dacă n-ar fi făcut-o, se temea unde îl va duce calea. Va trebui, de asemenea, să găsească o modalitate de a îi clarifica lui Angeline că nu o ura. Cum va reuși să facă asta fără să o tragă în brațe și s-o sărute până leșină, nu știa. Trebuia să

existe o cale de mijloc să-și poată exprima grija lui față de ea fără să o facă să creadă că au un viitor mai mult decât prieteni apropiați de familie.

Și-a ridicat capul și i-a întâlnit privirea.

— În ceea ce mă privește, nu poți spune nimic ce trebuie să aud.

Cu acestea, s-a îndepărtat într-un acces de furie care nu a ajutat cu dorința lui în creștere. Nu își dorise niciodată o femeie atât de mult și trebuia să fie cea pe care n-o va putea avea niciodată. La naiba... Ce va face acum?

CAPITOLUL TREI

Căldura scăzuse la niveluri tolerabile, dar era încă foarte cald. Poate că Angeline se obișnuise cu zilele calde prelungite care păreau să dureze până în lunile de toamnă. În ritmul în care vremea mergea, vor avea vreme sufocantă până la Crăciun. Spera că nu pentru că sărbătorile nu ar fi la fel fără temperaturi mai reci și copaci acoperiți de zăpadă. Cu siguranță, căldura nu va dura până în lunile de iarnă, totuși. În plus, avea alte lucruri cu care să se preocupe înainte ca asta să devină o realitate.

S-a grăbit spre casa din Londra, unde doamna Emmeline Pankhurst organiza adunări pentru Uniunea Socială și

Politică a Femeilor – sau USPF pe scurt. Se întâlnea în secret cu grupul de sufragete. Credea în cauza lor și voia să ajute să facă o schimbare. Angeline nu înțelegea de ce fiecare femeie din țară nu stătea lângă Pankhurst să ceară drepturi egale pentru toate femeile.

USPF își asuma multe riscuri pentru a fi auzită iar ea era pe deplin pregătită să facă ea însăși orice era necesar. Cei la putere trebuiau să-și dea seama că femeile erau mai mult decât proprietate. Doar pentru asta, ar sta cu plăcere într-o celulă de închisoare sau face greva foamei.

Angeline a ajuns la casă și a bătut la ușă. Nu erau prea mulți bărbați la aceste adunări, iar persoana care răspundea la ușă nu făcea excepție. Deși persoana care a deschis-o a fost o surpriză. Fiica lui Emmeline, Sylvia, a întâmpinat-o cu un zâmbet. Emmeline ar trebui să fie deja în sala de adunare nu să răspundă la ușă. Participa, de obicei, la desfășurarea întâlnirii și sarcina de a răspunde la ușă era lăsată altora.

— Vă rog să intrați. Eram pe cale să începem. Christabel are o schemă nebună pe care trebuie s-o facem mai târziu astăzi. Familia Pankhurst era lidera USPF-ului. Emmeline era matriarha, iar cele două fiice ale ei mâinile ei drepte, deși Christabel era mult mai fanatică decât Sylvia.

— Urmează-mă. Putem sta în spate împreună.

Au intrat într-o cameră mare, în care în vremuri normale se țineau baluri sau serate mari. Această adunare era o

petrecere de alt fel. Fiecare femeie prezentă avea rolul ei în mișcarea sufragetei. Angeline s-a aplecat și a șoptit,

— Sunt mulți oameni aici.

Sylvia a dat din cap.

— Sora mea știe să atragă mulțimea.

Angeline și-a îndreptat atenția spre partea din față a camerei. Emmeline stătea pe un scaun, în față și în centru. Christabel stătea la stânga ei. Și-a ridicat mâna să indice că toată lumea ar trebui să tacă.

— Vă mulțumesc, doamnelor. Avem multe de făcut înainte de evenimentul din această după-amiază.

Lady Hannah Jones a intrat în cameră încet și a venit lângă Angeline. S-a sprijinit de peretele și și-a îndreptat privirea spre fața camerei. Pletele ei roșcate erau prinse într-un coc perfect – nici un fir ieșit. Angeline a fost surprinsă să o vadă pe Lady Hannah la întâlnirea Pankhurst. Nu credea că ea s-ar implica vreodată în ceva ce ar putea fi considerat scandalos. Lady Hannah Jones era fiica contelui de Cavendish. Tatăl ei vorbea adesea împotriva comportamentului oricărei femei care se implica cu Emmeline Pankhurst și fiicele ei.

— Astăzi vom mărșălui pentru drepturile tuturor femeilor. Vom cere drepturi egale în toate. Nu ar trebui să ne pierdem moștenirea pentru că ne-am născut femei și cine aici nu cunoaște o femeie legată în căsătoriei care își dorește să o poată anula. Odată ce ne căsătorim, devenim proprietatea soțului nostru și tot ceea ce avem devine de asemenea proprietatea lor. Această lege trebuie să se schimbe. Christabel și-a ridicat pumnul în aer și toate femeile au aplaudat.

— Femeile care trebuie să muncească să își întrețină familiile ar trebui să aibă salarii egale și dreptul la condiții de muncă echitabile. Nu suntem mai insignifiante datorită genului nostru.

— Femeia are dreptate, a murmurat Lady Hannah.

— Nu știai la ce participi? Angeline nu s-a putut abține să nu întrebe.

— De ce ești aici?

Lady Hannah a oftat și s-a întors să-i întâlnească privirea. Ochii ei îi aminteau Angelinei de iarba moale într-o zi caldă de vară – nuanța aproape la fel, chiar dacă păreau tari ca un smarald.

— Tatăl meu este un dur. Vorbește non stop despre răul femeilor Pankhurst. Ridică ușor din umeri.

— Am decis să acționez și să-i sfidez toate decretele. Acesta e primul meu pas și sincer nu știam la ce să mă aștept.

Angeline putea înțelege asta și părerea ei despre Lady Hannah a crescut cu noile informații. Studiase grupul cât mai mult posibil înainte de a decide să li se alăture. Aveau multe convingeri radicale, dar ea credea pe deplin în binele pe care sperau să-l realizeze prin acțiunile lor. Uneori a risca totul se merita pentru că ar putea duce la cele mai mari recompense. Dacă, în cele din urmă, legile se schimbau pentru a ajuta a face femeile mai egale, se merita.

— Nu vei regreta că ai decis să vi, i-a spus Angeline.

— Asta va face o diferență în viața noastră a tuturor.

— Nu sunt atât de sigură că veți vedea rezultatele pe care credeți că le veți vedea, a răspuns lady Hannah solemn.

— Multor bărbați nu le place ideea ca femeile să fie văzute ca fiind egale. Să schimbăm opinia bărbaților va dura mult mai mult decât ne va plăcea.

Din păcate, Lady Hannah spunea adevărul. Majoritatea bărbaților din familia ei încă credeau că îi puteau dicta tot timpul. La naiba, chiar și bărbații care nici măcar nu îi erau rude făceau asta destul de des.

— Trebuie să începem de undeva.

Lady Hannah a dat din cap.

— Și de acea sunt aici. Crezi că această paradă va fi atât de înfricoșătoare pe cât sună?

Angeline venise la multe întâlniri, dar nu participase de fapt, la niciunul dintre evenimente. Parada va fi prima ei incursiune în marș împotriva nedreptății sociale.

— Cred pe deplin că va fi o experiență pe care niciuna dintre noi nu o va uita.

Christabel Pankhurst și-a încheiat discursul și a explicat unde urmau să se întâlnească mai târziu în acea zi. Când vor demonstra pe străzile Londrei, toată lumea va nota. O parte din Angeline era la fel de îngrozită precum Lady Hannah recunoscuse deschis. Cel puțin nimeni nu se gândea s-o caute la paradă. Emilia promisese să o acopere, iar mama Angelinei credea că își va petrece toată ziua la casa Huntly. Va fi bine – spera ...

Lucian a intrat în casa părintească cu unicul scop de a-și căuta sora. Trebuia să știe în ce o târa Angeline pe Emilia. Ceva adânc în interiorul lui îi spunea că orice plănuia nu se va termina deloc bine. Trebuia să le protejeze pe ambele de ele însuși. Angeline a fost mereu imprudentă și nechibzuită.

Emilia a vrut să o imite de la început. Nu își dădea seama că Angeline o va conduce în cele din urmă la un scandal.

Gemenii Marsden, Andrew și Alexander, au decis cu mult timp în urmă să o lase pe Angeline să facă ce vrea. La naiba, erau la fel de nebuni uneori. Își asumau multe riscuri și nu se gândeau de două ori înainte de a intra orbește într-o situație. Lucian înțelegea de ce Emilia o plăcea atât de mult pe Angeline. Uneori, Lucian credea că o place un pic prea mult, dar asta era o problemă pentru o altă zi.

A mers pe hol și a deschis ușa care ducea în camera de zi. Emilia stătea așezată pe canapea lângă o fereastră citind o misivă. Nu a părut să-l observe intrând și asta i-a dat elementul surpriză. Oricare era conținutul notei ei, o captiva și îl făcea să vrea să o citească și el. Poate că i-ar da un indiciu asupra planului pe care îl avea cu Angeline. A făcut trei pași mari spre ea și i-a smuls-o din mână.

— Ce avem aici?

Ea a sărit în picioare și a sărit în sus, încercând să i-o ia, dar el era considerabil mai înalt decât ea și capabil să o țină încât să nu ajungă.

— Dă-mi-o înapoi, a cerut Emilia. Și-a fluturat brațele în aer, fără rezultat, apoi a răsuflet frustrată și s-a holbat la el. Apoi, nu a renunțat atât de ușor, l-a călcat cu tocul într-o încercare de a-l face să o lase mai jos. Durerea i-a fulgerat prin degete, dar Lucian era dur și nu a cedat tacticii ei.

Lucian a ținut scrisoarea sus. Ar fi preferat să-i spună ce se întâmplă ea însăși. Invadarea intimității ei nu a fost niciodată ceva care i-a plăcut, dar ar fi făcut-o în cazul în care trebuia să îi asigure siguranța.

— Ce este atât de important de ai nevoie de ea atât de mult? Este o scrisoare de dragoste?

Obrajii Emiliei s-au înroșit la tachinarea lui. Era o scrisoare de dragoste? Glumea când a spus asta, dar sora lui mai mică avea un iubit? Nu era sigur că-i plăcea ideea ca vreun bărbat să o curteze. Partea lui logică își dădea seama că în cele din urmă se va așeza cu cineva... Dar, trebuia să fie acum?

— Bineînțeles că nu, a spus ea.

— E ceva personal. Te rog, dă-mi-o înapoi.

— Personal, spui? A deschis-o deasupra capului, ca să o poată citi.

— Asta mă face să vreau să o citesc și mai mult.

— Nu. L-a lovit în stomac și el s-a aplecat.

— Nu fi un nesimțit și dă-mi-o înapoi acum.

— Țsta nu e limbaj de domnișoară, a șuierat el. I-a dat un pumn serios, iar el regreta că o învățase să dea unul adecvat. La vremea aceea, a crezut că îl va folosi pe altcineva în afară de el.

— Cine te-a învățat cuvântul ăsta?

Își dădu ochii peste cap.

— Te-am auzit spunându-i-l lui Drew de câteva ori. Dacă nu-ți place, n-ar trebui să-l lași să-ți iasă din gură.

La naiba. De ce trebuia să aibă dreptate?

— N-ar trebui să tragi cu urechea la conversații care nu au nimic de-a face cu tine.

Ridică o sprânceană.

— Dacă nu vrei să aud lucruri care nu-ți plac, atunci poate că nu ar trebui să le spui în mod regulat. Emilia și-a întins mâna și a gesticulat spre scrisoarea ei.

— Acum nu te mai juca și dă-mi-o înapoi. Credeam că nu te mai porți ca un copil când ți-ai cumpărat propria casă.

Cumpăraseră casa pentru că nu suporta apartamentele de burlaci care erau disponibile. Lucian voia spațiu și s-a

gândit de ce nu ar avea ceva mai elaborat. Dacă s-ar căsători, ar avea nevoie de ceva unde să-și ducă soția și refuza să se mute înapoi acasă. Era marchizul de Severn și asta venea cu responsabilități.

— Ți-o dau înapoi dacă-mi spui ce vorbeai cu Angeline aseară la cină.

Și-a înclinat capul într-o parte și l-a privit gânditoare.

— Nu îți spun secretele Angelinei. Dădu din cap.

— Dacă vrei să știi ce face, du-te și întreabă-o.

Sora lui mai mică știa cu siguranță ceva... Era prea evazivă ca să creadă altceva. El chicoti ușor.

— E mai ușor să te întreb pe tine. Angeline mi-ar spune să mă duc la naiba și va încerca să-mi dea un genunchi în boașe. Era o rebelă de neegalat.

— Știi că vrei să-mi spui. Scutește-ne pe amândoi de probleme și începe să vorbești.

— Nu, a răspuns ea beligerant și și-a pus mâinile în șolduri subliniind nemulțumirea ei.

— Nu poți să vii aici și să-mi dai ordine. Păstrează scrisoarea. Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu.

A trecut pe lângă el enervată. Lucian s-a încruntat. Nu mersese cum a plănuit. Chiar nu voia scrisoarea înapoi? De ce a luptat atât de mult pentru ea dacă nu însemna nimic? Nu, nu mergea așa.

— Pe mine nu mă păcălești.

— Nu-mi pasă, a strigat ea peste umăr.

— Ești cel mai rău frate.

Dacă chiar nu-i păsa, atunci el va citi scrisoarea. A deschis-o și a scanat conținutul rapid. A înjurat când și-a dat seama ce conținea. Emilia știa exact ce făcea. Angeline se băgase în mai mult decât era conștientă și acesta era modul ei de a se asigura că primea ajutor, fără a-i pierde încrederea. Lucian îi furase scrisoarea, iar Emilia nu l-a putut opri să nu o citească. Asta era suficientă negare plauzibilă iar el avea un nou respect pentru sora lui mai mică.

Asta tot nu îl ajuta să-și rezolve cea mai imediată problemă. Nu știa exact unde sau când va avea loc această paradă ridicolă la care Angeline decisese să participe. Cum se presupunea să salveze răsfățata de ea însăși dacă n-o putea găsi? Probabil că nu avea nici timp să le ceară ajutorul lui Andrew sau Alexander. O parte din el se întreba dacă ar sări să-și salveze sora iresponsabilă dacă ar ști. Trebuia să

creadă că ar face-o. Credeau că Angeline trebuia să-și facă propria cale, dar aderarea la cauza sufragetelor ar putea-o ucide.

Depindea de Lucian s-o salveze, iar el va face tot ce era nevoie să se asigure că ea ajunge acasă nevătămată. Angeline probabil îl va urî pentru asta, dar putea trăi cu aceste consecințe. Atâta timp cât era bine, nimic altceva nu conta.

CAPITOLUL PATRU

Angeline și-a șters sudoarea de pe frunte. Era în mijlocul zgomotului femeilor care mășăluiau în jurul ei. Uneori se întreba de ce alegea să facă unele din lucrurile ridicole pe care le făcea. Să fi înconjurată de numeroase femei strigând tare și în contact strâns nu era nici pe departe distractiv. Mulțimea o făcea și mai supraîncălzită decât era deja și tot ceea ce voia să facă era să meargă acasă și să-și dea jos fiecare bucățică de haine. De ce trebuia să fie atât de cald?

Un sunet strident de fluier i-a sunat puternic în urechi undeva în apropiere. Sunetul a înconjurat-o din toate părțile și dorea să-l asculte. Cumva, reușise să acopere strigătele femeilor mășăluind lângă ea. O femeie de lângă ea s-a împiedicat și a trântit-o pe Angeline la pământ. A aterizat pe o parte și durerea i-a trecut prin tot corpul. A urmat haosul și toate femeile au început să fugă. Angeline nu știa de ce la început până când a văzut un bărbat în depărtare – sosise

poliția. Mai multe femei au călcat-o fugind să scape de poliția trimisă să le oprească protestul. Angeline s-a ghemuit într-o minge și și-a băgat capul sub brațe. Lacrimile îi șiroiau pe față și se ruga să supraviețuiască cumva.

— Angeline, a strigat un bărbat.

Voia să se uite în sus și să vadă cine o striga, dar îi era teamă că dacă o va face, cineva o va răni. Mulțimea se dispersa și toate femeile se îndreptau în direcții diferite. Toată chestia asta nu mergea bine. Ce fusese în capul ei? Cineva a apucat-o și a ridicat-o în picioare. Angeline a respirat un oftat de ușurare și s-a întors să mulțumească persoanei care a ajutat-o să se ridice. O durea tot corpul și nu se îndoia că va fi acoperită de vânătaii din cap până-n picioare.

— Domnișoară, veniți cu mine, i-a spus un ofițer de poliție. Albastrul închis al uniformei lui s-a înceteșat în fața ei. El fusese cel care a strigat-o? De unde îi știa numele, și dacă îl știa, cum de îndrăznise să-l folosească atât de personal. Era fiica unui viconte și n-ar fi trebuit s-o trateze atât de comun.

— Ai încălcat legea și mă tem că vei petrece ceva timp într-o celulă.

Angeline știa că exista acest risc pentru participarea la marș, dar a crezut prosteste că va scăpa de o asemenea soartă. Era încă un lucru care îi mersese prost de când fusese de acord să participe. Voia drepturi egale pentru toate femeile; cu toate acestea, începea să se întrebe dacă

costul pentru achiziționarea lor ar putea fi un preț prea mare de plătit. Mama și tatăl ei vor fi foarte supărați pe ea. Nu ar fi prima dată, dar fiind aruncată în închisoare ar fi cu siguranță prima în lista de cele mai mari dezamăgiri. Drepturile femeilor erau încă ceva pentru care ar vrea să lupte într-un fel. Poate că asta nu era cea mai bună cale pe care să o ia, dar încă mai putea face...ceva. Va trebui să vorbească cu una dintre femeile din grupul sufragetelor și să afle care ar trebui să fie rolul ei. Nu era încă pregătită să renunțe în întregime. În acest moment, avea probleme mai mari care să o îngrijoreze.

— Nu, a spus ea și a încercat să-și smulgă brațul din mâna lui.

— Nu pot merge la închisoare.

— Ar fi trebuit să iei asta în considerare înainte de a decide să participi la acest marș pentru femei. A tras-o înspre el și departe de stradă.

— Acesta este motivul pentru care femeile au nevoie de cineva care să aibă grijă de ele. Lăsați să ia propriile decizii, le iau pe cele greșite. Ai nevoie de un bărbat puternic în viața ta să te ghideze pe calea cea bună.

Mintea Angelinei a rămas momentan goală la declarația lui. Era nepolitic și nerafinat. Cum îndrăznește să creadă că are o capacitate mentală mai mare pentru că se născuse bărbat. Și-ar paria întreaga zestre că avea mult mai multă inteligență decât bruta care o forța să meargă alături de el.

— Tu ești motivul pentru care toate femeile au mărșăluit azi. Bărbații ca tine le fac să vrea să lupte pentru dreptul de a lua propriile decizii. Poate că nu-ți place, dar într-o zi vom avea drepturi egale. S-ar putea să dureze mai mult decât ne-am dori pentru că trebuie să luptăm împotriva misoginismului similar cu al tău în mod regulat, dar va fi o realitate.

Fusese o zi oribilă. Credea că se putea înrăutății, dar refuza să tacă. Ofițerul de poliție, probabil îi va face viața și mai infernală pentru că spunea ce gândea. Nu putea lăsa asta să-i influențeze deciziile. Deja avea prea multe îndoieli care îi rulau agresiv prin cap.

— Doamnă, delirați.

Nu a mai spus nimic altceva. Bărbatul împuțit continua să o târască pe stradă spre cea mai apropiată închisoare. Probabil că va uita de ea odată ce o va închide. Singura persoană care știa ce plănuise Angeline era Emilia. Cât timp îi va lua prietenei ei să-și dea seama că lipsește.

— Nu sunt eu cea paranoică ca femeile să aibă un cuvânt de spus cu privire la ceea ce le rezervă viitorul. Îți amenința masculinitatea ca femeile să aibă vreo putere?

A dat din cap și i-a strâns mâna și mai tare. Angeline a tresărit. Poate că ar trebui să-și țină gura închisă, dar era imposibil pentru ea să nu vorbească. Să devină gură-spartă era a doua ei natură în situații de stres ridicat.

— Poftim? Nu ai nimic de spus?

— Nu trebuie să-ți explic convingerile mele. Ochii lui s-au îngustat și vocea lui batjocoritoare se potrivea cu privirea.

— În plus, în câteva momente, nu vei mai fi problema mea.

Angeline se temea că toată lumea va face asta. Nici măcar doamnele care au participat la marș nu s-ar gândi la ea. Cel puțin un timp nu se vor gândi la ce i s-a întâmplat ei. Probabil le va lua ceva timp să ajungă înapoi la casa Pankhurst. Trebuia să se bazeze pe Emilia că o va căuta și spera să o găsească. — Tu, domnule, ești o persoană oribilă.

— Îmi fac datoria. Într-o zi s-ar putea să-mi mulțumești pentru asta.

Dacă era un lucru pe care îl știa cu certitudine era că nu va arăta niciodată acestui ofițer de poliție, nici măcar un strop de recunoștință. Demonstrase în poziția sa de autoritate un pic prea mult pentru gustul ei. Au ajuns la închisoare și el a deschis o ușă, apoi a împins-o înăuntru. Și-a pus mâna pe spatele ei și a făcut-o să meargă înainte.

— Încuie-o pe asta.

Angeline a înghițit nodul din gât și a reușit să se abțină să nu plângă. Lacrimile pe care le vărsase când mulțimea aproape că o călcase în picioare se uscaseră în fața fricii ei

actuale. Tot ceea ce putea face acum era să spere că cineva – oricine – îi va veni în ajutor.

Lucian o căuta pe Angeline în mulțime. În sfârșit o văzuse când cineva a trântit-o la pământ. Strigând-o nu a obținut rezultatele dorite și la scurt timp după aceea, un ofițer de poliție a condus-o departe de haosul care a urmat. A pierdut-o din vedere în mulțime. Din fericire, avea o idee unde ar putea găsi-o. Să o scoată dintr-o celulă de închisoare s-ar putea dovedi dificil, totuși. Nu era membru al familiei și nu avea nici o putere. Ofițerii ar fi reticenți să o elibereze pe Angeline în custodia lui. Va trebui să găsească o cale s-o scoată din încurcătura în care intrase alăturându-se grupului de sufragete. Nu putea fi mai recunoscător că sora lui avusese bunul simț să nu o urmeze pe Angeline pe o cale atât de periculoasă.

I-a luat ceva timp să iasă din mulțime. Cel puțin marea lor majoritate mergeau în direcția opusă poliției locale. Într-un fel, asta a făcut lucrurile mai dificile pentru că mergea împotriva hoardei, dar odată ce a găsit o deschidere, a fost mult mai bine. A început să alerge când calea lui s-a deschis suficient pentru a permite asta.

Când a ajuns la închisoare, plămânii îi ardeau și se lupta să sugă aerul. S-a oprit în fața intrării și a respirat adânc înainte de a intra. N-ar arăta bine dacă ar continua să gâfâie

În timp ce cerea ca Angeline să fie eliberată în custodia lui. Trebuia să-și pună vocea importantă de duce ca să-i facă să-l asculte. Odată ce respirația i-a revenit la normal, a împins ușa deschisă și s-a dus să găsească pe cineva care să-l ajute să o localizeze pe Angeline.

Credea că haosul de pe străzi urmasese dar nu era nimic în interiorul sediului poliției. Nimeni nu s-a oprit să-l întâmpine sau să întrebe de ce a intrat. Toți își vedeau de treaba lor și îi ignorau prezența. Lucian nu s-a putut abține să nu creadă că nu era de bun augur pentru abilitatea lor de a proteja cetățenii Londrei.

— Scuzați-mă, i-a spus următorului ofițer care a trecut pe lângă el.

— Am nevoie de ajutor.

— Ia loc, a spus el cu nepăsare.

— Vom ajunge la tine când vom avea timp.

Furia a explodat în el și a fost nevoit să-și folosească tot controlul să nu-l lovească. Degetele lui s-au ghemuit într-un pumn și a lovit de picior să se abțină să facă ceva incredibil de prostesc.

— Nu voi aștepta, a spus el cu cea mai autoritară voce.

— Dacă îți apreciezi poziția aici, mă vei ajuta cu preocuparea mea imediat.

Ofițerul a înghețat și s-a întors încet înspre el.

— Ești unul dintre acei nobili fantezie, nu-i așa? Nu ești obișnuit să ți se spună nu.

— Da, ăsta poate fi un mod de a-mi interpreta statutul în societate. Tipul ăsta era un adevărat nemernic și părea oarecum familiar.

— Sunt Lordul Severn. Tatăl meu este Ducele de Huntly și dacă va fi nevoie îl voi pune să intervină și să înlăture toți ofițerii din acest post și să-i înlocuiască cu oameni mai sânguincioși care își înțeleg pe deplin datoria.

— Să slujească capriciile unui lord ca tine? El ridică o sprânceană.

— Ce vrei ca să scap de tine.

Lucian era hotărât să se asigure că nenorocitul își pierdea locul de muncă după ce o scotea pe Angeline. Dacă nu era atât de îngrijorat pentru ea, ar fi făcut-o acum, dar ea era prioritatea lui. Își înclină capul într-o parte și analiză bărbatul. L-a lovit atunci de ce părea atât de familiar.

— Mi-ai târât logodnica aici mai devreme. Numele ei este Domnișoara Angeline Marsden. Vreau s-o eliberezi acum. Lucian nu se gândise la opțiunea de a pretinde că era logodnica lui până în acel moment. Era geniu pur și ar trebui să fie eliberată mai repede decât dacă propriul ei tată ar fi venit s-o recupereze. Lucian avea mai multă putere ca și moștenitor al unui ducat decât un viconte – chiar și unul care pretindea că este fiul unui pirat reformat.

— Nu știu nimic despre asta. Am închis câteva needucate mai devreme care au provocat agitație, dar nu era nici o doamnă sofisticată printre ele. Și-a fluturat mâna cu indiferență.

— Mă îndoiesc că logodnica unui viitor duce s-ar afla amestecată în mizeria aia.

Omul îngrozitor, probabil, nu putea distinge o doamnă adevărată, dacă una îi ieșea în cale și în mod clar nu a avut nici o idee cât de înțepătoare putea fi Angeline. Nu contează, o ai aici, și aș vrea să te duci s-o recuperezi din celula în care ai băgat-o.

— Voi face atât, omul a început, fără a se uita la el în timp ce vorbea. Nu părea să-i pese deloc de ceea ce voia Lucian și nici nu se grăbea să se ocupe de asta. — Spune-mi cum arată doamna ta și voi vedea dacă avem o femeie care se potrivește descrierii ei.

Cel puțin o văzuse înainte să fie arestată.

— Purta o rochie bleumarin. Părul ei negru e într-un coc și avea o pălărie care se potrivește ținutei.

— Ce, n-o să-mi spui culoarea ochilor ei? A dat din gene la el, batjocorindu-l pe Lucian.

— Albastru. Ca și costumul, dar mai deschis. Acum te rog să o aduci. Cu greu își putea ține temperamentul sub control. Dacă nu o aducea pe Angeline la el în curând, s-ar putea să cedeze și să-l lovească în fața lui arogantă.

— Bine. O să mă uit, dar mă îndoiesc că e aici. I-a furnizat numele. Era atât de greu să întrebe doamnelor din celulă dacă una dintre ele era Angeline Marsden? Lucian nu-l plăcea deloc. Lui Lucian nu îi plăcea atitudinea lui disprețuitoare și la fel de condescendentă. În loc să aștepte să se întoarcă, a decis să-l urmeze. Altfel, omul probabil ar pretinde că Angeline nu era într-o celulă și Lucian nu se îndoia pentru o secundă că o va găsi într-una.

S-a oprit un moment și s-a uitat înapoi la Lucian.

— Nu e nici un motiv să vii cu mine. Tonul lui avea o textură diferită de cea de mai devreme. De data asta, ofițerul de poliție era iritat. Bine. Lucian spera ca omul să aibă o zi oribilă în continuare. Se săturase de sfidarea și lipsa lui de respect.

— Am toate motivele, a replicat Lucian.

— Îmi va fi mai ușor s-o identific dacă vin cu tine.

Bărbatul a dat din cap, dar a fost suficient de înțelept să nu se mai certe cu el. Au mers pe un hol și la un rând de celule unde mai multe femei erau închise, dar una a ieșit în evidență printre ele. Angeline stătea într-un colț cu brațele înfășurate în jurul ei și se legăna înainte și înapoi. Biata fată habar n-avea în ce se băga când s-a înscris la grupul de sufragete.

— Uite-o, a arătat el spre ea.

— Cea de acolo? a râs bărbatul.

— E logodită cu un burghez sofisticat. Știi ce limbă ascuțită are?

Omul habar n-avea de ce era capabilă Angeline să facă.

— Nu mai trage de timp și descuie celula.

Angeline s-a uitat în sus în acel moment și i-a întâlnit privirea. Nedumerirea i-a umplut fața când i-a întâlnit privirea.

— Lucian?

— Se pare că te cunoaște. Bărbatul a deschis ușa și i-a făcut un gest să iasă.

— Ai noroc că ai un bărbat atât de puternic drept logodnic. Altfel, ai petrece mult timp închisă aici.

— Logodnic? Ea se încruntă. Obrajii ei s-au înroșit ușor.

— Eu...

— Nu acum, Angel, a spus el.

— Putem discuta comportamentul tău rebel după ce te duc acasă la tatăl tău. Va dori să audă totul despre aventurile tale de azi. Nu credea că era posibil, dar ea s-a înroșit și mai mult după ce a spus asta.

Odată ce ieșeau, Angeline îl va certa și dacă era norocos, va uita să-i dea un picior în boașe. Oricum, nu îi va arăta nici un strop de recunoștință pentru că a ajutat-o să scape de soarta ei. Nici o faptă bună nu rămânea nepedepsită...

CAPITOLUL CINCI

Lucian a scos-o din secția de poliție. Și-a ținut privirea înaintea și nu s-a uitat la ea. Angeline voia să-i dea un cot

sau să-l împingă. Cel puțin i-ar câștiga atenția. Tăcerea lui stoică o înnebunea. Tot nu înțelegea ce se întâmplase. Cum de știuse să o găsească la secția de poliție? Îi spusese Emilia unde era și știa Lucian ce făcuse să fie arestată? Avea sentimentul că era în posesia tuturor faptelor și că le va folosi împotriva ei.

Erau deja departe de secția de poliție când Angeline nu a mai putut suporta. S-a oprit și a refuzat să se miște. El s-a întors și s-a uitat la ea.

— Nu am răbdare pentru încăpățânarea ta. Avem ceva distanță până ajungem la trăsura mea și aș vrea să te văd în siguranță acasă cât mai repede posibil. Am alte planuri pentru ziua mea.

— N-aș vrea să te fac să pierzi după-amiază ta de păcat, spuse ea aspru.

— Nu mă lăsa să te fac să întârzii. Mă pot duce singură acasă. Am reușit de multe ori în trecut. Nu ar trebui să-l lase să scape atât de ușor, dar nu avea, de asemenea, nici o dorință de a asculta prelegeri de la el. Nu ar fi trebuit să știe unde să o găsească sau ce făcuse. Toată chestia de logodnică trebuia să fie o greșeală, o glumă proastă. Cum i-a putut face asta? Nu fusese atât de rănită de asistența înșelătoare a cuiva în întreaga ei viață. Tot ceea ce voia era să pună o oarecare distanță între ei și să-și vindece inima rănită în privat.

Lucian oftă și se luă de nas.

— Angel, faci un bărbat să bea. Ea ura când folosea acea porecla infernală. Era singurul care îi spunea Angel. La început, adorase că avea una pentru ea, dar cu timpul începuse să o urască. Suna ca un alint și un blestem în același timp. Cu partea de alint s-ar fi putut obișnui... dacă într-adevăr însemna ceva pentru el.

— Oricât de mult mi-aș dori ca planurile mele să fie plăcute, acțiunile tale au făcut ca acesta să fie ultimul lucru pe care să-l pot face.

A strâmbat din nas și și-a înclinat capul. Despre ce vorbea acum? Ce nu putea face – ei bine, orice sugera cu cuvintele lui. Sincer, nu voia să știe ce făcea când era poznaș. Prefera să pretindă că nu își dorea pe nimeni în afară de ea. Chiar dacă era nerealistic – înțelegea că el nu o vedea mai mult decât o soră mai mică ... O omora puțin de fiecare dată când trebuia să-și amintească asta. Acesta era principalul motiv pentru care el pretinzând că era logodnica ei o rănea atât de mult. O făcuse să-și dorească lucruri pe care nu le-ar fi avut niciodată și voia să-l lovească doar pentru asta.

— Apreciez ajutorul tău. Cu adevărat, dar nu înțeleg de ce insiști să mă însoțești acasă.

— Nu? El a oftat din nou, puțin mai greu decât înainte, ca și când nu putea găsi o cale să se elibereze de frustrarea lui.

— Presupun că nu înțelegi. Nu înțelegi consecințele pe care acțiunile tale le-au provocat astăzi.

Angeline nu avea chef de o prelegere. Trecuse prin consecințele despre care vorbea. Da, încă mai credea în drepturile femeilor, dar nu voia să mai fie atât de activă în realizarea lor. Erau prea multe capcane pe care nu le luase în considerare. Ca să nu mai vorbim că o durea tot corpul și probabil avea mai multe vânătăi decât voia să numere. Lucian dintotdeauna avusese o impresie proastă despre ea și nu avea nici o problemă s-o judece. Măcar o dată, i-ar plăcea să se uite în direcția ei cu mai mult decât dispreț vărsat din ochii lui de argint.

De ce se îndrăgostise de el? Fusese mult mai drăguț când era mai tânără. Acum, nu părea să vrea să fie lângă ea.

— Nu trebuie să fi atât de melodramatic. Cred că mi-am învățat lecția.

— Și una grea, fără îndoială, a fost de acord el.

— Dar încă e o penalizare de plătit pentru ea.

— Chiar nu doresc să dezbat meritele mele pentru dezastrul de astăzi, a răspuns ea. Enervarea ei crescuse la cel mai înalt nivel. De ce era atât de dificil?

— Vreau să merg acasă și să mă odihnesc pentru ce a mai rămas din ziua asta. Poți, te rog, să mă lași să mă liniștesc și să mă lași în pace? Sincer, nu am nevoie de o escortă acasă.

— Nu, trebuie să vorbesc cu tatăl tău. A luat-o de braț.

— Acum nu mai trage de timp și hai să mergem. Trăsura e aproape.

Inima ei a înghețat. Îi va spune tatălui ei despre mica ei vizită la închisoare. Probabil îi va spune mai mult de atât. Dacă Emilia i-a dat informații despre implicarea ei în sufragete... Angeline a înghițit nodul din gât.

— Te rog nu face asta.

— Ce? S-a uitat la ea și a ridicat o sprânceană.

— Să-ți asigur siguranța? Să te duc acasă? Să vorbesc cu tatăl tău? Va trebui să fii mai clară, draga mea.

Ar fi rău să spun toate cele de mai sus? Aceasta fusese una dintre cele mai rele experiențe din viața ei și avusese ghinionul de a o petrece în compania lui. Ce făcuse să merite asta? Inima ei trădătoare bătea rapid de fiecare dată când se apropia. Cu excepția fricii care o oprise momentan, data asta nu era diferită. Era mai plină de viață în prezența lui. Într-o lume mai perfectă, ar putea să-i spună ce simțea pentru el. Lucian ar fi îngrozit să afle cât de mult îl dorea.

Poate că ar trebui să-i spună. Ar fi dispusă să parieze că l-ar face să fugă speriat. Poate chiar ar abandona ideea de a o

duce acasă și de a vorbi cu tatăl ei. A ales să-i ignore întrebările și să-i pună ea una.

— Ce, te rog spune-mi, trebuie să discuți cu tatăl meu? Spera să nu-i spună despre participarea ei la marșul sufragetelor, dar se îndoia că Lucian va păstra acea parte pentru el. Tatăl ei va fi nemulțumit și dezamăgit... Nu era nimic mai rău decât acesta din urmă. Asta se dovedise întotdeauna mult mai rea decât țipetele. O făcea să se simtă nedemnă și un eșec.

— Chiar nu înțelegi ce s-a întâmplat la secția de poliție, nu? Exasperarea se auzea în fiecare cuvânt.

Fusese arestată. Ce altceva mai era de înțeles?

— Să ne prefacem că nu și explică-mi. Folosește cuvinte simple – pentru ca creierul meu feminin să le poată înțelege, a spus ea usturător.

— Angel, nu ești și nu ai fost niciodată neinteligentă. Au ajuns la trăsura lui și el i-a deschis ușa. În timp ce o ajuta să urce, i-a spus,

— Nu te prefac că ești o idioată acum. A dat din cap la șofer și i-a dat destinația.

— Casa Torrington. Apoi a sărit în trăsură și a închis ușa. Nimeni nu le dăduse atenție și ea era mulțumită cu asta.

Nu-i păsa dacă-și distrugea reputația. De ce trebuia o femeie să se preocupe de fiecare detaliu când un bărbat putea face tot ce-i plăcea? Din câte știau ofițerii de poliție, Angeline era logodnica lui Lucian, iar restul lumii nu o cunoștea suficient de bine pentru a o contesta. Familia ei nu s-ar gândi de două ori la asta. Lucian era considerat familie, deoarece crescuseră împreună – deși ea nu îl considerase niciodată ca atare. Voia ceva mai mult de la el...

I-a întâlnit privirea.

— Nu am spus niciodată că sunt proastă. Sarcasmul ei îl făcea să se simtă pierdut...

— Ai sugerat-o cu sarcasmul tău, a chicotit. Bine, poate că a înțeles...

— Acum gândește-te bine, draga mea și spune-mi de ce crezi că trebuie să vorbesc cu tatăl tău.

Și-a înclinat capul și s-a gândit la declarația lui. Prima ei presupunere a fost că îi va spune despre comportamentul ei nesăbuit. Nu avea nici o îndoială că ar fi într-adevăr una dintre subiectele lor de conversație, dar apoi și-a dat seama de ceea ce ar putea discuta în schimb cu el.

— Nu poți fi serios.

— Nu e cale de întoarcere acum. Trebuie să fie oficial.

— Lucian....Își mușcă buza.

— Nimeni nu te-ar obliga. Amândoi știm că nu vrei să te căsătorești cu mine. Trebuie să existe o altă cale. Nu o procesaseră încă și nimeni nu se deranjase să o întrebe numele. Tot planul lui nu era necesar. De ce insista atât?

— Nu ai fost acolo. Era singura cale de a te elibera. Dădu din cap.

— Nu, nu mai e nimic de făcut. Trebuie să ne căsătorim. O voi discuta cu tatăl tău și apoi o putem anunța oficial săptămâna asta. După ce se vor citi anunțurile, vom avea ceremonia.

Angeline a închis ochii și s-a rugat pentru răbdare. Asta ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața ei, doar că se transforma rapid în cel mai urât coșmar al ei. Lucian voia să se căsătorească cu ea, dar nu pentru nimic la fel de romantic ca dragostea. Era datorie și nimic altceva. Inima ei s-a frânt puțin când a realizat asta. Putea avea bărbatul visurilor ei, dar nu l-ar avea cu adevărat. Ce fel de viață s-ar dovedi a fi asta?

Lucian nu s-a gândit niciodată că se va afla într-o situație ca asta. A descoperit că nu era la fel de opus căsătoriei cu

Angeline precum credea. Aveau mult de lucru să o facă să funcționeze, dar era încrezător că vor putea. După ce va vorbi cu vicontele Torrington, va discuta mai mult cu ea. Vor trebui să planifice nunta și mult mai mult decât atât. Credea pe deplin că puteau fi fericiți.

— Ne vom face viața un calvar unul altuia, a răspuns ea. Vocea ei era puțin tristă.

— Trebuie să existe altă cale. Poate ne putem preface că suntem logodiți și să anulăm după o lună sau două.

— Asta nu va rezolva dilema în care ne-am aflat, a răspuns el.

— Reputația ta va fi zdruncinată. Nu va dura mult până când vestea acestei calamități va ajunge la urechile tonei. Nu voi permite să fi evitată și în plus, declarația mea a fost o promisiune pe care intenționez să o păstrez.

De ce protesta atât de mult? Îl ura? Credea că întotdeauna s-au înțeles bine. Sigur, nu au fost apropiați de când erau copii, dar aveau ceva pe care să construiască. Ea fusese dintotdeauna prietenă cu Emilia și abia îl băga în seamă, dar rămăseseră cordiali de-a lungul anilor. Lucian îi considera comportamentul ridicol uneori; cu toate acestea, el o putea ajuta să împlânzească acea parte din ea. El o aprecia așa, dar societatea nu ar face-o. Existau așteptări... Poate că în timp ea va realiza că nu ar trebui să fie atât de obraznică – cel puțin nu în public. Nu l-ar deranja dacă ar fi mai autoritară și mai nerușinată în intimitatea propriei

case. Părinții ei o lăsaseră să facă ce vrea. Ca viitoare ducesă nu se putea purta așa.

— N-o să-ți port pică dacă-ți încalci cuvântul.

— Dar eu aş face-o, a răspuns el.

— Nu te mai lupta cu inevitabilul. Ne vom căsători.

Emilia, probabil, va fi extaziată. O considera pe Angeline parte din familie deja. Părinții lui probabil că de asemenea s-ar bucura. Tatăl lui era bun prieten cu al Angelinei. Căsătoria lor va lega cele două familii pentru totdeauna. Dezavantajul erau Andrew și Alexander. S-ar putea să nu fie pro uniunea lor. Angeline era sora lor mai mică și Lucian nu ar fi vrut ca sora lui să se căsătorească cu un bărbat ca el. Fusesse un desfrânat destul de mult timp. Nu cum că prietenii lui erau mai buni, dar asta era ideea. Se cunoșteau cu toții destul de bine. Spera ca ei să nu facă lucrurile dificile. Asta era într-adevăr singura modalitate de o proteja cu adevărat pe Angeline – de ea însăși, de închisoare și de propria-i lipsă de preocupare pentru ea, în general; precum și reputația ei.

— Nu pot accepta, a spus ea beligerant.

— Voi lupta până voi găsi o cale de ieșire din asta.

— Poți încerca cu siguranță. Și-a ridicat buzele în sus.

— Va fi interesant cu siguranță.

— Nu trebuie să fi atât de încrezut. De ce ești atât de insistent? Credeam că nu aveai de gând să te căsătorești.

Ridică el din umeri.

— Planurile se schimbă. Nimeni nu poate prevedea ce le rezervă viitorul. Se pare că ești menită să fii soția mea. Mi-am acceptat soarta și după un timp, o vei face și tu. Lucian era calm. Nu știuse până în acel moment, dar chiar voia să se căsătorească cu ea. Dacă ar fi fost lăsat la întâmplare s-ar putea să nu-și fi dat seama de asta. Putea fi obtuz uneori. Angeline era perechea lui în toate felurile – chiar și sălbăticia ei. Îmblânzirea ei se va dovedi distractivă. Era o pacoste și focul ei îl ardea. Îi aprecia sălbăticia și poate că nu voia să-i suprime în întregime acea parte a ei. O femeie obraznică avea beneficii.

— Spune-mi de ce ești atât de împotrivă.

Ea ridică o sprânceană.

— Ca să găsești ceva greșit cu logica mea?

— Nu, vreau să înțeleg. Nu îi putea lupta temerile dacă nu știa care erau.

— Nu va schimba inevitabilul, dar poate pot ușura unele dintre preocupările tale.

— Nu contează, a spus ea și a întors capul. Angeline s-a uitat pe fereastră cu fața ei frumoasă încruntată.

— După cum ai spus, nimic nu se va schimba.

Ura să o vadă atât de mizerabilă. Poate că ar fi fost mai bine să schimbe subiectul conversației lor. Aveau ceva timp să discute nupțialele. Va găsi rădăcina preocupării ei mai târziu.

— De ce ai decis să participi la marșul de astăzi? Ce credeai că vei realiza?

— Cu siguranță nu mă așteptam să fiu logodită la sfârșitul ei, a răspuns ea acerb.

— Dacă știam, cu siguranță aș fi stat în pat toată ziua.

Lui Lucian îi plăcutu ideea cu ea în pat – lipsea un detaliu. Voia să fie lângă ea. Ideea de a sta toată ziua și de a o iubi... Căldura s-a răspândit prin el ca un foc – intensă și consumatoare. Și-a închis ochii și a încercat să suprima nevoia care l-a năvălit brusc, dar s-a dovedit imposibil. Lucian trebuia să-și direcționeze dorințele lui interioare departe de singurul lucru pe care și-l dorea. Nu era nici momentul nici locul. Dar, s-o aibă ... și-a scuturat imaginile

repede și greu – la fel cum voia să o aibă într-o zi. Dar, nu putea, cel puțin, nu încă. Acele gânduri trebuiau să fie păstrate departe pentru mai târziu. Dacă continua să se gândească la asta, ar trebui să-și ajusteze pantalonii, altfel dorința lui ar deveni prea evidentă. Nu avea nevoie de dovada dorinței lui în timp ce vorbea cu tatăl ei.

— Păcat că nu te poți întoarce în timp să-ți schimbi decizia. Acum trebuie să trăiești cu ideea de a-ți petrece restul vieții cu mine în schimb.

— Te rog nu-mi aduce aminte. A continuat să se uite pe fereastră.

— Poți să taci? Aș vrea puțină liniște pentru distanța scurtă care ne-a mai rămas de parcurs.

A decis să-i acorde timpul pe care l-a cerut. Aveau suficient timp – tot restul vieții lor – să se certe. Îi putea da puțin spațiu să se acomodeze cu ceea ce acceptase deja. Acceptase căsătoria lor inevitabilă, iar el se va asigura că ea se va bucura de timpul petrecut împreună, odată ce se căsătoreau. Ar fi privilegiul lui ca soț, până la urmă...

CAPITOLUL ȘASE

Octombrie 1906

Angelinei nu îi venea să creadă halul în care evoluase viața ei. Acum două săptămâni nu ar fi prezis direcția pe care o va lua. Nu își anunțaseră oficial logodna. Trebuia să existe o cale de ieșire din logodna ei ridicolă cu Lucian. Până acum, nimic din ceea ce făcuse nu putuse să nu fie anulat. Odată ce întreaga tonă va afla, va escala de acolo. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să oprească anunțul în The Times. Nu avea nici o idee cum să-l prevină. Poate ar trebui s-o viziteze pe Emilia. Poate ar putea să o ajute. După micul dejun, se va ducea la Huntly și va vorbi cu ea.

A părăsit dormitorul și a mers spre sufragerie. Părinții ei erau deja la masă cu farfurii de mâncare în fața lor. Lucian a făcut ce a spus că va face și i-a cerut tatălui ei permisiunea de a se căsători cu ea. Angeline sperase că se va răzgândi odată ce vor ajunge, dar nu, a intrat cu îndrăzneală și s-a sechestrat cu tatăl ei în birou. I-ar fi plăcut să poată asculta conversația lor. Nu a avut nici o idee despre ceea ce s-a întâmplat în spatele acelor uși închise, dar la sfârșit un fapt era foarte evident – era logodită.

— Bună dimineața, a salutat-o mama ei. Sper că ai dormit bine.

Dacă prin bine voia să spună că s-a sucit toată noaptea – atunci da, dormise bine. Menajera ei va găsi cearceafurile încâlcite sub plapumă.

— Desigur, a răspuns ea și a figurat un zâmbet. Mama ei credea că Angeline și Lucian erau îndrăgostiți nebunește. Angeline nu avea inima să-i spună că era complet unilateral. Lucian nu avea sentimente romantice pentru ea. Decizia lui nu avea nimic de-a face cu dragostea și totul cu nevoia lui de a o salva de la ceva care nu exista. Nimeni nu s-ar aștepta să se căsătorească pentru că declarase că e logodnicul ei la secția de poliție.

Tatăl ei și-a împăturit copia The Times și a pus-o deoparte.

— Te vezi cu Lucian azi?

Dumnezeule, spera că nu. Era sătulă de bătăile ei de inimă rapide ori de câte ori el se apropia. Angeline voia să pună o distanță atât de necesară între ei. Poate atunci și-ar da seama cât de ridicolă era o căsnicie între ei și că ar trebui să o termine înainte să regrete. El nu o iubea și ea merita un bărbat care nu numai că o adora, dar, de asemenea, o trata ca pe egalul lui. Unul care o respecta atât pe ea cât și lucrurile pe care și le dorea de la viață. Începuse să se întrebe dacă Lucian ar putea face asta.

Oricât de mult și-ar fi dorit ca Lucian să fie doar al ei, Angeline recunoștea adevărul. Poate că îl iubea, dar asta nu va fi niciodată de ajuns. Sufletul ei ar muri într-o relație unilaterală. Nu putea, și refuza să, iubească cât pentru amândoi.

— Habar n-am ce face Lucian astăzi. O voi vizita pe Emilia în după-amiaza asta.

— Ce frumos, i-a răspuns mama ei.

— Poate voi veni și eu. Vreau să discut niște lucruri cu Rubina. Avem multe planuri de nuntă de făcut. Acum că e anunțată oficial, anunțurile vor începe să fie citite duminica aceasta.

Angeline a înghețat în mijlocul punerii gemului pe pâinea prăjită.

— Ce? Trebuie să fi auzit greșit. Anunțul logodnei ei nu trebuia să fie încă în The Times. Lucian fusese de acord să aștepte până în noiembrie. Negociase asta cu el mult timp. Nu aveau nevoie de o nuntă mare și se puteau căsători înainte de Crăciun – deși ea nu avea de gând să lase lucrurile să ajungă atât de departe. Spera să pună capăt logodnei înainte ca vreun plan de nuntă să fie făcut.

— Nu înțeleg.

— Este în The Times, a spus tatăl ei și a mângâiat ziarul.

— Am trimis anunțul acum câteva zile.

Cel puțin nu trebuia să-l certe pe Lucian că nu se ținuse de cuvânt. Angeline a reușit să-și abțină un gemet, dar abia. Bineînțeles că tatăl ei luă inițiativa să dea anunțul. Tatăl lui Lucian și al ei erau extaziați că familiile lor se vor unii prin căsătorie. Nu ar fi sugerat-o; cu toate acestea, nu era nici

un secret că dintotdeauna speraseră să se întâmple într-o zi. Deși Angeline crezuse că o căsătorie între unul dintre frații ei și Emilia era mult mai probabilă decât între ea și Lucian.

— Oh, ce frumos, a reușit să mormăie. Deși simulând orice entuziasm pentru că nu îl avea. Nu putea pretinde că-i place când nu era adevărat. Întregul fiasco continua să se înrăutățească pe zi ce trecea.

A mușcat din pâinea prăjită, dar nu avea nici un gust. Puținul apetit pe care îl avusese dispăruse odată cu vestea îngrozitoare pe care tatăl ei i-a dat-o. Angeline a continuat să mănânce, totuși. Avea nevoie de energie să treacă de ziua asta.

A ridicat o sprânceană și i-a întins ziarul.

— Vrei să-l citești? a întrebat tatăl ei.

Ar fi trebui să-l vadă și să se obișnuiască cu ideea, dar nu s-a putut forța.

— Am încredere că ai citit corect.

Tatăl ei s-a ridicat și a pus ziarul lângă ea.

— În caz că te răzgândești. Se aplecă și o sărută pe mama ei pe obraz.

— O zi bună, dragă. Apoi, le-a lăsat singure în camera de zi.

— Te simți bine?, a întrebat mama ei.

— Pari un pic cam copleșită.

I se întorcea stomacul. Poate ar trebui să renunțe la ideea de a mânca.

— Sunt bine. Bineînțeles că nu era, dar nu credea că era prudent să explice problema.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Poate că ar trebui să părăsească Anglia. Dacă ar fugi înainte de căsătorie poate că ar putea s-o evite pentru totdeauna. Cu siguranță Lucian nu ar veni după ea să o forțeze. Probabil că nu voia să se căsătorească cu ea la fel de mult ca și ea.

— Hm, spuse mama ei.

— Nu te oblig, dar știi că poți discuta orice cu mine?

— Sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

— Da. Dar nu voia să explice nimic, totuși. Părinții ei erau atât de fericiți și nu voia să-i dezamăgească.

— Sincer însă, totul este minunat. Cum să nu fie? Cumva, a reușit să-și facă vocea suficient de înaltă să imite fericirea.

Mama ei a zâmbit călduros și a mângâiat-o pe mână.

— Termină-ți micul dejun. Mă duc în camera de zi. Vino să mă iei când ești gata să mergi la Huntly. S-a ridicat și a ieșit din cameră.

Ceva îi spunea că mama ei nu crezuse nimic din ce i-a spus. Angeline nu o învinovăța. Nu încercase cu adevărat să fie convingătoare și își dorea cu adevărat să aștepte cu nerăbdare nunta ei. Dacă Lucian ar iubi-o...

Lucian a intrat în clubul său. Se aștepta ca gemenii Marsden să fie prin preajmă și trebuia să vorbească cu ei. Mai întâi trecuse pe la apartamentul lor, dar nu erau. Trebuia să aibă o conversație cu ei – una pe care o evitase și acum nu mai putea. Angeline îi ceruse să aștepte să facă anunțul oficial. La început, fusese împotriva ideii și îi spusese nu. Apoi și-a dat seama de timpul pe care i-l dădea. Gemenii erau plecați din oraș, iar el va avea timp să le dea vestea personal. Se întorseseră aseară și încă nu avusese

ocazia să le spună despre logodna lui cu sora lor. Se ruga să nu fi citit The Times. Lucian nu știa cine trimisese anunțul, dar îi strica planurile.

— Domnul meu, l-a salutat portarul.

— Vreți să vă iau haina?

Lucian și-a dat-o jos și i-a dat-o.

— Andrew și Alexander Marsden sunt aici?

— Au sosit cu câteva momente înaintea dumneavoastră, a răspuns el.

— Sunt în sala de cărți.

Ei bine, asta era mult mai bine decât ringul de box. Clubul avea fiecare aspect al păcatului disponibil unui bărbat. Era unul dintre motivele pentru care se înscriaseră cu toții când au ajuns la majorat. Dacă gemenii jucau cărți, vor fi într-o dispoziție mai bună – atâta timp cât câștigau. Deși, dacă era sincer, se îndoia că era posibil ca vreunul dintre ei să piardă la ceva.

— Pregătește o cameră pentru noi.

— Foarte bine, a spus el plecând capul și a plecat să facă ceea ce Lucian i-a cerut.

A intrat în cameră și a scanat zona. Frații erau așezați amândoi în colțul din spate, în mijlocul unui joc. Nu-și putea da seama cine erau ceilalți doi bărbați cu spatele, dar ambii gemeni aveau zâmbete uriașe pe față. Ori câștigau, ori erau destul de amețiți. Probabil un pic din amândouă. Lucian s-a îndreptat spre ei și a luat un scaun de la o masă din apropiere pentru a li se alătura.

— Luc, Andrew a strigat jovial.

— Nu știam că aveai de gând să treci pe la club astăzi.

Alexander a aruncat o carte pe masă.

— De ce nu ar face-o? Este și clubul lui.

Fiecare dintre jucătorii de la masă au aruncat o carte pe masă. Lucian își dorea ca jocul să se termine odată. Progresau în jocul care se apropia de sfârșit. Gemenii câștigau majoritatea mâinilor.

— Trebuie să vorbesc cu voi doi. Ați fost aici toată noaptea?

— Nici un motiv să ne oprim din joc atâta timp cât suntem fierbinți, a spus Andrew în răspuns.

— Dar din moment ce am câștigat acest joc, cred că putem renunța dacă faci lucrurile interesante.

Se îndoia că veștile lui vor fi bine primite. Din fericire, fuseseră la țară – la ordinele tatălui lor. Vicontele își trimisese fii la casa strămoșească să verifice progresul unor renovări pe care le comandase. Lucian credea că era o scuză să-i îndepărteze pe gemeni de păcatul pe care Londra îl oferea. Adesea erau ispitiți de cele mai rele lucruri, și, de obicei, Lucian era pe urmele lor să profite și el de ceea ce descopereau. Cei doi prieteni ai săi voiau să o lase pe surioara lor să-și găsească singură drumul, dar se îndoia că vor fi fericiți la idea ca ea să se căsătorească cu el.

— Trebuie să știți ceva. Vreți să veniți cu mine într-o cameră privată? De obicei, aceste camere erau folosite pentru ocazii mai intime, dar nu voia să le dea vestea în public.

— Am cerut deja să se deschidă una pentru noi.

Andrew ridică o sprânceană.

— Mi-ai stârnit interesul.

Lucian nu era surprins. Andrew era cel mai sălbatic dintre gemeni. Probabil a presupus că Lucian avea ceva din soiul decadent planificat pentru ei. Va fi dezamăgit când își va da seama că într-adevăr voia să discute ceva cu ei. Gemenii se asemănau în multe feluri, dar dacă unul dintre ei putea fi descris ca fiind mai responsabil ar fi fost Alexander. Era

moștenitorul vicontelui și i se cerea să facă mai mult în legătură cu proprietatea. Deși Lordul Torrington îi făcea adesea pe amândoi să învețe ce implica. În principal pentru că să-i separe pe gemeni pentru orice se dovedea dificil într-o zi bună. Singurul lucru pe care aveau tendința să-l facă separat era să se culce cu femeii, și uneori, chiar și asta o făceau împreună. Semănau cu tatăl lor, cu părul lor blond și ochii albaștri. Erau îngeri de aur care conduceau multe femei pe o cale păcătoasă.

Alexander a ridicat paharul de coniac și l-a dat pe gât.

— Drew nu e singurul curios. După tine.

S-au ridicat cu toții și s-au îndreptat spre camera pe care Lucian o procurase. Un chelner le-a dat o cheie, iar Lucian a descuiat ușa. Andrew și Alexander au intrat și s-au așezat pe o canapea din apropiere. Lucian se așeză pe scaun la o oarecare distanță de ei. Amândoi erau amețiți, așa că i-a dat un pic mai multă agilitate. Nu era un idiot, totuși. Chiar și beți, puteau fi periculoși.

— Despre ce e vorba? Alexander a întrebat în cele din urmă.

— S-au întâmplat niște lucruri în timp ce a-ți fost plecați din oraș. Tot nu-i venea să creadă cât de multe se întâmplaseră de când a fost ultima dată în compania lor.

— Angeline s-a implicat cu un grup de sufragete.

— Da. Andrew ridică o sprânceană.

— Părea că va face ceva.

— Apoi a fost arestată, a relatat supărat. Trebuiau să vadă cât de periculoasă era acea activitate.

— Înainte de asta, a fost călcată în picioare de gloata care fugea pentru că se aflau într-o situație similară.

— Presupun că e bine altfel tata ar fi trimis după noi mai devreme. Alexandru a ridicat din umeri.

— Ce vrei să facem? Dacă vorbim cu ea nu va ajuta cu nimic.

Lucian se luă de nas. Cei doi prieteni ai săi și-ar proteja sora dacă ar fi nevoie, dar uneori erau obtuzi. Cum de nu își făceau mai multe griji pentru ea? Nu ar primi niciodată veștile pe care el le dădea cu ușurință dacă ar fi fost vorba de sora lui. Ar vrea să facă...ceva. Nu știa sigur ce, dar cel puțin ar fi vrut să se ducă la Emilia să vadă dacă era într-adevăr bine. Lucian ar trebui s-o facă pentru liniștea lui, dar ei nici măcar nu s-au deranjat să întrebe cum a ieșit din închisoare. Va trebui să le spună. Spera că nu îl vor lovi mai întâi și vor pune întrebări după. A respirat profund și le-a spus,

— Angeline și eu suntem logodiți.

Tăcerea a umplut camera apoi a răsunat de râs. Gemenii râdeau atât de tare încât au căzut de pe canapea și au lovit podeaua cu o bufnitură. Asta nu era exact reacția la care se aștepta...

CAPITOLUL ȘAPTE

Două săptămâni mai târziu...

Se sufoca închisă în casă. Angeline trebuia să scape, chiar dacă era doar pentru o scurtă plimbare. Părinții ei o tot întrebau ce voia pentru nuntă și nu avea nimic să le ofere. Visase ca într-o zi se îndrăgostească și să se mărite... ei bine, cu Lucian – dar nu și-a imaginat niciodată să se întâmple cum se întâmplase. Nimic din situația ei nu părea în regulă.

A deschis ușa camerei și a coborât scările spre foaier. Odată ajunsă acolo și-a luat mantia verde închis din un cârlig din apropiere și a îmbrăcat-o. A deschis ușa și a ieșit din casă înainte ca cineva să o observe plecând. Cel puțin, spera că nu au văzut-o... Angeline nu s-a deranjat să se uite în spatele ei în timpul fugii nebune din casă.

Angeline habar nu avea unde mergea. Tot ceea ce știa era că trebuia să meargă undeva, oriunde, care nu avea nimic de-a face cu planificarea unei nunți. A continuat să meargă fără nici o direcție în minte până când și-a dat seama că a intrat

În partea principală a orașului. S-a oprit la colțul străzii și a analizat opțiunile. Poate că ar putea intra în câteva magazine și cumpăra ceva care s-o facă să se simtă mai bine – chiar dacă pentru o perioadă scurtă de timp. Poate o pălărie nouă sau chiar o rochie... Și-a încrețit nasul la ideea unei noi rochii de orice fel. Mama ei va lua asta drept încurajare să o împingă spre achiziționarea unei rochii de mireasa. Avea nevoie de ceva mai puțin ceremonios... Nunta ei nu era ceva de sărbătorit.

S-a uitat peste drum spre librărie. Asta era o idee mult mai bună și un nou roman i-ar aduce atât o evadare; precum și, un dram de bucurie. Foyles era librarul ei preferat.

Magazinul era suficient de mare să aibă o selecție largă, dar încă avea un apel confortabil. Angeline s-a dus spre Foyles și a intrat în magazin. S-a îndreptat spre secția de cărți noi. Proprietarii, doi frați, încercau să țină pasul cu literatura nouă și stocau ori de câte ori era posibil. În timp ce traversa culoarul spre destinație, piciorul ei s-a lovit de ceva și Angeline s-a prăbușit la pământ. A lovit podeaua cu o bufnitură și durerea i-a zvâcnit în brațul stâng.

— Of, spuse o doamnă.

— Pare o căzătură urâtă. Ești bine?

Angeline s-a uitat în sus și a întâlnit privirea îngrijorată a doamnei Hannah Jones. Firar. A trebuit să se facă de râs în fața cuiva pe care începuse să admire ultima dată când drumurile lor s-au intersectat.

— Nimic îngrijorător. Angeline a zâmbit la ea. Nimic în comparație cu durerea de a fi călcat în picioare de către doamne care fug de autorități.

— Nu sunt de obicei atât de stângace.

— Sunt sigură că nu ești, a fost de acord Lady Hannah.

— Unde ai fost în ultima vreme? Nu te-am văzut la niciuna din întâlniri din ultima vreme.

Inspiră adânc și se ridică. Lady Hannah s-a întins și a ajutat-o când s-a clătinat înapoi. Angeline n-ar fi trebuit să încerce să se ridice așa de repede singură. Nu avea o zi bună și totul părea să meargă prost. Acum trebuia să-i explice lui Lady Hannah de ce a păstrat distanța de grupul lui Pankhurst.

— Ei bine...Și-a ciugulit buza de jos din lipsă de cuvinte. Ce naiba putea folosi drept explicație. Putea să menționeze că urma să se căsătorească, dar nu voia să aducă asta în conversație. Mai ales că intenționa să găsească o cale de a evita inevitabilitatea...

— După marș, am fost rănită și nu am putut ieși din casă. A fost un incident nefericit. Cineva m-a trântit la pământ și pe câteva doamne nu le-a deranjat să mă calce în grabă. Angeline nu fusese cu adevărat rănită, dar părea plauzibil. Ar fi putut fi rănită grav. A fost noroc pur că nu a fost, și în schimb, s-a trezit închisă în închisoarea locală.

— Ce groaznic, Lady Hannah a spus preocuparea sinceră simțindu-se în fiecare cuvânt pe care îl rostea.

— Îmi doresc să fi știut.

— Sunt bine, cu adevărat, Angeline a liniștit-o. Nu voia ca Lady Hannah să afle adevăratul motiv pentru care stătuse deoparte. Spera ca scuza ei să o fi distras suficient de la discuție.

— Nimic care odihna și convalescența nu a vindecat. Cum merge totul cu cauza?

Lady Hannah a strâmbat puțin din față.

— Pankhurst au opinii puternice, după cum sunt sigură că ști. Cred în drepturile femeilor, dar nu sunt sigură că acest grup e pentru mine. Vei participa din nou?

— Poate, a răspuns Angeline fără convingere. Nu putea fi sigură ce va face sau nu. Poate ar trebui să le viziteze din nou pe Pankhurst. Trebuia să existe o cale să se implice fără să participe la marșuri și alte evenimente publice. Odată a fost suficient pentru a o descuraja de la alte activități pe acest front. Era prea periculos să se implice activ și nu-i plăcea ideea de a fi călcată din nou în picioare. De asemenea, dacă Lucian descoperea vreodată că participa la un marș din nou, ar putea face ceva și mai drastic decât să forțeze o logodnă între ei. Nu știa ce, dar era sigură că se va dovedi îngrozitor.

— Nu am luat o decizie.

— Dacă te interesează, este o întâlnire după-amiază mai târziu. Voi pleca să particip după ce plec de aici. A zâmbit ca o invitație.

— Poți să mă însoțești dacă vrei.

Lady Hannah avea intenții bune, dar nu înțelegea ce tentație îi oferea. Angeline avea deja dificultăți din care nu se putea ieși. Dacă participa la o altă întâlnire Pankhurst, iar părinții ei sau Lucian aflau... Viața ei va deveni infinit mai insuportabilă. Logodna ei va fi și mai solidificată și ar avea dezamăgirea părinților ei de confruntat în același timp.

— Mă voi gândi, a spus Angeline. Nu știa ce altceva să spună...

— Mă scuzați, vreau să văd ce selecții noi au de oferit Waterstones. A trecut ceva vreme de când nu am trecut pe aici.

Angeline nu i-a acordat șansa de a răspunde în timp ce se îndrepta direct spre rafturile la care intenționase inițial să se ducă. A luat o carte la întâmplare, fără să citească titlul sau autorul și a deschis-o.

— H.G. Wells?, a spus o femeie pe un ton de întrebare.

— Nu știam că îl citești. Nu ți se pare... ciudat?

Angeline s-a uitat în sus și a întâlnit privirea prietenei ei. Fusese atât de preocupată încât nu observase împrejurimile. De cât timp stătea Emilia lângă ea? Nu avea nici o scuză. Nu se aștepta să găsească pe cineva cunoscut în magazin. Poate era un lucru bun. Voia să o viziteze pe Emilia, dar nu avea nici un chef să discute viitoarea ei nuntă cu Lucian. Emilia ar fi încântată de nuntă și Angeline nu putea aduna nici cea mai mică picătură de fericire în ceea ce privea situația.

Cartea din mâinile ei nu îi atrăgea atenția. Nu cum că citise mult, sau ceva... De fapt, nu avea nici o idee ce ținea în mână. S-a uitat în jos la roman și a citit titlul: În Zilele Cometei. Angeline a ridicat din umeri și apoi a închis-o.

— Nu știu. Are niște idei interesante. Ar trebui să o citești.

— Oh, am citit-o, a spus ea.

— Bine, nu asta, unele dintre lucrările sale. Dar îmi place un pic de știință în ficțiune mea. Mi se pare fascinant. M-am gândit la asta mai devreme, dar voiam ceva un pic diferit sau de fapt, dramatic să citesc. Emilia dădu din cap. — Tu ești mai mult romantică, iar H.G. Wells nu este normalul tău. S-a uitat la selecție și a scos un roman de pe raft.

— Acesta va fi mult mai pe gustul tău.

Angeline a citit titlul cu voce tare, Dincolo de Stânci de Elinor Glyn. A luat cartea de la Emilia.

— De ce crezi că o să-mi placă asta?

Lady Hannah a pășit lângă ei.

— Oh, asta e destul de romantică. Angeline nu își dăduse seama că o urmase.

— Are niște momente melancolice, dar în cele din urmă, este o poveste de dragoste impresionantă.

Toată lumea credea că e atât de frivolă? De ce nu îi puteau place lucrările de H.G. Well? Nu era proastă și putea înțelege știința pe care o îmbina în povestea lui. Angeline a strâmbat din nas la romanul de dragoste. Era ultimul lucru de care avea nevoie cu propria ei viață romantică într-o revoltă. Mă rog, dacă era să fie sinceră cu ea însăși, nu avea nici o viață romantică. Tot ceea ce Lucian părea să facă era să-i dicteze în mod constant. Nu exista dragoste pentru ea.

Poate ar trebui să citească romanul recomandat de Emilia. Cu siguranță nu va găsi fericirea în lumea reală.

— Cred că le voi lua pe amândouă. Poate că avea nevoie de niște schimbări în viața ei și ambele cărți erau scrise în stil diferit.

— E minunat că citești ceva diferit, a spus Emilia puțin entuziasmată.

— Când le termini, te rog împrumută-mi-le. Ridică un alt roman.

— Eu am decis să o cumpăr pe asta. Omul cu Proprietate – am auzit că este vorba despre un bărbat care crede că soția lui este proprietatea lui și ceea ce face să o controleze. Cred că va fi o citire fascinantă. E un subiect de care suntem cu toții interesați, nu-i așa? Ea ridică o sprânceană.

— Femeile ar trebui să fie mai mult decât proprietatea unui bărbat și sunt curioasă despre perspectiva acestui autor cu privire la această temă.

Angeline a înghețat în loc. Premisa acelei cărți părea o reamintire oribilă a ceea ce devenea viața ei. Poate că era un fel de semn și trebuia să-l asculte.

— Să plătim cărțile, a anunțat ea și apoi s-a întors spre Lady Hannah,

— Și cred că voi veni la întâlnirea aceea.

— Ce întâlnire? Emilia a întrebat. Tonul ei plin de curiozitate.

— Pot veni și eu?

Au mers toate să plătească cărțile. Angeline voia să-i spună Emiliei că nu era o idee bună să participe la reuniunile Pankhurst, dar poate că ar trebui să le însoțească. Părea interesat de ideea drepturilor femeii și alesese o carte care demonstra partea groaznică a căsătoriei. Ar putea fi edificator pentru ea să vadă ce intenționa mișcarea pentru toate femeile.

— Bineînțeles, Angeline i-a spus.

— Va fi și mai minunat dacă ești cu noi.

După ce au terminat și-au luat pachetele din magazin și au mers în direcția casei Pankhurst. Angeline se simțea bine cu decizia ei. Nu își va abandona cauza doar pentru că Lucian îi ordonase. Era alegerea potrivită pentru ea. Se putea duce la naiba. Angeline avea propria ei opinie și avea de gând să urmeze ceea ce credea.

Lucian mergea pe trotuar, îndreptându-se spre croitor. Plecase de la club și decisese să meargă în loc să ia trăsura. Exercițiul îi va face bine și avea timp să se gândească. Angeline făcuse tot posibilul să-l ignore și nu luase nici o

decizie cu privire la nunta lor. Dacă nu erau mamele lor, nimic nu ar fi fost finalizat.

Voia să înțeleagă de ce era atât de hotărâtă împotriva nunții, dar nu își putea da seama. Se potriveau și avuseseră dintotdeauna o relație amiabilă. Multe căsătorii se bazau pe mai puțin ... Dacă ar fi încetat să fie atât de încăpățânată, ar putea construi pe relația pe care o aveau deja, dar nu, trebuia să fie dificilă ca de obicei. De ce se aștepta la altceva de la ea, nu știa.

Traversând strada, a observat o fustă verde și păr negru. Imaginea feței minunate a Angelinei imediat i-a apărut în minte. Nu putea fi ea și probabil era doar imaginația lui. A făcut ochii mici și s-a uitat mai bine. A realizat două lucruri: da, era într-adevăr Angeline, iar sora lui era cu ea. Nu a recunoscut-o pe cea de-a treia doamnă, dar era sigur de un lucru. Angeline era aproape și îi dădea ocazia perfectă de a petrece cel puțin câteva momente în compania ei.

Cu decizia luată, a accelerat ritmul să le prindă din urmă. Mergeau într-un ritm rapid, ceea ce făcea dificil să le ajungă. Dădură colțul și se îndreptară în direcția opusă casei. Huntly Manor nu era prea departe de Marsden și ambele erau situate în apropiere de Mayfair. Nu avea nici o idee unde mergeau, dar nu îi plăcea. Emilia îl va asculta când le va ajunge din urmă. Poate că ar trebui să alerge ... Nu, asta le-ar speria, iar acum era curios ce plan aveau. Era mai bine să le surprindă și să le prindă făcând ceva neonorabil. I-ar da avantajul de a putea să le predice despre eroarea căilor lor.

Vântul purta râsul lor. Cel puțin se distrau acum, pentru că mai târziu, nu vor mai avea prea mult divertisment. Nu știa de ce credea că erau puse pe belele, dar o putea simți în interior. Un instinct pe care îl avusese din copilărie în ceea ce le privea pe Angeline și sora lui își ridică capul urât și țipă la el.

S-au oprit în fața unei case. A recunoscut-o imediat drept reședința Pankhurst. Le investigase după încercarea neglijentă a lui Angeline să devină sufragetă. Lucian voia toate informațiile referitoare la ele, dacă încerca vreodată să participe din nou. Acum că și-a dat seama de destinația lor s-a bucurat că o făcuse. Mai ales că era atât de nehibzuită să o i-a pe sora lui cu ea, de data aceasta.

Lui Lucian nu îi venea să creadă cât de nehibzuită era Angeline. Cu siguranță, ar fi trebuit să realizeze că să continue implicarea ei cu grupul sufragete era o idee oribilă. Nu mai făcea pe spionul și le urma la o distanță sigură. Asta trebuia să se încheie acum. Lucian s-a grăbit și a ajuns în spatele lui Angeline. Doamna pe care nu a recunoscut-o mai devreme a făcut ochii mari când l-a văzut și a rămas cu gura deschisă.

— Lord Severn, aproape a bâlbâit cuvintele. Angeline și Emilia aproape că au înghețat când ea i-a spus numele. Bine, își dădeau seama că făceau o greșeală.

El a dat din cap.

— Lady ... La naiba, nu își amintea cine era.

— Hannah, a spus ea. Era mai mult un mormăit. Abia a înțeles numele pe care i l-a spus.

— Lady Hannah, a început din nou. Lucian aproape că nu se mai putea controla.

— Mă scuzați sora și logodnica mea trebuie să mergem înapoi acasă.

— Desigur, domnul meu, a fost ea de acord imediat.

— O zi bună. Apoi, s-a întors și a plecat în direcția opusă casei Pankhurst. Poate că i-a făcut o favoare. Nici una dintre doamne nici măcar nu ar fi trebuit să încerce să participe la grupul sufragetă. Siguranța lor nu putea fi garantată între acei pereți și era probabil că vor face ceva care se putea termina într-un dezastru. Nu învățase deja Angeline acea lecție?

— V-ați pierdut mințile voi două? A vrut să urle la ele, dar și-a păstrat vocea la o șoaptă aspră.

— Nu vă pasă deloc de reputația voastră?

— De ce ar trebui? Angeline se întoarse spre el și întrebă bătaios.

— Ai suficientă pentru noi toți. Se uită urât la el cu obrajii roșii. Era supărată. Bine. Voia să discute asta odată pentru totdeauna.

— Poate că ne-am născut femei, dar asta nu înseamnă că suntem nebune. Emilia și eu suntem suficient de inteligente să luăm o decizie fără ca un bărbat să intervină.

— Clar că nu, a spus el în dezacord.

— Pentru că v-am găsit pe amândouă pe cale de a intra într-un loc de nelegiuiri. Nimic bun se întâmplă în spatele acelor pereți. A arătat spre rezidența Pankhurst.

— Poate că cred că lucrează spre folosul tuturor femeilor, dar singurul lucru pe care-l fac este de a se asigura că femei vor fi rănite sau mai rău.

Sângele lui a devenit rece la ideea de a pierde fie pe Angeline sau pe sora lui. Ura ideea că se puseseră în pericol. Într-un fel, trebuia să le facă să înțeleagă. Dacă continuau să participe la aceste reuniuni, puteau fi implicate în ceva din care să nu le poată scoate. Lucian fusese norocos când Angeline a fost arestat. Se îndoia că vor fi atât de norocoase a doua oară.

— O singură persoană aici face rău, a spus Angeline aspru.

— Și aceea ești tu. Nimeni nu a fost vreodată rănit participând la o întâlnire. Nu sunt raiduri sau persoane călcată în picioare. Vorbesc, fac un plan și apoi acționează. Și-a pus mâna în șold.

— Poate că poți înțelege acest proces. Nu este cum cele mai multe guverne funcționează? Angeline a ridicat o sprânceană batjocoritor.

— Se rănesc vorbind în parlament? Sau sunt doar o grămadă de orgolii rănite.

Emilia a rămas tăcută tot acest timp. Mai târziu, Lucian va avea o discuție cu ea în intimitatea casei Huntly.

— Să mergem. Vă duc pe amândouă în siguranță înapoi acasă. Emilia s-a conformat imediat, iar apoi Angeline i s-a alăturat.

Huntly era cea mai aproape dintre cele două case. S-au oprit acolo întâi și au rămas afară până când Lucian a fost sigur că Emilia a intrat. Apoi au continuat călătoria spre casa Marsden.

— Ai de gând să rămâi tăcută tot drumul?

— Nu am nimic de spus, spuse ea.

— Cel puțin nu acum. Poate după ce am ceva timp să mă calmez, poate atunci putem avea o conversație rațională.

La naiba cu asta ... Angeline nu era niciodată rațională. Era mult mai probabil să facă ceva ce ar putea să regrete mai târziu. Trebuiau să găsească o cale de a rezolva asta înainte de a face ceva și mai imprudent decât să participe la o reuniune Pankhurst. Au ajuns la casa Marsden și el s-a oprit în față. Ar trebui să meargă înăuntru cu ea, dar poate exista o modalitate mai bună de a gestiona situația.

— Poate că ai dreptate, a început el.

— Amândoi am spus lucruri și avem nevoie de ceva timp să considerăm tot înainte de a avea o discuție. Ceea ce într-adevăr avea nevoie era să-i dea altceva să-și ocupe timpul decât mișcarea nenorocită sufragetă. Altceva la care să se gândească ...

— Mă bucur că înțelegi. Încă avea un ton indignat.

— Și poate că începi să realizezi cât de nepotriviti suntem să ne căsătorim.

Nu ar merge atât de departe. Nunta se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, dacă va putea într-un fel. Nu, atitudinea ei nu conta. Nu s-a deranjat să-i răspundă. Ar agita-o și mai mult. Ceea ce trebuia să facă era să-i arate ceea ce aveau.

Lucian s-a aplecat și și-a apăsât buzele de obrazul ei și apoi cu săruturi ușoare s-a apropiat de gură și și-a apăsât ușor buzele de ale ei. Ea stătea complet nemișcată, permițându-i să o sărute în fața casei părinților ei pentru toată lumea să vadă. Era dulce și picantă și el s-a pierdut în sărut pentru un scurt moment. Trebuia să se controleze sau lucrurile puteau merge prea departe. Din fericire, logodna lor fusese deja anunțată sau tona ar fi fost scandalizată de acțiunile lor. Ea nu s-a mișcat un centimetru tot timpul. O șocase la tăcere. În sfârșit, ceva lucra în favoarea lui.

— Du-te înăuntru, iubire. Voi veni în câteva zile și vom discuta despre nuntă.

Ea s-a întors fără să spună nimic și a intrat în casă. Nu a crezut că va vedea vreodată ziua când Angeline Marsden rămânea fără cuvinte ... Lucian chicoti ușor și plecă, puțin mai ușurat decât fusese înainte. Acum, o va putea curta cum ar fi trebuit să facă tot acest timp și de-abia aștepta să o sărute din nou. Poate cu puțin mai multă pasiune data viitoare ...

CAPITOLUL OPT

Noiembrie 1906

La o săptămână după anunțul în The Times, mama Angelinei a decis că nu exista nici un motiv să amâne

ceremonia la biserică. Va lua loc prima duminică după în timpul serviciului bisericii. Următoarea curând după. Îi dădea o lună să găsească o cale de ieșire din căsătoria cu Lucian înainte de ceremonia finală. Nunta va avea loc a doua săptămână din decembrie. Angeline era din ce în ce mai disperată. Fata care se îndrăgostise de Lucian era în extaz la perspectiva de a fi soția lui; cu toate acestea, femeia care accepta adevărul își dădea seama că nu aveau nici un viitor real.

O sărutase...ticălosul. Probabil credea că era în avantaj acum. Nu îl putea lăsa să aibă control asupra vieții ei. Dacă ceda acum ce se va întâmpla cu ea? Va deveni o femeie amară care ura lumea? Fără iubire, era o posibilitate foarte reală. Poate că îl adora pe Lucian, dar momentan era o linie fină spre ură. Dacă voia să aibă vreo șansă la fericire trebuia să ia măsuri. Lucian își exprimase clar sentimentele, apoi încercase să o manipuleze cu câteva săruturi moi să-i zăpăcească mintea. Nu va fi proasta lui. Angeline merita mai mult decât îi oferea și o căsătorie de conveniență era ultimul lucru pe care și-l dorea pentru ea.

Asta o lăsa cu o singură opțiune.

Nu fusese serioasă despre fugă. În mintea ei era un fel de glumă. Opțiunea nu i se păruse pe deplin reală. Nunta nu va avea loc – cel puțin asta era ceea ce își tot spunea. Cu trecerea zilelor și vremea caldă dispărând pentru totdeauna, trebuia în cele din urmă să accepte ideea. Se căsătorea cu Lucian și dacă nu voia să fie legată de el pentru totdeauna ar trebui să dispară. Cel puțin până când el renunța la lucrul ăsta ridicol. Se logodise cu ea dintr-un simț al

datoriei. Lucian voia să o protejeze, dar o căsătorie fără dragoste ar ucide-o. Crescuse cu doi părinți total devotați unul altuia, iar ea nu-și dorea nimic mai puțin pentru ea decât un angajament adevărat.

Angeline și-a scos cufărul de sub pat și l-a deschis. S-a dus la armoire, a scos rochiile și le-a aruncat pe pat. A deschis sertarele și și-a aruncat lenjeria de asemenea. Cu atenție, le-a pliat să nu se șifoneze. Avea majoritatea rochiilor împăturite când ușa s-a deschis.

— Ce ... Emilia și-a ridicat mâna la piept.

— Pleci într-o excursie de care nu știu?

— Da, a răspuns Angeline împachetând o altă rochie.

— Plec din Anglia.

— Unde, te rog spune-mi, călătorești? Ea a ridicat o sprânceană, apoi a închis ușa.

— Și de ce?

Emilia nu ar înțelege. Angeline o adora; cu toate acestea, atașamentul ei față de fratele ei o orbea. Nu va înțelege că o căsătorie rece i-ar distruge sufletul. Pentru a putea dispărea cu succes, avea nevoie de ajutorul Emiliei. Deci, într-un fel,

trebuia să o convingă de înțelepciunea planului ei. Dar, nu se îndoia că o putea face. Emilia o sprijinise întotdeauna și fusese o bună prietenă.

— Nu pot să mă căsătoresc. A început să-și împacheteze lenjeria apoi a pus-o cu grijă în cufăr. După ce a terminat mai avea nevoie de câteva obiecte personale și era gata să plece.

— Lucian nu înțelege.

Se întoarse, se îndreptă spre masa de machiaj și începu să ia lucruri și să le pună în cufăr. Peria, oglinda și acele de păr ... Uita ceva, dar nu își putea da seama ce. Nu conta. Angeline a pus tot ce adunase înăuntru.

Emilia a venit lângă ea și și-a pus mâna pe brațul ei.

— Ai încercat să vorbești cu el?

Angeline își dădu ochii peste cap.

— Este tot ceea ce am încercat să fac din momentul în care m-a salvat din celula închisorii. El crede că știe cel mai bine. Emilia nu voia să vadă defectele lui Lucian. Nu o putea învinovății și nu voia să o dezamăgească cu bărbatul care era. În sinea ei Emilia înțelegea că Lucian putea fi nemilos și încăpățânat.

— Știu că tu crezi că nu te iubește ...

— Nu există nici un dacă, și sau dar Emilia. Ea dădu din cap.

— Vrei să crezi că sentimentele lui sunt mai mult decât protejarea numelui și reputației mele. Crede-mă, nu e nimic altceva. Dacă ar fi fost, ar fi încercat cel puțin să petreacă timp în compania mea, dar nu a făcut-o. Doar își face datoria și nimic mai mult. Nu există sentimente pe care să construim. O sărutase odată, dar nu a spus asta cu voce tare. Fusese să o reducă la tăcere și nimic mai mult. Voia să o controleze.

Și-a mușcat buza.

— Dar unde vei merge, și te vei întoarce vreodată?

Aceasta este partea dificilă. Nu știa dacă va fi în măsură să se întoarcă în Anglia. După ce nunta nu se va întâmpla, reputația ei va fi în zdrențe. Ironia situației era alt ceva. Participase la protest ca femeile să aibă drepturi egale, iar acum se confrunta cu o căsătorie forțată să-și salveze reputația. Era exact lucrul împotriva căruia lupta și nu i se dăduse nici un cuvânt în această privință. Angeline avea puține opțiuni. Asta părea a fi cea mai bună pentru ea având în vedere situația. Poate că va fi capabilă să se întoarcă într-o zi în viitorul îndepărtat, dar nu conta pe această speranță. Angeline va trebui să meargă mai departe cu viața ei și să facă ce poate cu ea. Asta o lăsa cu un loc unde putea merge.

— Mă duc la mătușa Lily.

— Nu vine aici în curând? Emilia își înclină capul.

— Mama ta de-abia așteaptă să se întoarcă.

Asta era ceea ce făcea planul ei genial. În timp ce mătușa ei călătorea spre Anglia, Angeline se îndrepta spre Carolina de Sud. Nu o vor putea face să se întoarcă de la plantație și se va putea ascunde fără ca cineva să știe că e acolo. Odată ajunsă acolo, va putea face alte planuri cu privire la ce să facă cu viața ei. Oricum, era o opțiune mai bună decât să se căsătorească cu Lucian și să fie nefericită.

— Va funcționa. Ai încredere în mine, a declarat Angeline, apoi zâmbi.

— Mama va fi fericit să o vadă. Sunt aproape ca două surori. Ceea ce erau prin căsătorie, dar în primul rând erau prietene.

— William și Brianne vin și ei. Vor sta până după Crăciun. Veneau mai devreme datorită nunții ei.

— Toată lumea va fi supărată când își vor da seama că ai plecat. Ești sigură că asta este singura modalitate? Vocea Emiliei tremura puțin în timp ce vorbea.

— Știi măcar când pleacă vaporul spre America?

— Da, a răspuns ea. Angeline cumpăraseră un bilet pe un vapor de pasageri care pleca în după-amiaza aceea. De aceea împachetase repede și spera că nu uita nimic – ar putea părea în ultimul moment, dar nu ar fi putut să o facă mai devreme. Servitoarea ei ar fi observat și i-ar fi spus părinților ei. Așa nu ar fi putut să fugă.

— Mă ajuți să ajung la docuri?

— Cum ai de gând să duci cufărul acolo fără ca nimeni să observe? Vocea ei era ezitantă și puțin sceptică în timp ce vorbea – nu era convinsă că Angeline va putea fugii.

Din fericire, Angeline considerase deja toate posibilitățile. Acum trebuia să-i spună toate detaliile Emiliei ca să nu fie îngrijorată.

— Părinții mei sunt plecați până diseară. Tata e la club, iar mama este ocupată cu altele. Acum este singurul moment când o pot face. Se uită la Emilia.

— Vrei să-mi spui?

Liniștea din camera după întrebarea ei era aproape asurzitoare. Emilia și-a luat privirea de la Angeline și s-a uitat la fereastră. Era evident că nu îi plăcea planul. Speră că o va ajuta. Dacă va fi nevoită Angeline va putea să o facă

singură, dar ar fi preferat ca prietena ei să vină cu ea. Cel puțin o parte din drum ... Nu știa când o va vedea din nou și voia să savureze timpul care le rămânea. În cele din urmă, Emilia se întoarse spre ea și spuse:

— Bine, o voi face. Cineva trebuie să se asigure că nu înrăutățești lucrurile. Dar ce le voi spune fratelui meu și părinților tăi?

Angeline a zâmbit.

— Am și partea asta pregătită. S-a dus la masa de machiaj și a luat două scrisori pe care le scrisese în curs de pregătire. Inițial, plănuise să le lase pe birou ca cineva să le găsească mai târziu; dar așa va fi mai bine. I le-a dat Emiliei.

— Una este pentru Lucian, iar cealaltă este pentru părinții mei. Odată ce sunt la bordul navei, dă-le. Le-am explicat tot.

— Tot mă vor certa că te-am ajutat.

Angeline nu putea calma sentimentele oribile care se răspândeau prin ea. Ura să-și pună prietena într-o situație teribilă. Emilia era o prietenă adevărată și o aprecia mai mult decât ar putea exprima vreodată.

— Sincer nu am plănuit să-ți cer ajutorul, dar când ai intrat, mi-am dat seama că unele lucruri sunt menite. A îmbrățișat-o pe Emilia.

— Îmi va fi dor de tine.

Emilia a îmbrățișat-o înapoi.

— Nu mă face să plâng. Nu mai ieșim de aici să ajungem la docuri la timp.

Angeline făcu un pas înapoi, apoi se duse să închidă cufărul. Ridică mânerul și dădu din cap la Emilia.

— Să mergem. Au părăsit camera și nu a privit înapoi o dată. Era viața ei veche și voia să înceapă noi aventuri. Lucian o va ierta într-o bună zi. Va realiza că le-a făcut amândurora o favoare plecând. Odată ce va găsi pe cineva să iubească va privi acest moment cu bunățate. Ea poate că îl va iubi mereu, dar acceptase ideea. Atâta timp cât ambii vor găsi fericirea vor avea vieți minunate.

Lucian a ajuns la casa Marsden și a ciocănit la ușă. Nu o văzuse pe Angeline de câteva zile și îi plăcea să țină aparențele. Ca logodnic ar trebui să fie văzut în compania ei, chiar dacă, ea părea să urască fiecare minut. Lucian nu avea nici o idee despre ce ar putea face să o facă să înțeleagă că doar avea grijă de interesele ei. Fusesse posacă ultima oară când trecuse pe acolo. Spera că ea va realiza că, căsătoria lor era cel mai bun lucru. Cu fiecare zi care trecea

el își dădea seama cât de mult voia să se căsătorească cu ea. Îi era greu să-și țină mâinile acasă și din acest motiv păstra vizitele lor la un nivel minim. Îi era teamă că ar putea acționa asupra dorințelor și ea merita să fie tratată cu respect. Era minunată, enervantă și încăpățânată ca dracu', dar o voia cu o disperare pe care nu o mai simțise înainte.

De aceea păstrase distanță față de ea. Dacă o atingea prea mult va vrea să continue să o sărute și dacă ar fi făcut-o atunci ar conduce-o pe o cale care nu ar trebui să fie explorată de către o doamnă în afara căsătoriei. Se bucura că tatăl ei anunțase logodna în The Times. Accelerase nunta și cu puțin peste o lună va fi soția lui. Apoi – a închis ochii și a oftat adânc – va fi a lui. Va avea tot dreptul să o sărute și să facă dragoste cu ea.

Ușa s-a deschis și majordomul l-a salutat,

— Bună ziua, domnul meu.

— Sunteți așteptat?

— Nu, răspunse el. Ce ciudat. Plănuia să-l lase la ușă?

— Dar am venit să o văd pe domnișoara Angeline.

— Nu e acasă, a răspuns el. A rămas stoic în răspunsul său.

— Nu este acasă pentru vizitatori, sau chiar nu este acasă? Nu l-ar surprinde ca Angeline să refuze să-l vadă. Încă era iritată de nunta lor. A trecut dincolo de majordom și a zis:

— Spune-i că sunt aici și vreau să o văd.

Majordomul a închis ușa.

— Nu este aici, domnul meu. Lady Emilia a venit, apoi au plecat împreună acum jumătate de oră.

Sora lui a trebuit să vină? Nu era neobișnuit, a presupus. Erau apropiate și petreceau mult timp împreună. Dacă încă ar fi locuit acasă ar fi știut unde Emilia intenționa să meargă și ar fi însoțit-o în această vizită.

— Știi unde au plecat?

Dădu din cap.

— Nu. Aveau cufărul domnișoarei Angeline cu ele. Își înclină capul într-o parte și analiză spusele majordomului.

— Poate că merg la țară pentru o vizită.

Lucian a înghețat la auzul acestor cuvinte. Acum, dacă Emilia mergea la Castelul Huntly sau chiar la Marsden Manor ar fi știut asta. Mama lui nu o lăsa să iasă din

Londra, fără a îi spune lui și tatălui lor. Înainte ca el să se nască, mama lui fusese ținută captivă de către un om dement, iar tatăl lui a crezut că va muri. Aveau o politică strictă de a se informa reciproc de planurile lor de călătorie. Un incident de genul acela nu se va mai întâmpla nimănui din familia lor vreodată.

Asta însemna că Angeline îl părăsea. Nu putea să o lase. Inima lui aproape a înghețat în piept când frica l-a paralizat pentru moment. Gândul de a nu o avea pe Angeline în viața lui – îl îngrozea. Frica s-a transformat rapid în mânie. Cum îndrăznește să fugă în loc să încerce să rezolve problemele lor. Erau logodiți, iar nunta lor va avea loc conform planului. El ...avea nevoie de ea și era convins că erau meniți unul pentru altul. Lucian va găsi o cale să o facă să realizeze asta inevitabil.

— Mă scuzați, i-a spus majordomului.

— Știți în ce direcție se îndreaptă?

Nu putea fi sigur unde Angeline planifica să se ascundă de el. Putea merge în Nord în Scoția, sau traversa canalul spre Franța – sau o Doamne – cu siguranță nu mergea în America ... A înjurat în șoaptă. Bineînțeles că ar face-o. Angeline nu era comparată des cu mătușa Lily fără motiv.

— Se îndreptau spre vest, domnul meu. Își înclină capul.

— Acum că mă gândesc mai bine este direcția docurilor. E o alegere ciudată dacă merg în vizită la țară. Vocea lui suna puțin intrigată.

Pentru că nu era unde logodnica lui încăpățânată mergea.... Lucian nu a mai spus nici un cuvânt. A fugit afară din casă și cât a putut de repede spre docuri. Nu va călători la Carolina de Sud. Nu o va pierde înainte de a o avea cu adevărat. O va face cumva să vadă că erau meniți să fie împreună, dar nu avea idee cum. Lucian era sigur de un lucru totuși. Trebuia să ajungă la docuri înainte ca nava ei să ridice ancora. Apoi, le va face pe Angeline și sora lui să promită că nu vor mai face niciodată ceva atât de prostesc.

CAPITOLUL NOUĂ

Angeline a mers pe pasarelă și a oftat ușurată. Îi dăduse cufărul unui marinar să-l pună în cabina ei. Nu avea un apartament în această călătorie. Călătoria ei fusese mult prea ultimul minut să aranjeze unul; cu toate acestea, avea propria-i cameră. Va avea spațiul ei în timpul călătoriei spre America. Va merge acolo acum și se va relaxa până când nava pleca. Va dura, probabil, o oră sau mai mult până se îmbarca și stabilea fiecare. Până când nava nu va fi departe de Londra, nu va putea să respire ușurată. Dacă o singură persoană, în afară de Emilia, descoperea planul ei, totul ar fi distrus.

Era obișnuită să călătorească în apartamente, așadar nu era sigură unde se afla cabina ei. Tot ceea ce știa sigur era că era una dintre punțile inferioare. O va găsi într-un fel, și, dacă era necesar, va întreba. Soarele strălucea și aerul era răcoritor. Mulți pasageri erau de-a lungul balustradelor luându-și la revedere. Angeline nu avea pe nimeni căruia să-i spună la revedere. Spusese tot ceea ce avea nevoie să spună cu Emilia înainte să urce la bord. Prietena ei a trebuit să se întoarcă acasă cât mai curând posibil să poată pretinde că totul era bine. Părinții ei, probabil și Lucian ar deveni suspicioși mai devreme dacă Emilia ar sta mai mult pe doc. Pentru ca planul ei să funcționeze Emilia ar trebui să fie acasă să le distragă atenția de la adevărata locație a Angelinei.

Chiar dacă nu avea pe nimeni cui să-i facă cu mâna, poate că tot va merge pe punte. Își putea imagina că erau toți acolo și asta era o mare aventură – nu o încercare disperată să fugă de problemele ei. Stomacul i-a ghiorăit și s-a întrebat dacă nu cumva era o decizie greșită. Nu voia cu adevărat să-și trăiască tot restul zilelor în America. Lui Angeline nici măcar nu îi plăcea foarte mult acolo. Îi vizitase suficient pe mătușa Lily și unchiul Rand să-și dea seama că acel tip de viață nu i se potrivea. Plantația nu oferea prea multe din punct de vedere al divertismentului. Vorbeau despre agricultură, schimbarea și rotarea culturilor și despre animale. Nici unul dintre lucrurile astea nu o atrăsese și nici nu o va atrage vreodată. Nu fusese ceva cu care crescuse și Angeline era recunoscătoare pentru asta. Verișoara ei, Brianne, prefera New York-ul și își ruga des părinții să o ducă în vizită. Angeline își iubea casa, iar societatea din Londra întotdeauna va fi preferata ei, iar America era un loc străin în care nu se simțise niciodată

confortabil. Poate că nu îi plăcea felul în care femeile erau tratate la ea acasă, dar nici în America nu era diferit. Întreaga lume trebuia să facă schimbări cu privire la modul în care erau văzute femeile.

Angeline și-a mușcat buza și a considerat ceea ce ar trebui să facă. Aceasta păruse opțiunea cea mai rezonabilă mai devreme. Acum, însă ... Voia să-și recupereze bagajele și să se grăbească înapoi la casa familiei ei. Ce fusese în capul ei? Lucian nu mă iubește ... Dacă ar fi avut măcar o bucățică din sentimentele pe care ea le avea pentru el, lucrurile ar fi fost atât de diferite. Ar avea speranță atunci – un posibil viitor. A oftat și a decis să accepte realitatea.

Să fugă nu era răspunsul. Se va așeza și va avea o discuție lungă cu tatăl ei. Va înțelege de ce căsătoria nu se putea întâmpla. Trebuia să existe o altă soluție pentru dilema ei. Dar, orice ar fi, nu va continua pe calea sa actuală. Va trebui să coboare de pe navă și cu cât mai repede cu atât mai bine.

Angeline s-a îndepărtat de toți oamenii de-a lungul balustradelor și s-a îndreptat spre pasarelă. O vor ridica în curând și nu putea să rămână blocată pe navă. Făcuse o greșală gravă și trebuia să o rectifice înainte de a fi prea târziu. Angeline încă nu voia să se căsătorească cu Lucian – nu în felul în care se ajunsese acolo, dar voia să rămână acasă. Luând această decizie, s-a simțit mai liniștită pentru prima dată în câteva săptămâni. Exista o cale de ieșire din situația ei; nu găsise răspunsul corect încă. Asta nu însemna că trebuia să renunțe în totalitate.

Angeline era aproape de pasarelă când nimic altceva decât aerul i-a salutat picioarele. A încercat să-și recapete echilibrul și și-a dat seama de ce brusc plutea. Cineva o ridicase și acum o ducea spre pasarelă.

— Ce naiba, murmură ea. Mai mult pentru ea – cum îndrăznește această persoană să creadă că o putea transporta oriunde.

— Pune-mă jos, acum.

— Nu până când nu suntem amândoi jos de pe navă, a spus un bărbat.

Ea se încruntă. Angeline cunoștea vocea.

— Lucian?

— Da, Angel, sunt eu, a răspuns el.

— Chiar credeai că te voi lăsa să mă lași?

Gura ei s-a deschis de uimire. Nici măcar nu considerase că el descoperise că a dispărut. Cum își dăduse seama că se îndrepta spre America? Cu siguranță Emilia nu îi spusese. Nu era posibil ... Doar ce se despărțiseră acum jumătate de oră. Când ar fi avut timp să-i spună fratelui ei că Angeline decisese să fugă?

— Pune-mă în jos, a spus din nou – tonul ei mai puțin impunător, mai moale chiar. Venise după ea și într-un fel însemna ceva. Nu era sigură ce, dar știa că ceva însemna. Îi judecase greșit sentimentele?

— Odată ce ești în siguranță în trăsura mea, voi fi fericit să fac precum îmi ceri, i-a spus cu un ton ferm și brusc.

— Până atunci, te țin unde știu că nu vei face nimic prostesc.

— Promit să nu fug, a pledat cu el. Oamenii se uitau când treceau pe lângă ei. Obrajii Angelinei ardeau de rușine.

— Tocmai ce coboram de pe navă când m-ai ridicat.

— Nu te cred. Cobora în jos pe pasarelă, dar a reajustat cum o căra ca să îi poată vedea fața. Înainte, tot ceea ce putea vedea era spatele lui.

— Nu-ți face griji, suntem aproape la trăsură. Apoi, vei fi în siguranță lângă mine, pe alt loc. Știu cât de mult urăști să mă atingi.

Nu ura asta ... De ce credea că nu-i plăcea să-l atingă? I-ar plăcea să facă mult mai mult decât atât, dar nu părea corect sau confortabil. Nu aveau o logodnă normală.

— Nu sunt îngrijorată de nimic de genul ăsta, dar aş dori să-mi folosesc propriile mele picioare să merg.

— Văd ce se întâmplă când ți se oferă acest gen de libertate, a replicat.

— Și cufărul meu? A întrebat ea într-un ultim efort să vadă realitatea.

— Nu ar trebui să-l luăm?

— M-am ocupat de tot, a răspuns el.

— Tot ceea ce trebuie să faci este să mă asculți și nu vom avea probleme.

Angeline a oftat și a cedat. Nu îi dădea prea mult de ales în această privință. Cel puțin se asigurase de recuperarea cufărului ei. Nu i-ar fi plăcut să piardă unele din lucrurile pe care le împachetase. Când decisese să părăsească nava, nu se gândise la modul în care își va recupera lucrurile. Aprecia că Lucian o făcuse. Dacă se simțea mai bine să o poarte tot drumul până la trăsură, cine era ea să se opună? În plus era destul de frumos să fie în brațele lui. Aproape că părea ca și cum era iubită ...

Lucian o găsisese. Aproape renunțase și se gândea că ambii vor naviga în America. Desigur, o parte din el aproape că sperase asta. Puteau petrece o săptămână împreună pe navă și să ajungă la un fel de compromis. Ar fi putut să o seducă ... Oh, cum ar fi vrut să o seducă ... Dar atunci a văzut-o mergând pe punte și a alungat imaginile mentale cu ea goală în brațele lui. În mod normal, faptul că o vedea le-ar fi intensificat, dar alte emoții au preluat controlul în acel moment. Avea nevoie de ea cu el, iar restul putea să aștepte.

Au ajuns la trăsură și a reușit să deschidă ușa, fără să o pună jos. Chiar nu avea încredere în ea să nu fugă. Ar alergera după ea, desigur, dar de ce să-și consume răsuflarea dacă nu trebuia? Lucian a așezat-o în trăsură, apoi i s-a alăturat și a închis ușa după el. A bătut în partea de sus și șoferul a pus caii în mișcare.

Lucian a răsuflat ușurat acum că o avea în siguranță. I-a întâlnit privirea și a întrebat:

— Ce a fost în capul tău? Nici nu trebuia să consideri o călătorie atât de lungă pe cont propriu. Orice s-ar fi putut întâmpla. Dacă cineva te răpea?

— Cineva a făcut-o, a răspuns ea, cu un indiciu de amuzament în voce. El a deschis gura și a închis-o. Mușchii maxilarului i s-au încleștat. Fir-ar ea. Îl ... împingea

— M-a luat direct de pe punte și m-a cărat. Niciodată nu mi-am imaginat că se poate întâmpla. Mulțumesc că m-ai iluminat!

Lucian a înghițit un nod. Ideea de a o pierde îl îngrozea. Dacă ar fi avut succes și nu o găsea? Nu ar fi putut face față. Pentru prima dată în viața lui, a înțeles prin ce trebuie să fi trecut tatăl lui când mama lui a fugit. Trebuie să fi murit în interior, când a crezut că a pierit pe mare. Lucian nu voia să simtă astfel de disperare vreodată. Își adora părinții și nu îi luase în serios când au fost protectivi în anii de formare. Acum, însă, se va asigura să-i îmbrățișeze și să-și ceară iertare pentru atitudinea lui condescendentă.

— Dacă te face să-ți consideri acțiunile pe viitor – a fost plăcerea mea.

— Sunt sigură că a fost. Colțurile gurii ei s-au ridicat.

— Dar dacă e posibil, m-aș bucura să părăsesc compania ta și să mă refugiez în camera mea.

Buzele lui au format un zâmbet. Nu își dăduse seama încă, dar nu se întorcea la casa Marsden. Dacă voia să fugă, o vor face în felul lui. Nu mai rămâneau în Londra, pentru mult timp. Vor merge într-o aventură cu totul diferită. Una din care nu va fi în măsură să scape ... O va căra prin întreaga călătorie, dacă era necesar.

— Nu-ți place compania mea?

— O cunosc drept plictisitoare și condescendentă, a glumit ea.

— Cea mai mare parte a timpului complet intolerabilă. Angeline își ridică bărbia provocator.

— Dar sunt curajoasă și sufăr prin ea.

— Sunt sigur că așa este, a spus el amuzat de atitudinea ei. Trăsura a continuat. Nu părea să observe că nu se îndreptau spre casa ei, dar spre stația de tren din apropiere. Angeline își păstrase atenția asupra lui tot drumul. Putea fi atât de naivă ... Era atât de îndrăgit cât și înfricoșător.

— Este o cruce pe care amândoi o cărăm, nu-i așa? El ridică o sprânceană.

— Suntem condamnați să îndurăm și să ne dezvoltăm în același timp. Această scânteie ne face să ne întoarcem pentru mai mult?

Nu-i venea să creadă cât de mult o dorea. În trecut, i se păruse – aproape enervantă. Acum, voia să o sărute până când pasiunea îi va consuma. Într-o zi poate ... Și-a înclinat capul și l-a studiat, ca și când nu înțelegea prea bine cine era.

— Nu sunt sigură că înțeleg. Ea se încruntă.

— De ce insiști atât să ne căsătorim?

Pentru că nu putea trăi fără ea ... Doar gândul de a nu o avea lângă el ... Devenise atât de importantă pentru el că nu își putea imagina o viață fără ea. Lucian nu îi putea spune asta. Bineînțeles că ea nu înțelegea. La naiba, nici el nu înțelegea. O sărutase o singură dată și nu putea concepe să nu aibă dreptul de a o face în fiecare zi. Poate că în timp vor putea avea mai mult, dar avea nevoie de șansa de a-i câștiga inima. Dacă pleca acum, nu va avea niciodată asta.

— Uneori este mai bine să nu înțelegem mecanismele interne ale minții altei persoane.

— Țsta nu e un răspuns, a replicat ea.

— De ce îți e frică?

De a o pierde, de a se pierde, de a deveni nimic pentru că nu o avea – de fapt de tot?

— Nu-mi e frică de nimic. Minciuna i s-a rostogolit. Nu putea să-i spună adevărul.

— Dar poate că ar trebui să găsești o cantitate sănătoasă de frică de undeva și să ți de ea. Ar fi mai puțin probabil să faci ceva prostesc dacă ai face-o.

A rămas tăcută pentru câteva momente. El a fost recunoscător pentru asta. Lucian avea nevoie de acest răgaz să își adune gândurile. Va face tam-tam odată ce își va da seama unde se îndrepta trăsura. Nu mai putea lua nici un risc în ceea ce o privea. Angeline va vedea înțelepciunea planului său în cele din urmă. Nu era asta tot ceea ce conta.

Angeline își sucii capul să privească pe fereastră. Ah – în cele din urmă își dădu seama că nu se îndreptau în inima Londrei și la casa Marsden.

— Ce ai făcut? întrebă ea pe un ton acuzator. Nimeni nu a spus vreodată că Angeline era proastă.

— Unde mă duci?

— Vei afla curând. Se va certa cu el. Nu se aștepta la nimic mai puțin de la ea. — M-am decis să împing data nunții.

— Ce? I s-a deschis gura și fața i s-a albit.

— Nu poți face asta. ...și biserica.

— Nu va fi necesar unde mergem. Să fugă în Scoția era mult mai ușor acum decât fusese pentru strămoșii săi. O plimbare frumoasă cu trenul și vor fi acolo în puțin peste patru ore. Vor putea avea o mică lună de miere în Edinburgh și se vor bucura de ceea ce orașul avea de oferit.

Trimisese înainte să procure bilete. Angeline era deja împachetată – de ce să nu fugă cu ea în loc de după ea?

— Ai înnebunit, a declarat ea.

— Părinții noștri nu ne vor ierta că am fugit.

Avea dreptate. Ambele lor mame fuseseră încântate să planifice nunta. Era o uniune pe care ambele familii și-au dorit-o și erau nerăbdătoare să se întâmple. Îl vor ierta și cel puțin tatăl său, și probabil al ei, vor înțelege nevoia lui de a se grăbi la altar.

— Vor fi iertători. Trăsura se opri la stația de tren. Lucian a reacționat înainte ca ea să sară din trăsură și a tras-o în poala lui.

— Înțelegeți de ce acest lucru este necesar, nu-i așa?

— Cred că tu crezi că este, a răspuns ea sfidător.

— Dar trăim în timpuri diferite. Nu trebuie să ne căsătorim să-mi protejez reputația.

Pe cine încerca ea să convingă de asta? Pe el sau pe ea? Amândoi știau că nu era adevărat. Timpurile nu erau la fel de arhaice ca înainte, dar un lucru încă rămânea adevărat.

Reputația, odată pierdută nu mai putea fi reparată. Angeline nu păcălea pe nimeni.

— Oh, Angel, a spus el răgușit.

— Asta este mult mai mult decât atât. O să-ți dovedesc.

Trebuia să o facă. Nu va fi de acord dacă nu îi dădea mai mult de atât. Poate că nu îl iubea, dar îl voia. Văzuse semnele. Respirația ei sacadată, obrații rumeni și ochii plini de dorință ... Angeline avea nevoie de el la fel de mult ca și el de ea. Pentru moment, era de ajuns și ajuta să o convingă să se suie în tren. Vor avea un compartiment privat și poate că ar putea face mai mult decât să privească pe geam de-a lungul drumului.

Lucian și-a apăsât buzele de ale ei și a gustat-o. A sărutat-o așa cum visase timp de săptămâni, nu sărutul moale care fusese primul lor sărut, dar unul plin de pasiune. Angeline a participat la sărut complet și nu s-a frânat. Pasiunea ei era egală cu a lui. Când și-a ridicat capul, ochii ei erau închiși și buzele ușor despărțite. Era mult mai maleabilă și dacă ar fi împins ar fi putut lua mai mult de la ea, iar ea ar participa la ruina ei. De abia aștepta să se căsătorească cu ea și să se bucure de tot ceea ce o făcea excepțională. Era o flacăra și el molia ei. Se va supune cu plăcere la căldură, dar numai pentru ea. Întotdeauna ea...

CAPITOLUL ZECE

Angeline își mișca degetele pe marginea scaunului. Zgomotul trenului pe șine îi calma ritmul rapid al inimii. Încă nu înțelegea complet ce se întâmplase sau cum o convinsese Lucian să se urce în tren. Acel sărut ... A lăsat-o fără suflare, confuză și extaziată în același timp.

De ce a sărutat-o așa?

Trenul se îndrepta spre Scoția. Când ajungeau la Edinburgh, Lucian aștepta pe deplin că se vor căsători, iar apoi va fi legată de el pentru tot restul zilelor ei. Va fi marchiză, și într-o zi, spera una foarte îndepărtată – ducesă. Angeline putea numi mai multe femei care ar fi fost în extaz la această perspectivă. Titlul lui Lucian nu a însemnat niciodată nimic pentru ea. Din totdeauna a iubit bărbatul și i-a râvnit dragostea în schimb.

Voia cu adevărat să se căsătorească cu el fără asta? Pasiunea care în mod clar creștea între ei era suficientă? Nici măcar nu își dăduse seama că o dorea până când a sărutat-o cu atâta ardoare. Asta schimba lucrurile, măcar puțin. Îi dăduse speranță când înainte nu avusese deloc. Dacă pasiunea exista, ar putea duce la sentimente mai profunde.

— La ce te gândești?

Că își pierduse mințile? El nu o va iubi niciodată – era o greșeală să se căsătorească cu el. O mie de lucruri diferite îi

treceau prin cap, dar totul revenea la el. Nu se putea concentra la nimic altceva, și uneori, se îndoia că va putea vreodată. Angeline i-a întâlnit privirea.

— La nimic, a răspuns ea, neștiind cum să-i răspundă la întrebare. Adevărul era ieșit din discuție. Nu era pregătită să recunoască cu voce tare ce simțea pentru el. Doar ideea o îngrozea.

Lucian oftă.

— În curând, vom fi căsătoriți. S-a aplecat și și-a pus coatele pe genunchi.

— Nu crezi că ar trebui să fim în măsură să vorbim unul cu altul?

— Într-o lume perfectă, da, a fost ea de acord.

— Dar asta nu a fost niciodată relația noastră. Angeline ridică din umeri cu nonșalanță.

— De ce s-ar schimba acum?

Când erau copii, Lucian fusese rigid și arogant. Singura dată când l-a observat vreodată să se relaxeze a fost atunci când frații ei îl târau într-o aventură sălbatică de vreun fel. Scoteau la iveală o altă parte a lui Lucian. Una pe care

Angeline o invidia și își dorea să o vadă mai des. În unele privințe, întotdeauna a fost geloasă pe relația gemenilor ' cu el. Râvnea la acest tip de conexiune, chiar dacă era oarecum diferită. Angeline voia să fie cea mai bună prietenă a lui, iubita lui, și persoana pe care să poată conta întotdeauna. Voia ca el să aibă nevoie de ea.

— Pentru că aş vrea ca lucrurile să fie diferite.

— De ce? Nu voia să sune irascibilă, dar nu îi înțelegea destul de bine motivațiile. Ce se schimbase pentru el și când venise asupra lui această experiență profundă?

— Ce speri să câștigi?

— De ce faci asta?

Dacă ar fi putut pleca de lângă el și evita conversația lor actuală, ar face-o. Din păcate, era blocată într-un tren și nu avea unde să fugă. Poate că ar trebui să aibă o conversație reală și să găsească o cale să se întâlnească la mijloc. Dacă într-adevăr mergeau până la capăt cu această ceremonie de nuntă, ar trebui să fie în măsură să vorbească unul cu altul.

— Ce crezi că fac?

— Eviți, începu el.

— Cauți o problemă sau motiv ulterior când nu există nici una. Nu pot să vreau să devin mai familiarizat cu tine? Privirea lui nu s-a mișcat de la ea.

— Nu este suficient să vreau mai mult?

Se comporta ca un copil mic care pierduse ceva esențial micii ei lumi. Angeline nu se mai recunoștea. Dacă voia ceva mai mult cu Lucian, ar trebui să-i permită să se apropie de ea.

— Nu las oamenii să se apropie, a răspuns ea.

— Nu este cine sunt – mi s-a spus că aceasta este impresia pe care o fac și că este dificil pentru oricine să mă cunoască cu adevărat.

— Mi s-a spus de către câțiva oameni. El zâmbi.

— Unele debutante nu vorbesc prea bine de tine.

Angeline își încreții nasul dezgustată.

— Sunt sigură că pot ghici de la cine ai auzit remarci nefavorabile, dar o lăsăm pentru altă dată. Buzele ei au format un zâmbet, care, probabil, se potrivea cu al lui.

— Te voiau și probabil s-au gândit că drumul spre inima ta era să mă transforme într-o pernă verbală.

Nu avea nici o iluzie despre modul în care o vedeau debutantele. Majoritatea lor erau inutile într-o zi bună. Opinia lor nu a contat pentru ea niciodată și încă nu conta. Familia ei o acceptase așa cum era și Emilia întotdeauna a fost de partea ei. Deci, nu, nu făcuse nici un efort să fie plăcută.

— Inima mea nu se câștigă atât de ușor, a spus Lucian.

— Și cu siguranță nu aș da-o cuiva care vorbește de rău pe cineva de care îmi pasă.

Îi păsa de ea? Desigur ... Presupunea că dintotdeauna îi păsase. Crescuseră împreună și formaseră o legătură de mici. În unele privințe fusese dintotdeauna un Marsden onorific pentru că tatăl lui era cel mai apropiat prieten al tatălui ei. Relația lor era atât simplă cât și complicată.

— Cum crezi că va fi o căsătorie între noi?

— Sălbatică, imprevizibilă și, de asemenea familiară.

I-a plăcut descrierea și părea ca și cum se gândise la asta mult timp înainte ca ea să fi întrebat. Angeline voia să afle dacă era posibil. Conversația lor a ajutat-o să-și calmeze unele dintre temeri. Îi fusese atât de frică să se piardă într-o

căsătorie fără sentimente care să-i lege împreună. Ceea ce nu înțelegea era că întotdeauna le avuseseră să-i lege împreună. Erau prieteni până la urmă. Încă avea unele temeri, totuși. Nu toate puteau fi eliminate cu o mică discuție.

— Sună destul de frumos.

El chicoti ușor.

— Nu este exact cuvântul pe care l-aș fi ales să o descriu, dar da.

Angeline zâmbi și își rezemă capul de spătarul scaunului. Aveau un drum lung de parcurs, dar începuseră bine.

Trenul s-a oprit în stația Edinburgh. Lucian de abia aștepta să iasă și să găsească pe cineva să-l căsătorească cu Angeline. Nu mai fusese atât de nerăbdător pentru nimic în viața lui. Conversația lor pe drum a mers bine. Credea că în sfârșit o făcuse să accepte viitorul care credea că îl puteau avea împreună. Aveau un drum foarte lung înaintea lor, dar vor avea o viață bună. Fericirea era aproape.

Se uită la ea. Adormise cu peste o oră în urmă și era ghemuită adorabil pe scaun. Ura că trebuia să o trezească, dar urmau să ia următorul pas în relația lor. În câteva momente scurte, va fi soția lui, și apoi, vor fi pe cale de a fi mult mai mult. În cele din urmă va putea face dragoste cu ea. Poate că după aceea nu va mai pofti s-o atingă la fel de mult ca acum.

Lucian s-a ridicat și s-a dus lângă ea. Se aplecă și o mișcă ușor.

— Angeline, spuse el încet.

Ea gemu și îi dădu peste mână.

— Pleacă. Vreau să mai dorm. Vocea ei era atât de dulce somnoroasă.

— Poți dormii mai mult mai târziu în camera de hotel, i-a spus el.

— Avem o altă întâlnire mai întâi.

Angeline s-a mișcat în poziție așezată și și-a lăsat capul pe spate. A căscat și și-a acoperit gura cu mâna.

— Nu-mi place să mă trezesc.

Lucian putea găsi un mod mai plăcut să o trezească dimineața. Ar putea să-i dea plăcere înainte de a dormi și din nou când se trezeau să înceapă ziua. Îi plăcea foarte mult ideea și de-abia aștepta să înceapă să o aplice.

— Hai, Angel, a spus el.

— Cuferele noastre sunt livrate la hotel. Am nevoie să vii cu mine să spui, „Da.“

Încă un căscat și s-a ridicat în picioare și s-a întins. S-a împiedicat și el a prins înainte de a cădea. Lucian și-a pus brațele în jurul ei și a tras-o aproape. Îi plăcea să o aibă în brațe. Ea și-a pus capul pe pieptul lui și părea cel mai perfect lucru din lume.

— Poți fi minunată când vrei să fii. Angeline și-a ridicat capul și i-a întâlnit privirea.

— O fată se poate obișnui cu un Lucian drăguț. Nu-mi rupe inima, bine? Nu știu dacă aș putea să trec prin asta.

Va face tot posibilul să nu facă asta. Tot ceea ce Lucian își dorea era să o protejeze. De aceea se dusesse după ea când descoperise implicarea ei în mișcarea sufragetă. Va face întotdeauna ceea ce e cel mai bine pentru ea.

— Promit să am grijă de tine. Ești foarte importantă pentru mine.

Lucian a condus-o jos din tren și la o trăsură din apropiere. Trimisese mesaj unui vicar local să stabilească o oră să se căsătorească. Legile în Scoția erau diferite și căsătoria lor putea fi făcută legală imediat. După aceea, tot ceea ce trebuiau să facă era să o consume și nimic altceva decât un divorț scump ar putea-o anula.

Trăsura huruia pe strada pietruită. Angeline stătea lângă el cu capul cuibărit în umărul lui. Cu ea lângă el se simțea invincibil. A trebuit să depună un mare efort să o facă să realizeze că căsătoria cu el era cel mai bun lucru pentru ea. Lucian spera să nu facă nimic să strice lucrurile acum că în cele din urmă o avea unde și-o dorise. Istoria lor era un pic subredă și spera să o depășească.

După câteva minute, trăsura s-a oprit în afara unei biserici mici. Lucian a ieșit din trăsură apoi a ajutat-o pe Angeline. Au intrat în biserică mână în mână. Lucian nu își putea aminti ultima oară când se simțise atât de vesel.

Un bărbat în vârstă, cu părul alb ca zăpada, riduri pe toată fața a venit să-i întâmpine.

— Bună ziua. Este o zi frumoasă, nu-i așa?

— Este, Angeline a răspuns veselă.

— Chiar dacă soarele este aproape să apună.

Bătrânul era plăcut și plin de voie bună.

— Ce vă aduce în capelă astăzi?

— Sunt Lord Severn, a spus Lucian.

— Iar ea este Domnișoara Angeline Marsden. Vrem să ne căsătorim. Am trimis un mesaj mai devreme despre planurile noastre.

— Ah. Ochii bătrânului păreau să se umple de plăcere.

— Începusem să cred că nu mai sosiți. Urmați-mă, vă rog. Întotdeauna este emoționant să ajut un cuplu tânăr să înceapă un nou drum și un viitor promițător.

Buzele Angelinei formară un zâmbet cald.

— Cu siguranță va fi diferit.

Lucian nu putea să nu fie de acord cu ea. Totul se va schimba, iar el nu își dorea nimic mai mult. Bătrânul i-a condus la altar și apoi a făcut un discurs despre dragoste și onorare reciprocă.

— Binecuvântată să fie această uniune cu darurile din Est. Comunicare cu inima, mintea și corpul. Începuturi noi cu fiecare răsărit de Soare. Cunoașterea creșterii găsită în

schimbul de tăceri. Să fie binecuvântată această uniune cu daruri. Căldură în inimă și în casă. Căldura pasiunii inimii. Lumina creată de amândoi să ușureze cele mai întunecate vremuri.

Cuvintele bătrânului inspirau, dar Lucian nu a auzit mare parte. Nu putea să nu se uite la Angeline ca și cum nu o văzuse cu adevărat înainte. Nu știa când lucrurile s-au schimbat pentru el. Doar știa că se schimbaseră.

— Lucian St. Joan, Lord Severn, o iei pe Domnișoara Angeline Marsden de soție?

— Da, a spus el cu convingere.

— Domnișoara Angeline Marsden, îl luați pe Lucian St. Joan, Lord Severn, de soț?

El și-a ținut răsuflarea așteptând răspunsul ei.

— Da, a spus ea în sfârșit.

— Da.

— Tot ceea ce iubim cu adevărat devine parte din noi pentru totdeauna. Așadar fiți răbdători unul cu celălalt. Permite-ți seminței iubirii voastre să crească și să se maturizeze cu anotimpurile, să vă ofere căldură, seninătate, bucurie și

acceptare de-a lungul tuturor anilor voștri de căsnicie. Dragostea nu este un zid; este o punte. Dragostea nu limitează; te eliberează. Te conduce, ca un drum, întortocheat, în locuri necunoscute și misterioase. Cu dragostea luminându-vă calea, puteți depăși orice provocare, împreună. I-a luat mâna lui Angeline și i-a unit-o cu a lui Lucian, apoi a spus,

— Prin puterea investită în mine de Dumnezeu și om, vă declar soț și soție. Poți săruta mireasa.

Lucian a zâmbit și a făcut ceea ce bătrânul a sugerat. Adora să o sărute pe Angeline, iar acum, că era soția lui, o putea face în mod deschis și ori de câte ori îi plăcea. În sfârșit era a lui și nimic nu îi va mai despărții vreodată.

CAPITOLUL UNSPREZECE

În unele privințe, nunta fusese dezamăgitoare. Angeline se luptase cu ideea ei atât de mult timp. Acum, confruntată cu realitatea de a fi căsătorită cu Lucian, nu prea știa cum să reacționeze. Sărutul din tren fusese mai pasional decât rapida presiune a buzelor după ce au fost pronunțați căsătoriți. Ceva despre acel sărut pur i s-a părut greșit. Mimase pasiunea să o convingă să se căsătorească cu el? Putea avea încredere că simțea mai mult decât o obligație pentru ea?

Acum se îndreptau spre hotelul pe care îl rezervase pentru noaptea nunții lor. Fusese nervoasă să se căsătorească cu el – dar partea după ... Nici măcar nu se gândise la acea parte. Avea drepturi, și probabil va vrea să le exercite. Angeline avea un alt fel de reținere acum. Nu știa cu siguranță ce voia, dar un lucru știa cu siguranță: dacă trebuia să-și dea seama de ceva, va avea nevoie de timp să facă acest lucru. Spera ca Lucian să i-l acorde.

— Ești tăcută. Vocea lui a umplut golul creat de lipsa lor de conversație.

— Când ești atât de meditativă, nu prevestește nimic bun.

— Nu mi-am dat seama că tăcerea mea te deranjează atât de mult. Angeline s-a uitat pe fereastra trăsurii și a înghițit nodul din gât.

— Despre ce vrei să vorbim?

— Nu am un anumit subiect în minte, a început el.

— Mai mult mă preocupă tăcerea ta. Te gândești prea tare. A făcut un cerc cu degetul.

— Ce te îngrijorează atât.

— Nimic, spuse ea repede.

— Îmi interpretezi tăcerea ca și cum înseamnă ceva mai mult decât este.

Angeline nu avusese niciodată probleme în a-și exprima gândurile, dar sentimentele cele mai adânci – acelea erau ale ei și nu le împărtășea cu nimeni. Nimeni nu știa cât de mult îl iubea pe Lucian. Nu era sigură că le va putea exprima vreodată cu voce tare.

Trăsura se opri în fața hotelului. Odată ce ușa a fost deschisă, Lucian a ieșit și apoi s-a întors să o asiste pe Angeline. Era recunoscătoare pentru sosirea lor și încetarea conversației. Dacă putea continua să evite să admită ceea ce simțea pentru el, o va face. Angeline nu era pregătită să discute nimic semnificativ cu Lucian încă.

Lucian a escortat-o înăuntru și au obținut informațiile camerei de la recepție. Unul dintre lucrătorii hotelului i-a condus la camera lor. Drumul pe scări i-a întărit anxietatea. Nu voia să fie singură cu el și aproape că nu înțelegea de ce. De ce era dintr-o dată incomodă în prezența lui Lucian? Era soția lui acum. Ceva ce își dorise de atât de mult timp ... Nu putea să înțeleagă de ce asta o făcea nervoasă sau ce ar putea face să atenueze senzația.

— Vrei să comand să ni se aducă cina sus?

Și să fie singură cu el și mai mult timp? Nu credea că ar supraviețui ... Dar, nici să iasă nu îi surâdea. Era doar o masă, nimic mai mult. Trebuia să se relaxeze, și repede.

— Presupun că să mâncăm aici este cel mai bine, a spus ea.

— A fost o zi lungă. O subestimare, considerând că inițial intenționase să navigheze în America când plecase de acasă. O parte din ea încă nu putea să creadă că fugise și se căsătorise cu Lucian. S-ar putea să-i ia un timp să înțeleagă asta pe deplin.

— Foarte bine, spuse el. Vocea lui nu avea nici un ton iar fața îi era inexpressivă. Aproape ca și cum se dăduse bătut ...

— Pun comanda cu bucătăria. Fa-te confortabilă cât sunt plecat. Lucian se întoarse și ieși din cameră, lăsând-o singură.

Ea a râs aproape maniac. Era foarte puțin probabil să se liniștească prea curând. Angeline avea prea multă neliniște în ea să facă acest lucru. Poate că să mănânce în cameră fusese o idee proastă până la urma urmei. Avea nevoie să meargă până când găsea o modalitate de a se relaxa, sau ca Lucian să-i dea un semn că îi păsa de ea mai mult decât arăta. Nu avea încredere în pasiune sau lipsa ei ...

Angeline mergea prin cameră. Nu era nimic deosebit de interesant despre împrejurimile ei. Patul avea o pilotă fină pe el într-un caleidoscop de culori, iar pereții erau vopsiți de un fildeș simplu. O masă de mahon era plasată în colț, însoțită de două scaune asortate. În ceea ce privește camere – apartamentul ei nupțial era intens plictisitor. În cele din urmă, s-a oprit în fața ferestrei și a împins perdeaua de mătase roșie să se poată uita afară. Soarele apusese și

Întinericul umplea cerul. Ziua aproape că se terminase și când începuse nici nu ar fi crezut că va sfârși prin a fi una pe care nu o va uita niciodată. Ușa s-a deschis și s-a uitat la Lucian intrând.

— Cina va veni curând, a spus el.

— Acum vrei să vorbim?

— Ce vrei să vorbim? Sperase că uitase totul, dar se pare că, era incapabil.

Arătă spre canapeaua din cameră.

— Te rog așează-te.

Nu voia dar a făcut precum i-a sugerat. Poate că va fi în stare să se calmeze suficient cât să poată vorbi cu el. Dar, se îndoia totuși.

— Vi lângă mine?

— Desigur, a răspuns el și s-a așezat lângă ea. I-a ridicat mâna în palma lui și i-a sărutat-o. Era deja o minge de emoții acumulate și această acțiune mică a trimis-o aproape peste limită. Tot corpul ei consta dintr-o masă de senzații pe care cu greu le ținea în frâu. Angeline nu ar mai putea face

față la mai mult. Cea mai mică șoaptă a unui sărut sau atingere de la Lucian o va face să explodeze.

— Vreau să discut niște lucruri cu tine acum. Mă gândesc că ar trebui, înainte să facem pasul următor. Este important pentru mine să ne înțelegem complet unul pe altul.

Trebuia să se refere la relațiile maritale .... Când va face dragoste cu ea și eventual crea copii. Partea la care se gândise non-stop de când intrase în trăsura care i-a lăsat la hotel. Inima ei bătea din ce în ce mai tare și era aproape de punctul de panică deplină. Nu știa dacă era pregătită pentru – asta ... Nu fusese intimă cu un bărbat și în timp ce voia să facă dragoste cu Lucian, de asemenea, o îngrozea. Nu fusese bună niciodată cu surprizele sau necunoscutul.

— Oh? Ea ridică o sprânceană.

— Ce?

— Activitatea ta cu grupul sufragetă. Și-a frecat degetul ușor peste palma ei și apoi i-a întâlnit privirea.

— Sper că îți dai seama că nu poți continua să participi.

Având în vedere necazurile cauzate prima dată când s-a implicat, Angeline nu avea nici o dorință de a participa la altă întâlnire. Cu toate acestea, de asemenea, nu aprecia modul în care îi dicta acum.

— Asta este ceea ce vrei să discuți în ziua nunții noastre?
Angeline a întrebat aproape șocată de îndrăzneala lui.

— Da, spuse el precaut.

— Vreau să mă asigur că ești în siguranță.

Toată anxietate ei a dispărut și a fost înlocuită cu furie. S-a ridicat și a început din nou să meargă prin cameră, încercând să-și controleze furia, dar nu o părăsea. Angeline și-a încheștat mâinile în pumni.

— Cred că trebuie să mergi jos și să vezi dacă poți achiziționa altă cameră. Nu vreau să te văd până când plecăm.

Și-a strâns ochii închiși și a luat o respirație fortifiantă. Când i-a deschis din nou, i-a spus numele aproape ca o rugămintă,

— Angel ...

— Nu, îl întrerupse ea.

— Am crezut că va fi o noapte bună. Că în sfârșit ajunsesem la un fel de înțelegere. Sincer am crezut că pot avea încredere în tine și vom putea avea o căsnicie bună. Ea și-a încheștat dinții împreună.

— Va fi mai ușor să anulăm această greșeală, dacă nu facem nimic care să prevină anulare. Pleacă.

— Suntem căsătoriți și așa vom rămâne. Mușchii maxilarului lui s-au încleștat. — Te las să te obișnuiești cu ideea – deocamdată, dar nu te amăgi, la un moment dat, vom face pasul următor.

Lucian a lăsat-o singură în cameră. Angeline s-a așezat pe canapea și a cedat. Se înșela. Ea nu va mai face nici un pas spre el. Fusese prostesc din partea ei să creadă că ar putea avea un viitor împreună. În loc să o sărute și să facă dragoste cu ea, decisese să-i facă o prelegere despre greșelile din trecut și lucrurile în care ea încă mai credea. Nu putea renunța complet la drepturile femeilor pentru că el îi cerea. Cu siguranță el înțelegea asta ... Nu avea nevoie de un al doilea tată – voia ca Lucian să o iubească. Dacă nu putea avea asta de la el, atunci nu voia nimic.

1 decembrie 1906

Lucian intră în birou frustrat. Era un bărbat căsătorit de două săptămâni, dar încă nu făcuse dragoste cu soția lui frumoasă. Refuzase să-l lase în patul ei și nu avea nici o idee cum să remedieze situația. Ar fi trebuit să aștepte să vorbească cu ea despre comportamentul ei neglijent. Acum,

trebuia să aștepte ca ea să-l doresc din nou și nu părea că se va întâmpla prea curând.

S-a dus la bar și a deschis un decantor, apoi a turnat două degete de coniac într-un pahar. Lucian l-a terminat dintr-o singură înghițitură, apoi a turnat încă unul. În acest ritm, ar trebui să înceapă să bea direct din decantor. Părea o pierdere de timp să-l toarne în pahar.

— Începi devreme astăzi, văd, a declarat Angeline din prag. S-a rezemat în toc și s-a uitat urât la el. Avea o rochie smarald, cu un corset care îi accentua decolteul. Nu părea fericită să-l vadă, dar încă arăta minunat pentru el. Voia să o țină în brațe și poate chiar să-i ceară iertare; cu toate acestea, amărăciunea și mânia îl controlau, iar ea nu l-ar lăsa înapoi în viața ei atât de ușor. Angeline purta pică mai rău decât oricine pe care cunoștea. Și-a țuguia buzele împreună în dezaprobare și apoi a declarat:

— Trebuie să mergem la cină la casa părinților mei în seara asta. Și ai tăi vor fi acolo. Vei fi capabil să stai în picioare suficient cât să mergi la trăsură sau până la masă?

— Voi fi bine, a spus acerb.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Ori de câte ori vorbeau, întotdeauna ducea la un conflict. Ciclul se repeta odată și încă odată. Nu avea nici o idee cum să-l rupă, și, uneori, nu era în totalitate sigur că voia să o facă. Lucian era atras de focul ei, și, când furia îi venea în prim-plan, ochii ei aproape că străluceau.

— Ai nevoie de ceva, sau ai venit să-mi ți o prelegere despre pasiunea mea pentru coniac.

— Nu. Dădu din umeri.

— Dar m-am gândit să verific dacă vrei să sari peste cină. Poate că ar fi mai bine. Cu cât petrec mai mult timp în compania noastră cu atât le va fi mai ușor să înțeleagă că nu avem cea mai fericită căsătorie. Doar dacă nu vrei să revizuiești ideea unei anulări.

De ce nu înceta cu asta?

— Suntem căsătoriți. Ți-am spus să te obișnuiești cu ideea. Și te rog să mă lași în patul tău ... Era pe punctul de a o implora. Lucian făcuse jurăminte și intenționa să le onoreze. Ar fi atât de ușor să caute o altă femeie să-și satisfacă nevoile, dar Lucian o voia pe Angeline. Nici o altă femeie nu era suficientă.

— Sugerez ce ar fi cel mai înțelept – din nou, a reiterat ea.

— Nu suntem compatibili. Când ai de gând să realizezi asta?

— Te înșeli, răspunse el. Vocea lui a răsunat cu furia clocotitoare din el.

— Și încăpățânată ca dracu'. Într-o zi vei realiza că suntem făcuți unul pentru altul. Sunt dispus să aștept până atunci. Poate că ar trebui să o sărute din nou. Să o sărute serios cum o făcuse în tren. Fusese atât de receptivă atunci și îi ducea dorul acelei Angeline. Cea care-l dorea si gema de dorință.

— Recunosc că sunt încăpățânată uneori. A intrat în birou și lângă el apoi i-a smuls paharul de coniac din mână. Angeline i-a băut conținutul și i l-a dat înapoi.

— Nu e rău, dar am băut mai bun.

Penisul lui s-a întărit. Totul despre ea îl chema. Trebuia să se controleze sau altfel ar arunca-o peste umăr, duce-o la etaj și seduce-o în mod corespunzător. Dar nu putea să facă asta încă. Nu va fi încântată. Angeline trebuia să și-l dorească la fel de mult cât o dorea el pe ea; altfel, nu ar fi special și ea va regreta. Lucian va trebui să aștepte și Angeline merita. Chiar și atunci când totul în interiorul lui țipa să se întâlnească mai repede ...

— Dorești mai mult? El ridică o sprânceană. Se ridică și se uită în jos la ea.

— Sau poate dorești să guști altceva.

Respirația ei s-a oprit când el s-a apropiat. Ar fi putut s-o sărute, iar ea nu s-ar împotrivi. Tot ceea ce trebuia să facă era să se aplece și să-și apese buzele de ale ei, apoi să lase

natura să-și urmeze cursul. Poate că s-ar înmuia puțin față de el. Un sărut între ei era magic și îi surâdea să-l folosească în avantajul lui.

— Cred că am băut suficient coniac. Angeline făcu un pas în spate. Probabil să pună o oarecare distanță între ei.

— Te las cu băutura.

— Nu fugii, a spus el. Era pe punctul de a implora. O voia aproape chiar și atunci când prezența ei îi făcea vina să-l mănânce. Era un nemernic și nu a reușit să oprească următorul bit de cuvinte să-i iasă din gură.

— Tocmai ce începeam să ne distrăm.

Nu se putea abține să nu o tachineze. Lucian s-a întins și și-a înfășurat mâna în jurul încheieturii ei, ținând-o în loc. S-a uitat în sus la el și i-a întâlnit privirea.

— Dă-mi drumul.

— Asta este aproape imposibil. Ești soția mea. A tras-o spre el și s-a aplecat până când buzele lui erau deasupra buzelor ei, dar nu se atingeau. Inima îi bătea puternic. Voia să o sărute mai mult decât orice. Inima lui Angeline bătea puternic, iar buzele i se întredeschiseră – anticipând buzele lui pe ale ei.

— Am putea avea tot dacă ai ceda. Cere-mi să te sărut.

— Nu pot face asta, a spus ea răgușit.

— Te-ar face să crezi că e ceva mai mult între noi decât este. Vreau să mă lași să plec, acum și pentru totdeauna.

El a tresărit în interior, la cererea ei. Ce naiba era în neregulă cu el? Lucian i-a dat drumul și s-a întors la decantorul de coniac. Nu avea suficient lichior să-și înece dorința în el dar va încerca cu siguranță.

— Atunci du-te. Cred că am nevoie de scuza de la cină. Te rog oferă scuzele mele.

Nu s-a întors să o privească plecând. Lucian avea coniac de băut și amar să-și înece. Nu era pregătit să renunțe la Angeline încă, dar nu va câștiga bătălia de astăzi. Intenționa să iasă învingător în cele din urmă. Angeline poate că era încăpățânată, dar el era mult mai greu de convins decât ar putea fi ea vreodată. Nu o pierduse încă. Ea încă îl dorea și putea folosi asta în avantajul lui.

CAPITOLUL DOISPREZECE

23 decembrie 1906

Fulgi de nea zburau din cerul întunecat și pluteau spre pământ, acoperindu-l cu o pătură albă. Stelele pictau întunericul ca scânteii mici de lumânări reflectând în zăpada care cădea. Lui Angeline i-a plăcut dintotdeauna iarna. Aproape părea magică. I-ar fi plăcut să împacheteze acea magie și să o transforme în fericire. Nici o bucurie nu se găsea acum în viața ei și nici nu vedea nici un fel să o găsească.

— Lady Severn. O servitoare intră în cameră.

— Am terminat de împachetat cuferele dumneavoastră. Vă mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, spuse ea, scuturându-și mâna.

— Ești liberă. Nu am nevoie de ajutor să mă pregătesc să dorm.

Sincer, nu credea că va fi în stare să doarmă oricum. Plecau în zori spre Castelul Huntly pentru Crăciun. Era rândul părinților lui Lucian să găzduiască. Vor fi acolo pentru toate cele douăsprezece zile de Crăciun – probabil, două săptămâni întregi. Familiile lor nu aveau nici o idee despre cât de mizerabili erau Angeline și Lucian. Toți crezuseră că fugiseră din cauza unei mari dragoste. Ura să-i dezamăgească. Nu exista nici o poveste de dragoste între ea și soțul ei.

— Foarte bine, a spus camerista ei cu o reverență rapidă.

— Voi fi aici în zori să vă ajut. Am chemat deja un lacheu să vă ducă cuferele jos.

Angeline nu a răspuns, dar a continuat să se uite pe fereastră la zăpada care cădea. Dacă continua să cadă putea să întârzie călătoria. Care erau șansele să aibă un viscol și să trebuiască să rămână acasă? În cazul ăsta nu va trebui să explice nimănui cât de mizerabilă era. Voia să continue să pretindă că era bine, dar poate că era timpul să se trezească și să accepte realitatea. Va trebui să găsească o cale să-l convingă pe Lucian să accepte o anulare. Ambii meritau să găsească o oarecare fericire și nu părea că o vor găsi unul cu celălalt.

— O dorință pe o stea?

S-a uitat peste umăr la Lucian.

— Mă îndoiesc că ar ajuta. Deși ar putea fi dispusă să încerce, dacă oportunitatea se prezenta. Cu modul în care lucrurile se desfășurau între ea și Lucian, ar face aproape orice să găsească o modalitate de a rezolva lucrurile. Poate că nu ar fi trebuit să se supere de antipatia lui față de implicarea ei cu Pankhurst. Nu mai voia să participe activ oricum. Scurta ei ședere într-o celulă de închisoare și faptul că fusese călcată în picioare de toată lumea care fugea o vindecase de această dorință. Conta în vreun fel că îi ceruse să se oprească? Se întâlneau doar o dată cu una din ele de

când fusese arestată. Deși dacă se gândea – mișcarea sufragete era o cauză bună și ea credea în ea.

Se rezemă de tocul ușii și își încrucișă brațele.

— Ai dreptate să nu te iluzionezi prea mult. A tresărit puțin la auzul cuvintelor lui. Se referea la dorința pe stele sau la dorința ca femeile să aibă drepturi egale? Îi ghicise gândurile în vreun fel? Nu ... Asta ar fi ridicol. Nu avea cum să-și dea seama că se gândea la grupul de sufragetă. Lucian se uită în jos, aproape ca și cum nu putea să-i întâlnească privirea.

— Unele lucruri nu pot fi salvate. Se întoarse și ieși din camera ei.

— Lucian, așteaptă. Angeline nu știa de ce, dar ceva era diferit. Nu mai părea supărat. Fața lui era lipsită de emoție, dar tristețea îi răsună în glas. Ea îl iubea și voia să-i înlăture tristețea. Cum putea să facă asta când ea era motivul?

Se uită la ea.

— Ai nevoie de ceva?

Avea nevoie de un singur lucru de la el-dragoste lui, dar nu i-ar cere asta. Poate că nu ar fi trebuit să-l oprească. O dureau inima probabil la fel de mult ca pe el și Lucian nu îi spusese niciodată că o iubea. Aveau o problemă serioasă de

comunicare. Dacă se iubeau reciproc și le era frică să o spună cu voce tare. Era ea suficient de curajoasă să facă primul pas?

— Ai trecut pe aici pentru un motiv anume? Poate că putea să-l încurajeze să o spună cu voce tare-dacă era într-adevăr adevărat. Oh, cât de mult își dorea să fie adevărat ...

— Voiai să-mi spui ceva?

— Nu, dădu din cap.

— Fii pregătită să plecăm în zori. Nu vreau să întârziem.

— Nu te cred. Angeline făcu un pas spre el.

— Voiai ceva. Acum îți e teamă să ceri.

El a blestemat în șoaptă. A putut distinge câteva cuvinte și erau destul de colorate. Înaintă și o trase în brațele lui.

— Angel, începu el.

— Nu ar trebui să mă tentezi cu lucruri pe care nu ești dispusă să le dai.

— Habar n-am ce vrei. Păstrezi distanță și nu mă lași să mă apropiu. Angeline îl dorea, dar, avea nevoie de mai mult decât câteva momente trecătoare de pasiune. Erau căsătoriți și dacă aveau vreo șansă să construiască o viață împreună, trebuiau să înceapă să repare ceea ce stricaseră. Cel puțin fuseseră – prieteni de un fel înainte de căsătoria de rău augur. Poate că puteau începe de acolo și construi.

— Să-mi tai răsuflarea cu un sărut, nu va ajuta.

— Dar nici rău nu va face, răspunse el răgușit.

— Să te sărut este una dintre cele mai mari plăceri ale mele.

Era de fapt o plăcere de care se bucurau și acele momente erau rare. Chiar și părțile bune din timpul lor împreună erau o formă de tortură. În cele mai multe zile, ea nu știa ce să facă sau dacă alesese calea corectă. Ura să nu aibă certitudine.

— Asta e tot ceea ce vrei de la mine?

— Un sărut? El ridică o sprânceană.

— Este un început, dar dragostea mea, vreau mult mai mult de atât.

Ea avea îndoieli. Oh, atât de multe îndoieli. Dacă ceda dorinței dintre ei, ar fi de ajuns? Va avea regrete sau vor fi în sfârșit pe drumul cel bun spre fericire?

— Mă dorești?

— Da, spuse el.

— Vreau să te dezbrac de toate hainele și să-ți sărut fiecare centimetru, apoi vreau să fac dragoste cu tine până când îmi țiți numele. Apoi o voi face din nou, până când vom fi amândoi atât de sătui că nu putem, nu, nu vrem să ne mișcăm. Se aplecă și își apăsă buzele de ale ei. Sărutul era moale și aproape dulce. Tandrețea i-a făcut inima să-i sară în anticipare

și speranță. Ura cum spera. Partea pe care i-o arăta acum era una pe care își dorise să o vadă de atât de mult timp. Acum, îi oferea o parte din el în care ea nu reușea să aibă încredere. Cum ar putea să aibă încredere într-un bărbat care nu se apropia măcar la jumătate? Nu aveau nici o șansă de o căsătorie sau orice fel de fericire la cum stăteau lucrurile între ei. Respirația lui fierbinte i-a mângâiat urechea când s-a aplecat să-i șoptească,

— Spune cuvântul și îți voi da o noapte pe care nu o vei uita – niciodată.

Nu putea. Nu conta oricât de mult voia. Nu fără dragoste și o înțelegere adevărată între ei.

— Nu, Angeline a spus cu tristețe.

— Cel puțin nu acum. Poate într-o zi, va putea să i se dăruiască pe deplin. Se ruga ca într-o zi să se poată arunca cu plăcere în brațe lui și să-i ceară să-i arate cât de mult o iubea. Acum uniunea lor ar fi fără o conexiune emoțională și Angeline avea nevoie de ea să se simtă confortabilă să facă dragoste cu el.

Mușchii maxilarului lui s-au încleștat.

— Dacă asta este dorința ta – așa să fie. Amărăciunea răsună în fiecare cuvânt al lui. Ura că decizia ei îl rănea, dar trebuia să fie așa. El se întoarce și o lăasă singură.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz și se întoarce spre fereastră și se uită în sus la cerul înstelat. O stea căzătoare îl brăzdă. Poate asta era șansa ei. Tot ceea ce trebuia să facă era să creadă în magie și puterea unei dorințe. Și-a închis ochii și în tăcere a cerut unicul lucru pe care și-l dorea mai mult decât orice altceva. Poate că i se îndeplinea o dorință de Crăciun și în sfârșit va găsi fericirea de care avea nevoie cu disperare.

Drumul la Castelul Huntly a fost lung și plictisitor, dar în cele din urmă ajunseseră. Călătoria era grea, chiar și în cele

mai bune circumstanțe. Tăcerea și distanța dintre Angeline și Lucian a făcut-o și mai greu de suportat. Angeline nu a fost niciodată atât de bucuroasă să ajungă în cele din urmă la Huntly. Ar fi vrut să sară din trăsură și să alerge înăuntru. Educația ei a oprit-o să se comporte lipsit de eleganță. Era rebelă, dar unele lucruri nu le făcea. Unul care ar dezamăgi-o pe mama ei. Lady Torrington, pentru cei din înalta societate, mama ei dragă ura când Angeline se purta ca un băiețoi. Din moment ce aceasta era o adunare de familie, s-a abținut.

Lucian a ieșit din trăsură apoi a ajutat-o. Un alt lucru pe care l-a permis. Chiar și acest mic gest îi venea greu să-l suporte. Răceala dintre ei îi frângea inima pe zi ce trece. Era vinovată la fel de mult ca și el. Practic, erau tonți și nu aveau nici o idee cum să repare situația, așa că o ignorau și mergeau înainte.

Au intrat în Huntly fără a vorbi unul cu altul. Ducesa a venit să-i întâmpine cu un zâmbet mare pe față.

— A-ți ajuns, spuse ea entuziasmată.

— Mă bucur să vă văd.

Angeline o îmbrățișă.

— A fost o călătorie lungă și mă bucur că în sfârșit am ajuns. Se uită în jur.

— Unde e Emilia?

— E în camera ei. Părinții tăi au sosit ieri. Sunt sigur că vrei să-i vezi.

Angeline voia să vorbească cu Emilia și mama ei. Avea nevoie de sfaturi cu privire la Lucian și ele doua erau persoanele ei de încredere. Mama lui era minunată și a iubit-o dintotdeauna; cu toate acestea, nu era persoana cu care să vorbească despre asta.

— Și gemenii? Au ajuns?

— Nu, răspunse ducesa.

— Dar trebuie să ajungă astăzi. De ce nu vă duceți sus să vă odihniți puțin? Cina este în câteva ore. Se întoarse spre Lucian.

— V-am pus pe amândoi în camera ta. De ce nu îi arăți lui Angeline unde este?

— Vă mulțumesc, Angeline îi spuse.

— Dar o pot găsi singură. Aș vrea să o văd pe Emilia mai întâi.

Lucian a fost tăcut întreaga conversație. Starea lui de enervare crescuse la un nou nivel în timpul călătoriei la Huntly și se va agrava. Nici măcar nu și-a îmbrățișat mama. Ducesa se încruntă la Lucian, nu cum că el observase preocuparea ei. Cu un semn din cap a trecut pe lângă ele îndreptându-se cine știe unde. Nici măcar nu voia să ghicească. Dar ea știa un lucru – era nepoliticos ca dracu' și trebuia să comunice cu el înainte să îndepărteze pe toată lumea de care îi păsa.

— Mă scuzați, spuse ea ducesei. Ne vedem la cină. Angeline s-a întors și a plecat. Trebuia să o găsească pe Emilia.

Urcă scările și merse pe hol spre camere Emilia. Odată ajunsă, a ciocănit la ușă.

— Intră, Emilia a spus, vocea ei înăbușită prin ușa de lemn.

Angeline a deschis ușa și a intrat, închizând-o în spatele ei.

— Bună, spuse ea.

— Mi se pare ca și cum au trecut ani de când nu ne-am văzut.

Emilia rânji și sări din pat. Se îndreptă spre Angeline și o înfășură într-o îmbrățișare.

— Știu ce spui. Emilia făcu un pas înapoi.

— Părinții mei au insistat să venim aici mai devreme. Mi-ar fi plăcut să îți fac o vizită. Cum este viața de căsătorită?

Asta era problema ei. Cum îi putea spune Emiliei cât de nefericită era? Se gândise că ar putea vorbi cu ea, dar acum că Angeline era cu ea știa că nu va putea. Emilia nu va putea înțelege problemele ei cu Lucian. Era încă necăsătorit și nici măcar nu avea un pretendent. Emilia poate că înțelegea dragostea, dar nu și complexitatea unei relații romantice. Nu cum că ea avea multă bază pentru opiniile ei. Eșua teribil cu Lucian.

— Totul e bine, spuse ea.

— Mi-a fost dor de tine!

— Vom avea două săptămâni întregi să petrecem ceva timp împreună. Nu te-a obosit călătoria?

Era epuizată, dar avea lucruri de făcut. O va căuta pe mama ei să vorbească. Poate că va avea vreo-o idee despre dilema ei. Căsătoria părinților ei nu începuse în cele mai bune circumstanțe. Tatăl Angelinei se căsătorise cu mama ei să o salveze de un văr nenorocit. Într-un fel era similar cu modul în care începuse căsătoria ei cu Lucian. Părinții ei găsiseră o cale spre iubire și poate că Angeline și Lucian vor putea și ei.

— Sunt un pic obosită.

— Am vrut să vin să te văd înainte de mă duce să mă odihnesc.

— Mă bucur că ai făcut-o, spuse Emilia. Buzele ei formară un zâmbet larg.

— Acum, du-te și odihnește-te și ne vedem la cină.

Angeline a îmbrățișat-o din nou și a ieșit din cameră. Pentru că decisese să nu se destăinuie prietenei ei, nu primise nici o lămurire de la Emilia. Cel puțin nu în mod direct ... Scurta vizită a făcut-o să realizeze un lucru. Exista speranță. Până în acel moment, uitase de părinții ei și dragostea lor de neclintit. Lucrurile nu fuseseră întotdeauna ușoare pentru ei și dacă ei au putut găsi fericirea, puteau și Angeline și Lucian – trebuia să fie dispusă să lupte pentru ea. În primul rând, trebuia să vorbească cu mama ei să vadă dacă exista o cale mai ușoară de a-și împlini dorința arzătoare – ca Lucian să o iubească.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Castelul Huntly era mare și elaborat. Avea multe camere și unele dintre ele nu erau întotdeauna ușor de găsit. Dacă Angeline nu ar fi aproape crescut aici s-ar fi pierdut foarte ușor. Problema cu care se confrunta acum era că, într-o

proprietate atât de mare nu avea nici o idee unde să o găsească pe mama ei. Ar fi putut fi aproape oriunde și Angeline trebuia să o localizeze. Uneori, o fată are nevoie de mama ei și sfaturile pe care i le-ar putea da și cu siguranță avea nevoie de niște înțelepciune care să o ajute cu problemele ei cu Lucian.

A coborât scările și s-a îndreptat pe un hol care conducea spre mai multe camere: biblioteca, biroul ducelui și o cameră de zi. Ducea favoriza camera de zi de pe acest coridor pentru că era aproape de biroul ducelui. Așa că era cel mai probabil loc în care ar putea-o găsi pe mama ei. Cel puțin în timpul iernii nu exista posibilitate de a fi la plimbare în grădină. Mama ei iubea aerul liber, dar ura zăpada.

Angeline a intrat în camera de zi și s-a oprit. Mama ei era așezată pe canapea, dar, desigur, nu era singură.

— Bună, mamă, Angeline o salută.

— Tată – de când ai timp pentru ceaiul de după-amiază? El era așezat într-o poziție relaxată pe un scaun aproape de mamei ei. Părul lui blond era legat la spate. Tatăl ei era un bărbat frumos, cu obraji conturați și ochi căprui. Angeline semăna mai mult cu mama ei, dar cu părul castaniu al mătușii Lily – nu părul roșcat al mamei ei. Își iubea ambii părinți, dar nu voia în mod special să aibă o discuție despre dragoste sau lipsa ei cu tatăl ei. Era suficient de rău că trebuia să o aibă cu mama ei. Ura cât de disperată devenise în ceea ce îl privea pe Lucian. Poate că o iubea, poate că nu

– În orice caz, trebuia să decidă cum voia să procedeze cu el. Avea nevoie de mama ei pentru asta.

– Bună ziua și ție, tatăl ei răspunse pe un ton amuzat.

– Ni s-a spus că te odihnești.

– Sunt prea neliniștită, a explicat ea.

– M-am dus să vorbesc cu Emilia, apoi am decis să vin jos pentru ceai. Angeline se așeză pe canapea lângă mama ei.

– Cum a fost călătoria aici?

– Neinteresantă, mama ei răspunse, apoi luă o înghițitură de ceai.

– Am ajuns aici înainte să înceapă să ningă. Emilia ni se alătură? A pus ceașca jos și și-a ajustat mâneca trei sferturi a sacoului ei smarald-verde, apoi și-a netezit liniile fustei. Mama ei a fost întotdeauna la modă și o parte din Angeline o admira. Ea era fericită că nu trebuia să se deranjeze cu un corset. Nu știa cum mama ei a putut când era mai tânără.

Angeline a luat un ceașcă și a umplut-o. Ce putea face ca tatăl ei să plece și dă-i ceva timp singură cu mama ei? Nu avea nici o idee cum să facă asta. A luat o înghițitură din ceai și a contemplat următoarea ei mișcare.

— Nu sunt sigură dacă va coborî sau nu. Nu mi-a spus. Sincer, nu stătuse cu ea suficient de mult să o întrebe.

— Pe cât de frumos este, a spus tatăl ei,

— Mă scuzați. Noah mă așteaptă în sala de jocuri. Avem în plan să jucăm biliard și să savurăm un coniac înainte de cină. S-a ridicat și i-a dat un sărut pe obraz mamei ei, apoi i-a dat Angelinei o îmbrățișare rapidă.

— Vorbim mai târziu. A trecut prea mult timp de când nu ne-am văzut.

— Desigur, a răspuns ea și a figurat un zâmbet. Angeline își iubea tatăl, dar nu putea ignora ușurarea care o inunda că pleca. Nu voia să vorbească despre relația ei cu Lucian în prezența lui.

— Suntem aici pentru următoarele două săptămâni. Aștept cu nerăbdare să petrec timp cu toată lumea. Angeline iubea de obicei sărbătorile de Crăciun. Timpul cu familia și sărbătorirea – o făceau mereu fericită și se simțea incredibil de iubită. Fusesse binecuvântat să facă parte dintr-o astfel de familie mare și extinsă. Anul acesta era marcat de durerea de inimă, dar asta nu însemna că își iubea familia mai puțin. Chiar dacă ea și Lucian nu puteau să-și rezolve relația, cel puțin îi va avea întotdeauna pe cei dragi.

Tatăl ei a părăsit camera și în sfârșit era singură cu mama ei. Angeline a sorbit din nou din ceai. Nu pentru că îi era

neapărat sete, dar dintr-o dată nu știa cum să înceapă. Nu era un subiect ușor de abordat. Se simțea toantă, dar nu o putea pune în cuvinte.

— Vrei să-mi spui ce te deranjează? Mama ei a pus ceașca de ceai jos și apoi și-a îndreptat atenția spre Angeline.

— S-ar putea să nu mai avem un alt moment singure.

— Cum ți-ai dat seama? Angeline crezuse că făcuse o treabă bună prefăcându-se că totul era bine.

— Ești fiica mea. Și-a pus mâinile peste ale Angelinei.

— Întotdeauna voi ști când ceva te deranjează. Este Lucian?

Angeline s-a uitat în jos în ceașca de ceai. Situația era penibilă. A trasat marginea ceștii cu degetul și a respirat profund.

— Cum a-ți făcut tu și tati să vă depășiți îndoielile? Recunoscând că vă iubiți?

Mama ei i-a luat ceașca de ceai și a pus-o pe masa de lângă ea. A tras ambele mâini ale lui Angeline în a le ei.

— Vrei să-mi spui că bărbatul ăsta fără minte nu ți-a spus că te iubește? Cum te-a convins să te căsătorești cu el?

Ea încă nu înțelegea asta. De ce fusese de acord să fugă cu el? Da, el practic o forțase să se suie în tren, dar ar fi putut să nu accepte ceremonia. Făcuse jurămintele în fața parohului deoarece crezuse că aveau un viitor împreună. Acum, totuși – ce naiba avusese în cap? Era o toantă sau luase cea mai bună decizie pe care a luat-o vreodată? Angeline ridică din umeri.

— M-a prins într-un moment de slăbiciune. Motivul pentru care a vrut să se căsătorească cu mine a fost să mă protejeze.

— De ce? Ea se încruntă.

— Ce l-a făcut să creadă că ai nevoie de salvare? Îngrijorarea i se citea în ochii când a pus întrebarea.

Nu spusese nimănui de scurta ei ședere într-o celulă de închisoare. Avusese niște vânătăi și tăieturi minore, dar fusese ușor să și le ascundă sub haine. Nu le spusese nici mamei nici tatălui ei despre ele – în principal pentru că nu a vrut să-i îngrijoreze, dar, de asemenea, nu a trebuit să asculte alte predici. Nu-i păsa că Lucian nu considerase înțelept să o sprijine în fărădelegile ei. Deși, în acel moment, i se păruse o decizie bună, dar acum nu mai era atât de sigură. Nu voia în mod special să admită mamei ei că fusese implicată cu Pankhurst; Cu toate acestea, dacă voia un sfat, va trebui să-i spun totul.

— Lucian m-a ajutat să ies dintr-o situație.

— Am nevoie de mai multe detalii decât atât. Vocea ei nu era aspră, exact. Severă era, probabil, o descriere mai bună.

— Ce nu-mi spui?

— Versiunea scurtă este că am participat la o paradă sufragetă. Poliția a venit și am fost arestată. Angeline a făcut o pauză.

— Lucian m-a eliberarea pretinzând a fi logodnicul meu.

Ochii ei s-au rotunjit cu surprindere.

— N-am crezut că propria mea fiică s-a aflat într-o situație similară ca și mine. Deși nu este exact la fel, dar apreciez coincidența. În zilele noastre nu este necesar să te căsătorești și tatăl tău n-ar fi lăsat un bărbat să profite de tine. Își înclină capul într-o parte.

— Dacă ne spuneai asta am fi putut preveni căsătoria. Și-a înclinat capul într-o parte cu o expresie moale.

— Dar adevărul este că nu ai vrut să pui capăt logodnei, nu-i așa?

— Nu, a recunoscut ea.

— Îl iubesc.

— Sigur că da. Altfel, nu te-ai fi măritat cu el. Asta nu explică de ce nu ești mulțumită cu decizia ta. Tonul mamei ei se înmuia cu fiecare cuvânt.

— Spune-mi care e problema.

— Nu mă iubește. Ura să spună asta cu voce tare.

— Lucian a vrut să mă protejeze. Nimic mai mult.

— Mă îndoiesc. Zâmbi.

— Lucian nu s-ar fi căsătorit cu tine doar pentru asta. Ar fi putut face ceva mai puțin permanent. Bănuiesc că te iubește de ceva timp, dar nu a fost capabil să și-o recunoască. Bărbații pot fi ... A ridicat ușor o mână în sus.

— Cum să-ți spun? Idioți. Le e greu să cedeze în fața iubirii. Cel puțin până când o fac și își dau seama că e cel mai bun lucru care li s-a întâmplat vreodată.

— Așa s-a întâmplat cu tata? Preocuparea ei s-a ușurat puțin. Vorbind cu mama ei a ajutat-o să pună lucrurile în perspectivă.

— Mai mult sau mai puțin, spuse ea.

— Sfatul meu este să-i spui ce simți. Asumă-ți riscul. S-ar putea să nu reacționeze bine la început, dar depinde de tine să rămâi puternică pentru amândoi. În final, îți va mulțumi.

Mama ei nu spunea nimic ce ea nu considerase, dar într-un fel era diferit să o audă de la ea. Angeline știa că trebuia să fie curajoasă. Era timpul să-i spun lui Lucian că îl iubea. Și-a îmbrățișat mama.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, a spus mama ei și a îmbrățișat-o.

— Acum, du-te și găsește-ți soțul. Vom vorbi mai târziu.

Angeline s-a ridicat și a ieșit din cameră. Nu era sigură unde era Lucian, dar știa un singur lucru: îi va spune că îl iubea. În funcție de cum vor decurge lucrurile, poate că va avea noaptea de nuntă atât de așteptată.

Lucian era în bibliotecă, înecându-și amarul într-o sticlă de coniac a tatălui său. Considerase, pentru un moment, să găsească un roman să citească. Dar odată ce a intrat în cameră a abandonat ideea.

— Ce te face să-ți îneci amarul? Alexandru a întrebat când a intrat.

— Nu e stilul tău să începi să bei atât de devreme.

— Nu e devreme, Lucian a răspuns sarcastic.

— Este deja întuneric afară. Aș spune că a început seara de ceva timp. Dădu din cap la Andrew, care și-a urmat fratele în bibliotecă.

— Când ați ajuns?

— Acum, gemenii au spus în unison.

— L-am lăsat pe tata cu al tău în sala de biliard. Amândoi se bucurau de un coniac, dar ne-au gonit afară. Ne-au spus să te găsim. Andrew a luat paharul lui Lucian și i-a băut conținutul.

— De aceea suntem aici să te deranjăm.

Lucian a dat ochii peste cap, și-a luat paharul înapoi și apoi l-a reumplut.

— Dacă vrei coniac, ia-ți propriul tău pahar. Sunt acolo. A făcut semn spre locul de unde l-a luat pe al lui.

Alexander s-a dus la raft și a scos încă două pahare. Le-a umplut și i-a întins unul lui Andrew.

— Unde e sora noastră încântătoare?

— N-am idee, a răspuns Lucian. Practic, fugise în direcția opusă, odată ce au ajuns.

— Poate cu Emilia. Ura că păstra distanță între ei. Îl înnebunea mai rău cu fiecare zi care trecea.

Andrew ridică o sprânceană.

— Probleme în paradis deja? Și-a ridicat paharul la gură, sorbindu-și coniacul. — Ce a făcut Angeline acum?

I-ar fi plăcut să le spună că era Angeline, dar nu putea. Lucian era la fel de vinovat pentru problemele lor. Făcuse totul prost de la bun început. Îl durea inima la ideea de a o pierde. Orice făcea sau nu făcea, nu își putea da seama cum să repare lucrurile între ei. De aceea decisese să bea cât de mult coniac putea și să doarmă. Trebuia să împartă un pat cu ea aici și să nu o atingă. Lucian nu credea că putea să suporte asta.

— Angeline nu a făcut nimic greșit.

— Simt că nu e așa de simplu. Andrew și-a pus paharul jos.

— Dar dacă nu vrei să explici, e bine. Păstrează-ți secretele. A fost o zi a naibii de lungă și mă duc să dorm până mâine dimineață. Cere scuze părinților. Ne vedem la micul dejun. I-a lăsat pe Alexandru și Lucian singuri în cameră.

— Nu sunt la fel de generos ca fratele meu, a spus Alexander.

— Poate că el îți respectă intimitatea, dar eu am nevoie să știu ce se întâmplă cu prietenul meu, care s-a căsătorit cu sora mea mai mică. Se simțea ceva în vocea lui care nu fusese acolo înainte – aproape de protecție. Lui Lucian i se părea un pic ironic având în vedere că nici unul dintre ei nu fusese îngrijorat când le-a spus că avea de gând să se căsătorească cu Angeline.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? Întrebă Lucian.

Alexander s-a uitat în jos la coniacul lui.

— Poate, a răspuns el în cele din urmă.

— Uneori cred că am fost și alte ori mă întreb dacă mi-am pierdut mințile.

Lucian s-a încruntat. Nu era răspunsul la care se aștepta. După câte știa el, nici unul dintre gemeni nu credea în ceva sentimental precum iubirea. Acum era curios.

— Ce domniță se joacă cu emoțiile tale? Poate că, dacă auzea povestea lui Alexandru, îl va distra de la propriile lui probleme.

— Nu este important, Alexander răspunse.

— Ceea ce contează este că tu clar o iubești pe Angeline. El zâmbi.

— Ceea ce am suspectat dintotdeauna și ceea ce ai confirmat când te-ai căsătorit cu ea. Oricare ar fi problemele voastre, puteți găsi o cale să vă întoarceți unul la altul. Asta explica multe ... Se aștepta să fie supărați pe el dar ei îi arătaseră exact opusul. Cum constataseră că Lucian o iubea pe Angeline când el de abia începea să-și dea seama? Alexandru și-a terminat coniacul și a pus paharul jos.

— Spune-i că o iubești și rezolv-o. Dacă voi doi nu vă puteți găsi drumul unul spre altul, nu rămâne multă speranță pentru noi restul. Cu aceste cuvinte îl lăsă pe Lucian singur.

Alexander, probabil, avea dreptate. De ce îi era atât de frică să-i spună lui Angeline că o iubea? Ar trebui să o găsească și să-și deschidă inima. Va fi, probabil, cel mai înspăimântător lucru pe care l-a făcut vreodată, dar dacă și ea îl iubea... Atunci ar avea într-adevăr un viitor împreună. Poate că dacă nu și-ar fi lăsat temerile să-l domine în ziua nunții lor, nu ar fi fost în situația în care erau. Trebuia să-și recunoască greșelile și să repare lucrurile între ei.

— Lucian. S-a întors și a întâlnit privirea Angelinei. Cineva sau ceva lucra să-l ajute. Stătea la intrarea bibliotecii, așteptându-l să răspundă. Buclele ei negre erau prinse în spate, dar câteva bucle scăpate îi încadrau fața ei frumoasă. Ochii ei aveau o bunătate care nu fusese acolo înainte. Dar nu era în nici un caz o toantă – ea era îngerul lui rebel și voia o viață întreagă alături de ea. Nu va fi niciodată o țintă ușoară sau cineva pe care lumea ar putea împinge în jos. Țasta era doar unul dintre lucrurile pe care le iubea la ea. Ura că încercase să îmblânzească acea parte a ei. Nu voia ca ea să fie altceva decât minunata femeie curajoasă care devenise.

— Intră Angel. Buzele lui formară un zâmbet păcătos. Poate că dacă i-ar spune ce simțea îl va primi în cele din urmă în patul ei. O dorea cu disperare, dar voia iubirea ei și mai mult.

— Trebuie să discutăm ...niște lucruri. Trebuia să profite de moment, și da, era în stare de ebrietate, dar, uneori, un bărbat trebuie să ia un cadou când i se prezintă. Chiar și atunci când era cel mai inoportun moment.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Lui Angeline întotdeauna i-au plăcut bibliotecile. Mirosul de cărți și rafturile pline de ele o atrăgeau. Cunoștințele dau putere unei persoane și ei îi plăcea să învețe, să se piardă în lumi fantastice și să descopere lucruri noi. Cărțile îi dădeau

toate acestea și multe altele. Era ironic că avea de gând să-i spună lui Lucian că îl iubea înconjurată de volume legate în piele. Fanteziile trebuiau lăsate deoparte și trebuia să-și asume riscul. Dacă să spună cu voce tare că îl iubea nu ar fi fost atât de dificil ...

Se uită spre Lucian fără a-i întâlni privirea. În schimb, s-a concentrat asupra împrejurimilor. Erau trei pahare pe o masă din apropiere – toate goale – lângă un decantor de coniac. Trecuse pe lângă Alexandru în drum spre bibliotecă. Andrew, probabil, fusese și el aici. Nu avea cum să-și dea seama cât de mult băuseră, dar Lucian nu părea pe deplin lucid. Dacă îi va spune ceea ce simțea, își va aminti mai târziu?

Putea părea o lașitate, dar încă nu voia să o spună cu voce tare. Voia să se asigure că atunci când o va spune, o va auzi și-și va aminti mai târziu. Se presupunea că trebuia să fie – magic. În adâncul ei, spera să-i spună cele trei cuvinte înapoi. Conta pe asta. Chiar dacă nu își putea exprima iubirea cu voce tare încă, i-o putea arăta.

Încet, s-a apropiat de el. Când a ajuns lângă el, a ridicat mâna și și-a trecut degetele peste obrazul lui. El s-a aplecat în mâna ei și a închis ochii o clipă, ca și cum savura senzația.

— Ești sigur că vrei să vorbim când am putea face ceva mult mai plăcut?

— O conversație este ceea ce ne-a adus conflictul. Răsuflarea lui s-a oprit momentan și s-a aplecat cu fața în mâna ei.

— Pe cât de mult îmi place atingerea ta, poate că ar trebui să considerăm rezolvarea lucrurilor între noi mai întâi.

Angeline voia să facă exact asta – mai târziu. Îl ținuse la distanță o lună. Nu fusese un mod ideal de a începe o căsătorie. Nu o consumaseră încă. Până în acel moment, nu își dăduse seama cât de mult îl dorea și să fie soția lui – dacă ar face dragoste, să anuleze jurămintele nu va fi la fel de ușor. Vor avea o viață întreagă să-și rezolve problemele. Era dispusă să facă orice ca să rămână cu el pentru totdeauna.

— Nu acum, a spus ea și se lăsă pe el.

— Sărută-mă!

— Angel ...îi trecu degetele prin păr.

— Dacă te sărut acum, voi dori mai mult.

Era nesigur și ea nu-l condamna. Trebuia să-i arate că îl dorea. Că îi dorea săruturile, atingerea, pe el ... Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui și s-a întins să-și apese buzele de ale lui. Pentru un scurt moment, el a stat nemișcat – congelat în timp ce ea își mișca buzele peste ale lui. Apoi, a preluat controlul și a sărutat-o cum ea voia – ca

prima dată când buzele lui le-au atins pe ale ei în tren. I-a trecut limba peste buze, provocând-o să și le deschidă. Lucian avea gustul coniacului pe care îl consumase mai devreme. Sărutul lui o intoxica și râvnea la mai mult din el. Angeline nu se va sătura niciodată de el sau atingerea lui, chiar și atunci când o frustra. Tot corpul ei se trezea la viață când o atingea și avea nevoie de ... mai mult.

Lucian se dădu înapoi și se uită la ea fix. A ridicat mâna și a început încet să-i scoată clamele care îi prindeau părul, apoi le-a pus una câte una pe masă. Răsunau pe lemn cu fiecare cădere. Părul ei negru cădea pe spate în valuri.

— Am vrut să te văd cu părul jos de nici nu știu când. Își trecu degetele prin el iar ea aproape gemea de plăcere. Nimeni nu o făcea să se simtă așa cum o făcea el.

— Sărută-mă din nou, a insistat ea. Angeline deja ducea lipsa buzelor lui pe ale ei. Întregul corp i se umplu de căldură. Fiecare bucățică din ea era pe muchie și aproape de ceva, dar ea nu știa ce.

— Ești atât de exigentă. El a chicotit și a sărutat-o pe obraz. Apoi a continuat cu săruturi pe maxilar și în jos pe gât.

— Vreau să te dezbrac și să-ți sărut fiecare părticică.

Angeline era pe punctul de a-l implora să o dezbrace – nu, voia să se dezbrace ea pentru el și să-l lase să o sărute precum descriesese. Privirea ei și-a pierdut focusul cu toate

posibilitățile inundându-i mintea. Angeline și-a scuturat capul și s-a uitat la împrejurimi. Trebuia să câștige controlul asupra desfrânatei ei dorințe. Biblioteca, probabil, nu era cel mai bun loc ca ei să facă dragoste pentru prima dată. Oricine putea intra peste ei și ar fi atât de jenată să fie găsită în flagrant.

— Avem un pat mare și frumos în camera noastră. M-am oprit acolo mai devreme să te caut, a spus ea răgușit.

— N-ai vrea să vii cu mine acolo? Putem termina acolo.

— Dacă te duc sus, nu plecăm din cameră până dimineață. El își apăsă buzele de ale ei.

— Ar trebui să ne oprim acum înainte de a ajunge prea departe. Nu am trecut încă de punctul fără întoarcere – încă.

— Nu, insistă ea.

— Nu vreau să ne oprim. Du-mă în cameră. Angeline își puse mâna pe pieptul lui.

— lubește-mă – toată noaptea. Arată-mi ce am pierdut.

Lui Lucian nu trebuia să i se spună de două ori. A ridicat-o în brațe și a scos-o din bibliotecă, apoi a urcat scările spre

camera lor. Inima ei bătea cu putere. Era ceea ce își dorea de atât de mult timp dar îi fusese prea frică să o ceară. Odată intrați în camera cu ușa închisă, a pus-o jos și i-a sărutat mâna cu atâta pasiune că a consumat-o.

— Am avut nevoie de tine. Lucian a întors-o și i-a descheiat rochia. I-a căzut la picioare într-un cerc de mătase și dantelă.

— Ești atât de frumoasă. Vocea lui era atât de răgușită că aproape că nu l-a înțeles, sau poate că era propria ei uluire de dorința încețoșându-i-i creierul. Oricum, nu-i păsa. Tot ceea ce voia să facă era să simtă și să se lase pradă pasiunii.

— Te rog, imploră ea. I-a luat sânul în mână și l-a strâns ușor în timp ce cu cealaltă îi mângâia șoldul.

— Minunat.

A mers în fața ei s-a lăsat în jos și i-a luat sfârcul în gură. Mâna lui pe sân i s-a părut uluitoare, dar asta era aproape ... miraculos. A făcut un pas înapoi și i-a dat jos restul de hainele, apoi a ridicat-o. Lucian a așezat-o pe pat și i-a deschis coapsele.

— Am nevoie să fiu în tine. S-a împins în ea împingându-se în sexul ei. O durere ascuțită a umplut-o cu împingere lui inițială și nu se putea opri din a tresări.

— Îmi pare rău, spuse el cu răsuflarea tăiată.

— Nu am vrut să te rănesc.

Angeline știa că prima dată era posibil să doară ceva.

— Este în regulă. Nu te opri. I se spusese că nu ar trebui să se întâmple din nou. Prima dată nu era întotdeauna plăcut pentru toată lumea. Până acum îi plăcuse tot ceea ce făcuse. Lucian se mișcă din nou și de data asta se simțea mai plăcut. Fiecare împingere se simțea mai bine decât cea de dinainte și ea a început să se miște cu el. Angeline voia ceva mai mult și corpul ei o îndemna să-l găsească. Gemetele ei răsunau în cameră în timp ce sesiunea lor devenea din ce în ce mai plină de pasiune.

Inima îi bătea mai repede și era aproape de ceva. Avea nevoie ca el să continue să se miște în ea, ca să-l poată ajunge. Angeline îi brăzda spatele cu unghiile și gema. Îi explodau stele între ochii în timp ce interiorul ei se destrăma. A atins un vârf atât de incredibil că nu avea cuvinte să-l descrie. La scurt timp Lucian gemu și se opri. A tras-o în brațele lui și a rostogolit-o lângă el, apoi a sărutat-o de pe gât până pe obraz.

— Cred că am murit, murmură el în șoaptă. Și-a apăsât buzele de ale ei într-un sărut lent și devastator. Inima lui Angeline aproape că a explodat de fericire. El și-a ridicat capul și i-a întâlnit privirea.

— De abia aștept să putem face asta din nou. Lucian a tras-o aproape și i-a șoptit,

— Dormi, Angel. Ai nevoie de odihnă. Am multe planuri pentru tine în seara asta.

Angeline a zâmbit. Pentru moment, era fericită și spera că va rămâne așa după ce îi va spune că îl iubea. Până atunci, va păstra pentru ea sentimentele care i se înrădăcinaseră în inimă. Mâine, s-ar putea să aibă nevoie de acea memorie să depășească ziua.

Razele soarelui se revărsau în cameră și pe pleoapele lui. Lucian nu se mai simțise atât de satisfăcut în viața lui. Nu putea crede că Angeline venise la el. Că făcuseră dragoste toată noaptea și că descoperise un fapt incontestabil – nu mai voia nici o noapte în care să nu o poată avea lângă el. Voia să meargă la culcare în fiecare seară iubind-o și să se trezească în fiecare dimineață cu oportunitatea de a o săruta. Ea era singura persoană pe care o iubea dincolo de rațiune și avea nevoie de ea.

Pleoapele Angelinei s-au deschis încet.

— Bună dimineața. Vocea ei era încă răgușită din somn. S-a cuibărit în el.

— Trebuie să ieșim din acest pat?

El voia să spună nu. Noaptea îi dăruise câteva momente prețioase să uite durerea lunii trecute. Voia să pretindă că nu aveau nici o problemă și că făcând dragoste cu ea totul era bine în lumea lor, dar Lucian nu era un fraier. Nu erau nici pe aproape de a-și rezolva problemele. Vor trebui să vorbească să rezolve asta. Trebuia să recunoască ceea ce simțea. Ea merita să știe că o iubea și că nu a vrut să se căsătorească cu ea numai pentru a o proteja. Lucian nu își dăduse seama în acel moment, dar el dintotdeauna și-o dorise. Indiscrețiile Angelinei îi dăduseră un motiv să o facă a lui.

— Toată familia va fi astăzi aici. Dacă nu coborâm la micul dejun, cineva va veni să ne caute. Îi sărută umărul.

— Chiar vrei să intre aici și să ne găsească bucurându-ne de patul nostru conjugal?

— Ei bine, spuse ea trecându-și mâinile peste spatele lui.

— Când pui problema așa, într-adevăr trebui să ne facem apariția la micul dejun. Își apăsă buzele de ale lui.

— Dar atunci poate putem continua mai târziu.

Lucian cu siguranță voia să găsească drumul înapoi în patul lor. Ar urma-o oriunde. Atâta timp cât era alături de ea ar urma-o cu plăcere.

— Este timpul să te îmbraci. Oricât de mult îmi placi goală nu vrem să scandalizăm familia.

Angeline a râs și s-a rostogolit din pat. S-a dus la dulap și a scos rochia, apoi s-a dus la masa de toaletă să i-a restul lucrurilor.

— Mă duc să mă pregătesc. Ne vedem jos.

Lucian s-a întins și a admirat-o din pat. Nu mergea timidă prin cameră fără haine pe ea. Ar fi trebuit să știe că nu era genul rușinos. Angel a lui era cea mai curajoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată și încă nu îi spusese că o iubește. Ar trebui să-i spună acum înainte de a fi înconjurați de familie. Dacă aștepta nu o va putea face câteva ore. A dat pătura la o parte și s-a îmbrăcat cât de repede a putut. Angeline va ieși din vestiar curând dar el nu mai putea să aștepte. Trebuia să lase frica la o parte.

A intrat în vestiar în timp ce Angeline își punea rochia. Era o rochie de zi verde smarald de mătase. S-a uitat peste umăr și i-a întâlnit privirea.

— Am crezut că ți-am spus să mergi jos fără mine. Zâmbi.

— Dar, din moment ce ești aici, vrei să mă ajuți să-mi închid rochia? Nu am luat fermoarul în considerație.

Lucian a înghițit greu și a pășit spre ea. Partea din spate a rochiei era deschisă. El și-a pus mâna pe spatele ei și i-a sărutat umărul. Ar fi atât de ușor să o seducă. Cu siguranță ar fi ispitită înapoi în pat, dar asta ar fi lașitate din partea lui. A dat un pas înapoi și i-a închis rochia.

— Nu am coborât pentru că m-am gândit că ar trebui să vorbim înainte să fim înconjurați de familie.

Ea s-a uitat în jos. De ce nu se uita la el?

— Angel, spuse el încet.

— Întoarce-te.

Ea dădu din cap.

— Nu vreau să se termine magia. De îndată ce vom începe să discutăm problemele noastre, va dispărea. Și-a ridicat capul și i-a întâlnit privirea.

— Mi-am pus o dorință pe o stea căzătoare cu o noapte înainte să plecăm. Ai glumit despre asta, dar când una s-a prezentat, nu m-am putut abține. M-am gândit – de ce nu?

Poate, voi avea în sfârșit o șansă la singurul lucru pe care îl vreau mai mult decât orice în lume.

— Ce ți-ai dorit? Îndrăznește să spere că voia un viitor cu el? De aceea venise la el noaptea trecută?

— Spune-mi ce vrei cel mai mult în această lume și mă voi asigura că-l ai.

Ea i-a luat obrazul în mână.

— De când mi-ai ordonat să mă căsătoresc cu tine, simultan te-am vrut și te-am îndepărtat. Angeline își linse buzele.

— Mi-a fost greu să cred că avem o șansă la ceva real. În acea zi, speranța s-a stârnit în mine și nu am fost niciodată mai îngrozită. Te-am dorit, dintotdeauna, dar speranța poate fi un lucru periculos. Nu puteam să o cred pe deplin pentru că dacă aș fi făcut-o ...

— Ce? De fapt înțelegea perfect ce simțea.

— Aș fi putut pierde tot ceea ce mi-am dorit vreodată dar nu îndrăznesc să cred că aș putea avea? Dacă l-aș fi pierdut, aș fi pierdut singurul lucru care conta pentru tine. O sărută ușor.

— Angel, crede-mă. Am simțit aceleași lucru. Nu putem lăsa frica să dicteze, nu am fi cu adevărat capabili să trăim. Îi luă mâna și îi sărută palma.

— De aceea am venit aici să vorbesc cu tine. Vreau o căsătorie reală – nopți pe care să nu le uităm și zile pentru care să trăim. Tu ești soția mea și te iubesc – te-am iubit dintotdeauna. Îmi pare rău...

— Stai puțin, îl întrerupse ea. Îi întâlnește privirea.

— Repetă ce ai spus.

— Dacă m-ai fi lăsat să termin – îmi pare rău nu ți-am spus mai de mult. Mi-am lăsat frica să se pună între noi și sper ca într-o zi să mă iubești și tu, chiar dacă va lua tot restul zilelor noastre. Tu însemni totul pentru mine. O lacrimă i se rostogoli pe obraz. El i-a șters-o și a sărutat-o ușor pe obraz. Ura să o vadă cu lacrimi în ochi. Îl durea cum nu ar fi crezut posibil.

— Nu plânge. Îmi frângi inima.

— Lacrimile mele nu sunt de tristețe, a spus ea încet.

— Nu am fost niciodată mai fericită. Și eu te iubesc.

Buzele lui Lucian formară un zâmbet. Greutatea din pieptul lui s-a ridicat și în sfârșit și-a permis să simtă dragostea temută atât de mult timp.

— Promite-mi că pentru totdeauna.

— Atâta timp cât o faci și tu. Și-a înfășurat brațele în jurul lui și și-a pus capul pe umărul lui.

— Și îți promit că te voi iubi până la sfârșitul lumii.

Lucian nu își dăduse seama cât de mult avusese nevoie să audă acele cuvinte de la ea până în acel moment. Nu fusese genul să aibă multe speranțe să găsească dragostea sau să fie iubit. Angeline devenise cea mai importantă persoană din viața lui și nici măcar nu putea indica momentul exact când totul s-a schimbat pentru el. Era în mijlocul angajamentului de a fi complet dedicat ei înainte de a-i înțelege importanța pe deplin.

— Nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să petrec o eternitate cu tine. Te iubesc cu disperare. Se aplecă și o sărută. Încă trebuiau să coboare la micul dejun și să petreacă sezonul de Crăciun cu familia, dar acum, cel puțin, avea un motiv să sărbătorească. Avea dragostea lui Angeline și era singurul lucru pe care și-l dorise. Nu îi mai trebuia nimic altceva. Un înger era suficient pentru o viață întreagă

...

EPILOG

Crăciunul a fost întotdeauna un timp de întrunire și de familie pentru familia Marsden. Angeline se uită la pom, plin de ornamente și zâmbi. I se împlinise dorința de Crăciun. Să aibă familia, atât cea imediată cât și cea extinsă, în jurul ei făcea lucrurile și mai bune.

— La ce te gândești de ți-a pus zâmbetul pe buze? Mătușa Lily își încrucișă brațele și ridică o sprânceană. Părul ei negru era prins într-un coc complicat, cu câteva șuvițe libere încadrându-i fața. Rochia ei era un galben cald ca razele de soare în mijlocul iernii; îi lumina aspectul și îi dădea o strălucire moale.

— Presupun că datorită lui Lucian curge această fericire din tine.

Angeline o îmbrățișă.

— Mă iubește.

— Așa sper. Lily râse.

— Doar te-ai măritat cu el. Deși am vrut să particip la nuntă și am fost dezamăgită că tu și Lucian ați fugit.

— Unde sunt William și Brianne? Angeline se uită în jurul camerei simțindu-se puțin vinovată că ignorase majoritatea familiei de când sosise.

— Au venit aici cu tine, nu?

— Brianne este supărată că nu i-am permis să poarte ceva – nepotrivit. Va coborî când îi trece supărarea. Lily dădu din cap spre colț.

— William e îmbufnat acolo.

— Angeline se uită în direcția semnalată de mătușa ei.

— Voia să rămână în Carolina de Sud și a trebuit practic să-l forțăm pe navă.

— Își va reveni. Suna ca și cum cei doi veri erau la fel de încăpățânați ca și restul familiei Marsden. Încăpățânarea era o trăsătură de familie.

— Dacă vrei pot să vorbesc cu el.

Ea dădu din cap.

— A crescut și nu crede că trebuie să mai asculte de părinți. Într-o zi își va da seama că avem cele mai bune intenții. Lily se uită spre soțul ei.

— Rand e mai bun cu el decât mine. Va vorbi cu el mai târziu. Se aplecă și o îmbrățișă pe Angeline.

— Acum, du-te să petreci ceva timp cu soțul tău.

Angeline se duse la fereastră și se uită afară. Începuse să ningă din nou. Nu avea nevoie de o stea căzătoare să-i împlinească dorințele. Ultima avusese deja magia ei, sau cel puțin îi dăduse curajul să-l caute pe Lucian și să-și ia fericirea. Soțul ei a venit în spatele ei și și-a înfășurat brațele în jurul taliei ei. Ea se aplecă de el. Răsuflarea lui caldă îi mângâia urechea.

— Crăciun fericit, Angel.

— Crăciun fericit, Lucian. Ea zâmbi.

— Este unul pe care nu îl voi uita niciodată.

— Nu mi-ai spus ce ți-ai dorit. O sărută pe obraz.

— Vrei să știi care a fost dorința mea de Crăciun?

— Nu mi-am dat seama că ți-ai pus una. Ea s-a întors și i-a întâlnit privirea.

— Ți-ai pus-o pe aceeași stea?

— Nu am văzut nici o stea căzătoare, a răspuns el. Vocea lui suna puțin emoționată.

— Un singur lucru mi-a reținut atenția de săptămâni. Tu. M-am rugat, mi-am dorit, cum vrei tu să o numești să te îndrăgostești de mine. Să am o șansă la pentru totdeauna cu tine și o am.

Ea zâmbi. Era uimitor că se iubeau unul pe altul de atât de mult timp și că nici unul nu fusese suficient de curajos să recunoască mai devreme. De ce ceva atât de minunat precum dragostea făcea oamenii atât de nechibzuiți? Cel puțin reușiseră să-și rezolve problemele și aveau o șansă la un viitor real.

— Și eu mi-am dorit același lucru. Poate că a fost un miracol, sau magie, dar acum nu mai contează. Angeline își trecu degetele prin părul lui.

— Ceea ce contează este că ne iubim. În ceea ce privește dorințele de Crăciun ... asta este una care voi fi mereu fericită că s-a adeverit. Nu mai am nevoie să-mi fac o altă dorință vreodată din nou pentru că a fost cea mai importantă.

— Sunt complet de acord.

Se aplecă și o sărută. Angeline se bucură de el și de iubirea care o simțea. Era cel mai real lucru pe care l-a simțit vreodată în viața ei. Lucian va avea întotdeauna inima ei. Își

dorise iubirea lui de atât de mult timp și nu crezuse niciodată că o va avea. Descoperirea că o iubea la fel de mult precum îl iubea ea ... Speranța era un dar, chiar și atunci când i se părea că ar fi trebuit să renunțe. Fără ea, poate că nu s-ar fi căsătorit cu Lucian și l-ar fi pierdut pentru totdeauna. Nici o cantitate de dorințe i-ar fi adus împreună. În opinia ei, unele lucruri se întâmplă cu un motiv. Asta nu însemna că ea și Lucian nu aveau unele lucruri de rezolvat, dar cu dragoste, vor găsi o cale prin tot.

— Angeline, tatăl ei o strigă.

— Vino și stai cu bunica ta.

A ieșit din brațele soțului ei.

— Mă cheamă datoria. Ne vedem mai târziu. Angeline i-a făcut cu ochiul, apoi s-a dus lângă bunica ei.

— Bunica Pia. Angeline o îmbrățișă. Părul ei blond se transformase într-un gri argintiu și ochii ei albaștri nu erau la fel de strălucitori cum fuseseră odată. Rochia ei se potrivea cu culoarea părului. Încă îl jelea pe bunicul Thor și purta culoarea sumbră din respect pentru pierderea lui. Probabil că încă ar fi purtat negru dacă mătușa Lily nu ar fi încurajat-o să poarte ceva puțin mai luminos pentru Crăciun.

— Ești încântată să decorezi pomul.

Bunica îi mângâie mâna.

— Eu aștept finala – îngerul meu, cel pe care mi l-a dat bunicul tău. Trebuie să-l văd în vârf. Îmi aduce aminte de Thor – îmi e dor de el.

Bunicii ei avuseseră o legătură la care Angeline sperase întotdeauna și o găsisese cu Lucian.

— Întotdeauna va fi cu noi. Aici. Își atinse pieptul.

— Iubirea noastră îl va păstra în viață.

— Ai dreptate, a fost de acord bunica ei.

— Îngerul lui de cristal este amintirea fizică a acestei legături. Se uită la ea.

— Tu și verii tăi ținere-ți-l în viață pentru mine. Fără familia mea, moartea lui ar fi fost de nesuportat.

Angeline sărută obrazul bunicii ei.

— Bunicul Thor a fost un om bun și cu toții l-am iubit și te adorăm și pe tine. Dacă vrei vreodată să vorbești despre el, sunt aici să ascult.

— Ești o scumpă. Se uită în sus.

— Uite, tatăl tău are cutia cu îngerul. Tatăl ei deschise cutia dezvăluind ceea ce se afla în interior.

— Nu că e frumos? În interior, pe catifea roșie era un înger de cristal. Un halo de aur strălucitor plutind deasupra capului ei, aripile diafane întinse și fusta goală în interior și fină, strălucea ca și diamantele de pe exteriorul cutii în care se afla.

— Da, a spus ea întâlnind privirea bunicii.

— Este.

Îngerul de cristal era o bijuterie de familie. Reprezenta familia, speranța și iubirea. Angeline era binecuvântată să le aibă pe toate în viața ei. Unele legături nu puteau fi rupte. Bunicii ei avuseseră o dragoste mare, iar acum ea avea ceva similar cu Lucian. Se uită prin cameră și îi întâlni privirea. Nu știa cum vor fi zilele lor, dar de un lucru era sigură: vor fi pline de iubire.

NOTA AUTOAREI

Să cercetez această eră a fost fascinant pentru mine. Să citesc despre obstacolele cu care s-au confruntat femeile în

timp ce au luptat pentru drepturile lor este cu adevărat extraordinar. Lupta lor a deschis calea pentru femeile de azi și, dacă nu le-ar fi confruntat, nu am fi putut avea libertățile de care ne bucurăm acum. Tot respectul meu pentru acele femei și ceea ce au făcut pentru a se asigura că pot face propriile mele alegeri. În climatul de astăzi, mai mult ca oricând, recunosc sacrificiile lor și îmi amintesc pentru ce au fost. Toți oamenii au drepturi și este important să ni le apărăm. Uneori, asta se poate dovedi periculos sau în detrimentul modului nostru de viață, dar în cele din urmă, dacă nu o facem, ce am făcut?

Dacă crezi în ceva cu adevărat, NU renunța. Fii amintită pentru curaj, iar dacă istoria o ia în considerare, lumea va privi înapoi și va fii la fel de uimită de tine, cum sunt eu acum de femeile care au luptat pentru drepturile femeilor. Poate că nu ne dăm seama când suntem implicate, dar toate acțiunile noastre au o semnificație. În final, numai tu știi care e alegerea potrivită pentru tine. Doar fă una.

CUPRINS

DESPRE AUTOARE

MULȚUMIRI

1. CAPITOLUL UNU

2. CAPITOLUL DOI

3. CAPITOLUL TREI

4. CAPITOLUL PATRU

5. CAPITOLUL CINCI

6. CAPITOLUL ȘASE

7. CAPITOLUL ȘAPTE

8. CAPITOLUL OPT

9. CAPITOLUL NOUĂ

10. CAPITOLUL ZECE

11. CAPITOLUL UNSPREZECE

12. CAPITOLUL DOISPREZECE

13. CAPITOLUL TREISPREZECE

14. CAPITOLUL PAISPREZECE

EPILOG